

Cường Lỗ Khanh Tâm

Contents

Cường Lỗ Khanh Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	49
7. Chương 7	57
8. Chương 8	67
9. Chương 9	75

Cường Lỗ Khanh Tâm

Giới thiệu

Ai.... vì sao hắn phải vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến Giang Nam để bắt người đang muốn chạy trốn?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-lo-khanh-tam>

1. Chương 1

Tiết tử

Đêm, gió mang theo hơi ẩm, nhẹ nhàng thổi.

Bầu trời đêm sáng sủa, ánh trăng sáng ngời, đúng là thời cơ thích hợp để tiến hành “hái trộm”

Phi! Phi! Cái gì thời cơ “hái trộm”? Ánh trăng lung linh, sáng ngời, soi sáng đình viện, hoa viên, căn bản chính là thời cơ cho những kẻ ngu ngốc bị bại lộ hành tung.....(cái này hình như là lời tác giả ^^)

Trong bóng đêm, một đạo thân ảnh cao lớn, khôi ngô, lấy thân hình to lớn của hắn mà nói, trên lý thuyết, à, chỉ là lý thuyết thôi nhé, thì khó có thể chuyển động nhẹ nhàng, trong đêm khuya tĩnh lặng thế này, di chuyển mà không gây ra tiếng động. Thế nhưng, trên thực tế, thân hình trường kiện lại vô cùng tiêu sái, nhẹ nhàng chuyển động, vô thanh vô thức, xuyên qua dãy hành lang dài, men theo đỉnh đình viện, điểm nhẹ mũi chân đã vượt qua hàng ngũ tuần vệ, trong bóng đêm, nhận định rõ phương hướng, một đường thẳng tiến.

Nếu không phải sợ hỏng kế hoạch của “người nào đó”, hắn đã sớm mắng ra tiếng, cũng không đem tất cả “uất ức” nuốt ngược vào bụng, có miệng mà không thể mắng, thiếu chút nữa ghen đến nội thương.

Sau một lúc, đại hán khôi ngô rất nhanh bay qua một bức tường cao, ngăn cách khuôn viên bên trong với lầu giai bên ngoài, hướng tới một tòa tiểu các tinh xảo mà đi.

Lướt nhẹ qua hai nha hoàn đang ngủ gật trước cửa, để tránh phức tạp, hắn thuận tay điểm luôn huyệt ngủ của các nàng.

Tiếp theo, hắn xông vào nội thất, thẳng tiến về phía giường trong, nơi có một nữ nhân đang yên mộng đẹp, nàng chính là mục tiêu chuyển đi lần này của hắn...

Ngay tại lúc tiến đến giường lớn, tầm mắt dừng lại trên thiên hạ yêu kiều đang ngủ say, ánh trăng len qua khung cửa, soi sáng rõ ràng, hiển lộ dung mạo tuyệt lệ, làm cho động tác của hắn trong nháy mắt ngưng trệ —.

Hảo tinh xảo, tuyệt đại mỹ nhân a! Ánh trăng soi lên làn da trắng mịn như bạch ngọc, lấp lánh tỏa sáng, mị hoặc động lòng người.

Đôi mắt kia đã bị rèm mi dài che lấp, đã quyến rũ, mê người như thế, không biết khi đôi mắt này mở ra, lại sinh ra bao nhiêu phong tình?

Nam nhân tuần tú bị mỹ nhân đang ngủ say “quyến rũ”, si ngốc ngẩn nhìn đến bất động..... Đây thật sự là sai lầm không thể tha thứ nha!

Hắn không nghĩ nhiều, nhanh chóng ra tay điểm trên huyệt ngủ của giai nhân, tiếp theo dùng đệm chăn mềm mại trên giường “đóng gói” nàng lại một cách cẩn thận, sau đó lại nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực, không hề xem nàng như một cái “bánh tét nhân thịt” mà vác lên vai nha. (— _!)

Sau, hắn xoay người rời khỏi nội thất, lướt qua hai nha hoàn vẫn ngủ say như trước, theo đường cũ, rời khỏi phủ đệ, trong bóng đêm, nhanh chóng biến mất.

Chương 1:

Núi đồi xanh tươi, một dòng suối nhỏ không biết bắt nguồn từ nơi nào, uốn chuyển uốn lượn quanh thanh sơn, dòng nước trong vắt, nhìn rõ cả đáy, ven hai bên bờ, có thể thấy được vô số những cây đại thụ cao lớn, sừng sững đứng giữa rừng già, thân cây hơi sần sùi, vòng thân to đến độ, hai, ba người trưởng thành vòng tay ôm lấy cũng không xuể.

Giữa trưa, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện, xâm nhập vào thanh sơn, ngồi xuống dưới bóng một tàn cây rậm rạp, mát mẻ.

Trải qua một đêm bên ba, suốt đêm không ngủ, khinh công tuyệt đỉnh cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Hắn đi đến bờ suối, dưới bóng râm mát mẻ của đại thụ, loan hạ thất lưng, thật cẩn thận đem “bánh tét khổng lồ” này giờ vẫn ôm trên tay, cẩn thận đặt xuống mặt đất bằng phẳng. (trong cv ghi là “dài gánh nặng” nhưng pan sửa thành thế này nhé ^^)

Bất quá, dù hắn đã tận lực, hết sức nhẹ nhàng đem “bánh tét khổng lồ” đặt xuống nhưng vẫn làm góc chân bên trên bị xóc bung ra, liền hé lộ một khuôn mặt xinh xắn, đang đem đậm ngủ say.

Oa! Thì ra bên trong “bánh tét khổng lồ” quả nhiên có người nha, hơn nữa còn là một nữ nhân, một nữ nhân cực kỳ diễm lệ nha!

Gương mặt nhỏ nhắn như một trái đào tươi, hấp dẫn ánh mắt của nam tử, nàng, so với đêm qua, còn đẹp hơn rất nhiều!

Ánh nắng nhảy nhót trên làn da tuyết trắng như bạch ngọc, ánh lên vẻ mịn màng, trơn láng, không chút tỳ vết. Bị quần trong lớp chăn dày trong một thời gian khá dài, đôi má phần hồng càng ửng đỏ, cùng với bờ môi căng mọng đỏ tươi, thật đúng là dụ hoặc lớn nhất, khiến người ta có cảm giác muốn phạm tội mà.

Mê muội nhìn ngắm gương mặt nhỏ nhắn, phần nộn, ngây người trong một lúc, đột nhiên sực nhớ đến mục đích khi đi vào thanh sơn, vội vàng xoay người, nam tử bật dậy, hướng dòng suối đi đến, mây rậm bắt giắc nhãn lại.

Trời ạ! Không thể tưởng tượng được, hần, Miễn Tử Tuấn cũng có thể vì nhìn một nữ nhân mà ngây người đến một ngày, này rất làm người ta không thể lý giải nha.

Đem dòng nước mát lạnh tẩy sạch bụi bẩn trên mặt cùng hai tay, Miễn Tử Tuấn ngồi xuống một tảng đá lớn ven bờ suối, lấy ra một ít lương khô trên người, vừa ăn vừa lo lắng suy nghĩ có nên giải huyết ngủ ỹ nhân kia hay không, làm cho nàng cũng đứng lên, thư giãn gân cốt một chút, uống ít nước, ăn một chút gì đó...

Haiz, nữ nhân đêm qua bị hần biến thành “bánh tét khổng lồ” tên gọi là Cừu Y Nùng, là hần vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến Yên Liễu trang nay, trực thuộc Hàn Châu, thừa dịp đêm tối, lẻn vào phủ mà bắt đi, mà người ủy thác hần làm chuyện này chính là nam nhân tên Phong Dục Vũ, giao tình với hần chẳng khác nao huynh đệ, cũng chính là chủ nhân của Yên Liễu trang. Phong Dục Vũ cùng hần đều là tổng quản của “Minh ký thương hành”, Phong Dục Vũ phụ trách khu vực phía Đông Nam, còn hần phụ trách khu vực Đông Bắc. (pan ed theo như tên cũ của bộ “Vân thiếu si tâm” nhé ^^)

“Minh ký thương hành” vang danh thiên hạ, sản nghiệp hầu như trải rộng trong đủ mọi lĩnh vực. Tứ đại tổng quản ở bên ngoài quản lý “Minh ký”, thường xuyên đi lại, lui tới nhiều nơi trong khu vực quản hạt của mình, trao đổi buôn bán, thống kê, tính toán sổ sách. Chủ sự của Minh ký thương hành, cũng chính là người đứng đầu, Cận Minh Lôi, chính là Định Bắc vương gia, quản sự tất cả, vương phủ tọa hạ ở kinh thành.

Đối ngoại, tứ đại tổng quản chỉ là “chân chạy việc” cho Minh ký, nhưng trên thực tế, Cận Minh Lôi sớm đã đem “Minh ký thương hành” giao phó, chia đều sản nghiệp cho bốn người trông nom, “Minh ký” thật ra có đến năm chủ sự, địa vị ngang nhau, tình như thủ túc.

Đây là nguyên nhân đầu tiên khiến hần vượt ngàn dặm xa xôi, từ kinh thành nam hạ thành Hàng Châu, thay Phong Dục Vũ làm việc này.

Còn có một nguyên nhân khác, chính là bị “chính nghĩa” trong lòng quấy phá. Hần thường không màn thế sự, nhưng là nếu gặp phải chuyện bất bình, hần cũng sẽ không ngại nhất tay chi lao, rút đao tương trợ. Bất quá, vài năm gần đây, tình tình của hần cũng trầm ổn lại ít nhiều, cũng không còn bốc đồng, dễ dàng nhúng tay vào việc của người khác như trước.

Qua lời của Phong Dục Vũ, hần biết Cừu Y Nùng là một cô nhi, từ nhỏ đã mồ côi, mất đi song thân, bị đường huynh (anh họ) độc ác lừa đi gia sản khi tuổi còn rất nhỏ, sau lại bị người xấu hãm hại, lợi dụng sự ngây thơ cả tin của nàng, đoạn tâm hạ độc được, khống chế tự do của nàng. Hần cảm khái, thương cho số phận hồng nhan, nên muốn tương trợ cho kế hoạch giải cứu nàng, nên Phong Dục Vũ mới ủy thác hần đi trước, “bắt cóc” nàng, cũng tạm thời “bảo quản”, cùng bảo hộ nàng.

Nay, hoàn thành xong “nhiệm vụ” mà Phong Dục Vũ giao phó, trong lòng hần bất giác lại phát sinh một vấn đề lớn, làm hần có chút hối hận, vì sao trước khi nhận nhiệm vụ, lại không hỏi rõ ràng mọi chuyện. Bởi vì hần chưa từng nghĩ đến, Cừu Y Nùng lại là một tuyệt đại mỹ nhân, diễm lệ thoát tục, làm định lực của hần chịu khảo nghiệm to lớn. Mà Phong Dục Vũ cũng không nói rõ ràng quan hệ giữa hần và nàng, làm Miễn Tử Tuấn cũng không dám manh động, tuyệt không thể xâm phạm “lãnh thổ” của huynh đệ nha! (hí hí, “zợ của của bạn” là không thể đụng đóá mà ^^)

Miễn Tử Tuấn có chút rối rắm, nhìn về phía thiên hạ đang yên lặng ngủ say dưới tàn cây.

Haiz, thật không biết nên dùng thái độ thế nào để đối xử với nàng, vẫn nên cứ để nàng ngủ say như vậy. Có lẽ chờ tới đêm nay, khi đã đến khách điểm, nơi hần và thuộc hạ đã ước hẹn hội ngộ, mới giải huyết cho nàng, cho nàng tỉnh dậy ăn chút gì đó.

Có lẽ, hẳn nên vì nàng tìm một vài nha hoàn đến..... Không không, vẫn là chờ đánh thức nàng rồi hãy tính tiếp.

Ai! Hẳn thật sự có chút hối hận làm việc này “bắt cóc” còn kiêm “bảo quản”!!!

Huyện Hàm Sơn, cách thành Hàng Châu khoảng hai ngày lộ trình, trong một khách điểm to lớn, xa hoa, bên trong khách điểm còn có một đình viện tư nhân sang trọng. Trong sương phòng của đình viện, hai thuộc hạ đắc lực của Miễn Tử Tuấn, huynh đệ Ô Hạo, Ô Lặc sớm y theo mệnh lệnh của hắn, đến khách điểm này chờ đợi.

Kỳ quái, nhị gia không phải nói, người chỉ tới Hàng Châu giải quyết một vài việc nhỏ, như thế nào chúng ta đã đợi ở đây nhiều ngày như vậy, nhị gia còn chưa xuất hiện? Đánh vỡ trầm mặc, Ô Lặc lên tiếng, ngữ khí tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

Miễn Tử Tuấn ở Miễn gia đứng hàng thứ hai, Ô Hạo cùng Ô Lặc, hai huynh đệ từ nhỏ đã theo hầu hạ hắn, ba người cùng nhau lớn lên, cho nên cho dù bây giờ Miễn Tử Tuấn bên ngoài có bao nhiêu thành tựu, danh xưng của họ đối với hắn vẫn như thế, thân thiết không hề thay đổi.

“Đúng vậy.” Ô Hạo gật gật đầu, “Nhị gia từ xưa đến nay làm việc luôn mau lẹ, tốc độ, sao lần này lại chậm trễ như vậy?”

Đúng, đúng! Mấy ngày nay, phố lớn ngõ nhỏ ở thị trấn Hàm sơn nhỏ bé này sớm đã bị huynh đệ chúng ta cày nát cả rồi!

Ô Lặc thấy huynh trưởng cũng có cảm giác giống mình, nhịn không được liền đem buồn chán trong lòng thông khoái bộc phát.

Người thật đúng là không có một chút kiên nhẫn!

Ô Hạo lắc đầu, bật cười nhìn đệ đệ đang buồn chán đến sinh khí, kỳ thật trong lòng cũng có đồng cảm. Huynh đệ bọn họ đều thà rằng ở bên ngoài suốt ngày bận rộn, còn hơn cứ nhàn rỗi thế này, ngồi yên một chỗ, đếm ngón tay của chính mình.

Ô Lặc đang buồn chán, đột nhiên như là nghĩ ra cái gì, đột nhiên biến sắc

“Ca, người nói, nhị gia có thể đột nhiên gặp phải cái gì nguy hiểm hay không?”

phi! Ô Hạo lập tức rống một tiếng, “ Nói năng hồ đồ! Với thân thủ của nhị gia, người bình thường căn bản là không thể tiếp cận người.”

Hắn trừng mắt, liếc mắt nhìn đệ đệ một cái, trách hắn nói năng không biết suy nghĩ.

Điều này ta biết. Ô Lặc giơ lên hai tay, làm bộ đáng đầu hàng, trong miệng lại đô la hét, “Nhưng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, ai cũng không thể cam đoan, công phu của nhị gia vĩnh viễn thiên hạ vô song!”

Câm cái miệng quạ đen của người lại! Ô Hạo mắt trợn trắng, giọng rít lên, “Người có phải vì quá nhàn rỗi hay không mà biến thành đàn bà mất rồi? Suốt ngày ăn nói linh tinh, buông chuyện nhảm nhí?” (humm, nói zậy là seo >.<>

ta thực buồn chán a. Ô Lặc mãnh gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Ô hạo nhếch mày, cảm thấy cùng hắn đấu võ mồm cũng lười, không có gì thú vị, vươn tay, cầm lấy bầu rượu trên bàn.

Sau một lúc, Ô Lặc lại đánh vỡ trầm mặc, phá tan bầu không khí tĩnh lặng

“Ca, ta đã quên hỏi người, trước khi chúng ta đến đây, người không phải lại thu được thư tín của tứ gia sai người mang đến chứ?”

Ô Hạo dương cao đuôi lông mày. “ Người đúng là kể nhiều chuyện mà, bình thường thì quên trước quên sau, chuyện nhỏ nhặt của người khác thì để ý không sót thứ gì. Ta còn nghĩ người căn bản không phát giác chứ!

Người còn rảnh rỗi ngồi đó mà chiêm biếm ta? Nói xem, tứ gia có phải hay không lại tính lừa nhị gia trở về? Lần này tứ gia lại viết cái gì? Ô Lặc lộ ra biểu tình đùa cợt, hỏi.

Hắn thật sự là không hiểu, tứ gia cũng đã muốn ngoài hai mươi hai, như thế nào còn như một tiểu nam hài, luôn thích trêu chọc người khác?

Lần này người đã đoán sai. sắc mặt của Ô Hạo đột nhiên ngưng trọng, biểu tình nghiêm túc.

“Chuyện lần này tứ gia nhắc đến trong thư khẳng định không phải là đùa.”

nga? Chuyện gì? ô lặc thu hồi ánh mắt trào phúng, bị lời nói của huynh trưởng câu dẫn, hứng thú dào dạt.

Tứ gia nói, gần đây, ở vùng núi phía Bắc có một đám đạo tặc đang hoạt động, mà bọn họ tựa hồ là hướng về phía mục trường mà đến. (là vùng đất tựa như thảo nguyên, phần lớn là đồng cỏ, nằm dưới chân núi, người dân sinh sống sẽ canh tác, trồng hoa màu hay chăn nuôi ở đây để mưu sinh ^^)

Không thể nào! Thực sự có người không sợ chết như vậy? Ô Lặc kinh ngạc nói.

Ta nghĩ, từ nhiều năm trước, nhị gia dẫn người lên núi, sau khi đánh tan đám đạo phỉ xưng vương xưng bá, lộng hành trên núi, vốn sẽ không có người dám trêu chọc vào Vô Uy mục trường mới phải.

Ta cũng nghĩ như vậy. Bất quá, trong thư, tứ gia có nói, hắn hoài nghi đám mã tặc lần này, rất có thể là tàn dư còn sót lại của đám sơn tặc bại hoại mà nhiều năm trước nhị gia đã ra tay thanh trừ Ô Hạo trả lời.

Tám năm trước, Miễn Tử Tuấn mới mười tám tuổi, tuổi trẻ đầy nhiệt huyết, lại hảo lo lắng chuyện bất công trong thiên hạ, không để ý người nhà khuyên can, cố ý dẫn theo một nhóm người lên núi, thay cư dân ở mục trường đuổi đi tâm phúc đại họa – đó là một đám sơn tặc tàn nhẫn độc ác, thường xuyên cướp bóc người qua đường, thỉnh thoảng còn xuống mục trường ức hiếp lương dân, cưỡng bức con gái nhà lành.

Từ đó, cư dân trong mục trường, xung quanh Thái Hành Sơn, không còn bận tâm lo lắng, chuyên tâm canh tác, chăn nuôi. Vô Uy mục trường dưới sự dẫn dắt, bảo trợ của phụ thân Miễn Tử Tuấn, Miễn Vĩnh Thanh cùng huynh đệ của hắn, trở thành vùng mục trường lớn nhất Thái Hành Sơn.

Vì khiếp sợ uy danh Vô Uy mục trường, nhiều năm qua, cũng chưa từng có ai dám khiêu khích, đưa tay “vuốt râu hùm”.

Nếu thật sự là như vậy, kia nhị gia mặc kệ như thế nào, cũng phải trở về một chuyến. Ô Lặc có chút nhận mệnh nói.

Theo cá tính của nhị gia, người tất nhiên sẽ không bỏ mặc chuyện này. Chẳng qua một khi nhị gia trở về, kia..... Ô Hạo nói còn chưa dứt lời, bên trong lại vang lên một thanh âm hào sảng hữu lực.

các người muốn ta hỏi chỗ nào đi?

Ô Hạo cùng Ô Lặc vừa nghe thấy thanh âm này, lập tức từ ghế bật đứng lên, xoay người, nhìn về phía đại môn.

Nhị gia!

Đập vào tầm mắt của bọn họ là thân ảnh cao cao lớn quen thuộc, nhưng trên tay hắn, lại đang ôm một gói hàng khá to, vừa dài vừa lớn, cứ như một cái “bánh tét”, tiêu sái bước vào nội môn.

Người tới đương nhiên không ai xa lạ, chính là Miễn Tử Tuấn!

Nhị gia, người không phải đến Hàng Châu để giải quyết một số chuyện nhỏ gì sao? Như thế nào lại đem một gói hàng lớn như thế này trở về?

Phong Dục Vũ, tên kia..... Nửa đêm.....

Một ít lời nói truyền đến tai Cừu Y Nùng, dần dần thanh tỉnh nàng, nàng cảm giác chính mình tựa hồ đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi... chỉ ngủ thôi nhưng sao đầu của nàng cũng đau, lưng cũng đau, tựa hồ toàn thân đều đau.

Kỳ quái, Tiểu Nhi vì sao không gọi nàng tỉnh dậy?

Tiểu Nhi..... nàng mơ màng chớp chớp đôi mắt nhập nhèm, nhưng cảnh vật trước mắt làm nàng hoảng sợ, lập tức thanh tỉnh. Đây rốt cuộc là nơi nào, vì sao không gian trước mắt hoàn toàn xa lạ, bài trí này, rõ ràng không phải sương phòng của nàng.....

Sau một lúc, kinh hách tạm thời qua đi, nàng mới quay đầu, sườn hạ bốn phía, xác định rõ ràng bản thân mình đang ở trong một gian phòng xa lạ.

Nàng hết hoảng, bật khỏi giường, muốn bò khỏi nơi xa lạ này, thì trên lưng lại bất chợt truyền đến một trận đau nhức, khiến nàng không khỏi rên rỉ thành tiếng...

“Ai...”

Vốn muốn rời khỏi nơi này, nhưng đau đớn đột nhiên đánh úp lại, khiến nàng buộc lòng phải trở về tư thế ban đầu, bất quá, tên rên rỉ của nàng đã truyền đến tai của Miễn Tử Tuấn.

Làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì? về mặt buộc chặt, Miễn Tử Tuấn hùng hổ vọt tới trước giường.

Sau khi giải huyết ngủ cho nàng, hắn liền kéo hai huynh đệ Ô Hào, Ô Lạc đến ngoại thất, miễn cho nàng sau khi tỉnh dậy phải đột nhiên nhìn thấy người xa lạ mà kinh hoàng; cũng không liệu đến một tiếng thét của nàng đã phá hỏng hết ý tốt của hắn.

a -

Cừu Y Nùng đang chập vạt bò trên giường, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy một nam tử cao lớn, xa lạ gần ngay trước mặt, kinh hoảng tột độ, nàng giật lùi về sát vách giường, thét lên một tiếng chói tai....

Thì ra, đôi mắt ấy khi mở ra lại long lanh, sáng ngời như thế, so với tưởng tượng của hắn, còn hút hồn hơn =.=

Miễn Tử Tuấn xuất thần nhìn nàng, ngây ngốc đứng ở trước giường, thật lâu không lên tiếng.

Ánh mặt trời nhân nhật soi sáng khuôn mặt tuần mỹ, từng đường nét cương nghị rõ ràng, ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, ánh mắt tà nghệ, lộ ra một tia đa tình, khí chất bất phàm, hơn nữa dáng người lại cao lớn, khí thế trời sinh bức người, một vẻ đẹp hoàn mỹ nhưng lại có chút phong lưu.

Cừu Y Nùng hai mắt mở to, hô hấp dồn dập, hốc mắt phấp phồng, đáy mắt nhanh chóng chứa đầy nước mắt hoảng sợ.

Miễn Tử Tuấn bị bộ dáng tràn ngập nước mắt của nàng nhanh chóng kéo hồi tâm thần, trong lòng đột nhiên thấy thật căng thẳng, luống cuống, hắn không cần nghĩ ngợi, ngồi xuống đầu giường, vươn tay đem thân mình kiêu nhỏ từ trên giường ôm lấy, áp vào trong lòng.

Làm sao vậy? Nàng bị cái gì dọa thành như vậy? Hắn có thể cảm giác được toàn thân nàng đang phát run .

Sống gần ấy năm, Miễn Tử Tuấn gặp không ít nữ nhi đau lòng rơi lệ, đối với hắn mà nói, không có gì là quan trọng, nữ nhân luôn mau nước mắt như thế. Nhưng lần này, nhìn người con gái xa trước mắt, lệ nóng hoen mi, hắn cứ nhiên lại cảm thấy đau lòng cùng hoảng hốt.

“Người.....” còn chưa chịu buông ra? Những chữ còn lại Cừu Y Nùng vốn không thể nói ra, hắn ôm nàng hảo chặt, vì thế chỉ có thể nói được một chữ đầu tiên (__ !). Nàng chưa từng gặp qua nam nhân có bộ dáng như thế..... Như thế..... Đại nam nhân.

Nàng chán ghét đường ca, hắn là mẫu người tiêu chuẩn của nam nhân ở phía Nam, không cao cũng không quá thấp, dáng người trung đẳng; Phong Dục Vũ lại cao, nhưng là dáng người thon dài.....

Phong Dục Vũ..... Tiểu Nhi! Đúng rồi, Tiểu Nhi đâu? Nàng ở nơi nào?

“Ta thì làm sao? Sao không nói tiếp?”

Miễn Tử Tuấn truy vấn, hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt bé nhỏ của nàng, muốn biết vì sao nàng chỉ nói một từ rồi im lặng, nhưng tầm mắt cứ nhiên lại bị mái tóc đen nhánh, dài tới hông, bung xòa phía sau lưng của nàng hấp dẫn!

“Tiểu..... Tiểu Nhi đâu?” Cừu Y Nùng cố lấy hết dũng khí của cả đời nàng ra để nhìn thẳng vào mắt hắn, nhưng thanh âm phát ra lại chỉ như muỗi kêu, nước mắt sớm chảy xuống mà không biết.

May mà Miễn Tử Tuần là người luyện võ, nhĩ lực linh mẫn, nghe thấy câu nói của nàng nhưng lại mơ hồ không rõ.

Ngón út? Cái gì độ ngón út? Hắn khó hiểu hỏi.

Tiểu Nhi.....

Cừu Y Nùng hai mắt vụng trộm hướng ra ngoài cửa, ngấm vài lần

Nàng..... Nàng ấy có phải đang ở phòng bếp giúp ta chuẩn bị thức ăn hay không ?

Nếu không quá sợ hãi, quá để ý đến dáng người to lớn, săn chắc của hắn, nàng thật ra càng lúc càng cảm thấy, ôm ấp của hắn mang đến cho nàng cảm giác rất an toàn cùng ấm áp.

Miễn Tử Tuần nhìn nữ nhân vẫn không dám ngẩng đầu ở trong lòng, xem ra cái ngón út kia chắc là tên nha hoàng linh tinh nào đó của nàng!

ta không biết ai là ngón út . Nơi này là một khách điểm ở huyện Hàm Sơn, ta sẽ dẫn nàng tiếp tục đi về hướng Bắc, sau đó sẽ tìm một nơi an toàn, an bài thỏa đáng cho nàng, hoàn thành nhờ vả.

Miễn Tử Tuần quyết định không muốn kéo dài nữa, phải nhanh một chút kết thúc “nhiệm vụ” này, nếu không lâu ngày, biết đâu sẽ sinh thêm “phiên toái”!

Cừu Y Nùng hoàn toàn không nghe được những câu tiếp theo trong lời nói của hắn, nàng vừa nghe đây không phải là thành Hàn Châu thì liền khiếp sợ đến ngây dại.

Nơi này..... Nơi này là huyện Hàm Sơn? thanh âm vì nóng vội nên có lớn thêm một chút, nhưng vẫn yếu ớt, run rẩy không thôi.

Nàng đã từng đến đây? Phong Dục Vũ không phải nói nàng luôn ở khuê phòng, nửa bước cũng không rời sao?

Không..... Không..... Ta không phải đang ở thành Hàn Châu sao? nàng tuyệt không biết cái gì là huyện Hàm Sơn a!

Đã rời khỏi đó từ lâu rồi. Phong Dục Vũ muốn ta đem nàng rời khỏi Yên Liễu trang, ngăn cản việc đường ca của nàng không chế hành động của nàng, cho nàng tự do.

Miễn Tử Tuần không còn kiên nhẫn để nhìn tiểu đầu của nàng nói chuyện, vì thế đại chưởng vươn ra, nhẹ nhàng nâng cái cằm bé nhỏ lên, lập tức nhìn thấy đôi mắt long lanh tràn đầy hoảng sợ của nàng.

Là..... Là Phong thiếu gia muốn người dẫn ta rời khỏi Yên Liễu trang?

Từ lúc nào thì nàng bị mang ra khỏi đó, vì sao một chút cảm giác cũng không có? Chẳng lẽ đây là ý tứ mà Tiểu Nhi có đề cập trước với nàng, nói Phong thiếu gia muốn giải phóng cho nàng, mang đến tự do gì gì đó cho nàng?

Tìm một người xa lạ bắt nàng, mang nàng rời khỏi Yên Liễu trang chính là biện pháp mà Phong Dục Vũ nghĩ ra được? Kia.....

Vậy, Tiểu Nhi đang ở đâu? Người không mang Tiểu Nhi cùng ra ngoài sao? tình thế cấp bách, Cừu Y Nùng nhất thời quên luôn cả lễ tiết qui củ, quên luôn vừa rồi nàng đối với Miễn Tử Tuần có bao nhiêu sợ hãi, bàn tay nhỏ vươn ra, những ngón tay thon dài, trắng nõn khẽ nắm lấy vạt áo của hắn, lay nhẹ.

Tiểu Nhi cùng nàng thân như tỷ muội, nếu nàng có thể thoát khỏi lòng bàn tay của đường ca, tất nhiên sẽ không để lại một mình Tiểu Nhi trợ trọi, lẻ loi mà chạy trốn một mình.

Không có. Ta không biết cái gì “ngón út” hay là “ngón giữa”, Phong Dục Vũ chỉ nhờ ta mang một mình nàng rời khỏi Yên Liễu trang mà thôi. Miễn Tử Tuần thành thật trả lời, không rõ nàng vì sao nàng đột nhiên lộ ra thần sắc khẩn trương.

Nàng ấy gọi là “Tiểu Nhi” không phải “ngón út”.

Cửu Y Nùng kinh ngạc lắng nghe, trong miệng vô thức sửa lại xưng hô sai lầm của hắn, trong đầu âm âm một mảnh, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Phong Dục Vũ hảo tâm hỗ trợ, chẳng lẽ không bao gồm cả Tiểu Nhi sao?

Nàng hiện tại nên làm cái gì bây giờ đây? Cửu Y Nùng, mắt hạnh còn chưa khô, lần nữa lệ châu lại không ngừng tuôn rơi, ánh mắt tràn ngập đau thương, làm cho ai thấy cũng đau lòng.....

Nùng nhi? Thanh âm thân thiết đột nhiên buột miệng thốt ra, Miễn Tử Tuấn lo lắng, cúi đầu xuống, tới gần nàng hỏi, hắn không thích nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt này của nàng, không thích nhìn thấy nàng đau lòng, càng không thích nhìn thấy nàng rơi lệ.

Nguyên bản bàn tay nhỏ bé vẫn chưa buông vật áo trước ngực của Tử Tuấn ra, vẻ mặt khấn trương, lại càng nắm chặt Vị thiếu gia này.....

Miễn Tử Tuấn vừa nghe, mi tâm đã nhăn lại, vội vàng mở miệng

Ta gọi là Miễn Tử Tuấn. Đừng gọi ta là thiếu gia. Hắn tuyệt không thích nàng gọi hắn như vậy nha. (^^ hí hí, thế anh thích gọi bằng gì???)

Cửu Y Nùng ngẩn ra, lập tức mang theo vẻ hối lỗi, muốn sửa lại cho đúng

kia, Miễn công tử..... Ách..... nàng xem, hình như mày của hắn càng lúc càng nhíu chặt lại, bối rối, lập tức im lặng. Nàng..... Nàng lại nói sai rồi sao?

Nhìn ra được tia nghi hoặc trong mắt nàng, Miễn Tử Tuấn bĩu môi

Nam nhân ở phương Nam thích được gọi là công tử, thiếu gia gì gì sao? Ta lại cảm thấy xưng hô như vậy tuyệt không thoải mái.

Nàng dùng “thiếu gia” rồi còn “công tử” để xưng hô với hắn, hắn quả thật cảm thấy thật không thoải mái a, cảm giác giống như nàng cố ý dùng hai chữ này tạo ra khoảng cách giữa hắn và nàng. (=3=)

kia.....

Cửu Y Nùng ngạc nhiên đến độ hai mắt tròn xoe. Người này cũng thật kì quái nha! Bất quá cũng chỉ là một cái xưng hô thôi! Nhìn hắn tựa hồ muốn cùng nàng lý luận một phen, bộ dáng thị phi đúng sai rõ ràng.

Nàng có thể gọi ta là Tử Tuấn, hay Tuấn, hoặc là Tuấn ca ca đều có thể, chính là không cho phép gọi ta bằng cái thiếu gia, công tử gì gì đó.

Miễn Tử Tuấn thẳng thắn “đề nghị”, một chút cũng không phát hiện khẩu khí của mình đã hơi “lộng quyền”, có phần mệnh lệnh.

Bên ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng cười khẽ, Cửu Y Nùng đương nhiên không nghe thấy, nhưng Miễn Tử Tuấn thì rõ ràng nhất thanh nhị sở, khẽ nghiêng mặt, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, vốn đã biết người ở bên ngoài là ai.

Cửu Y Nùng cũng hoàn toàn không biết, ngay lúc nàng cùng Miễn Tử Tuấn đối thoại được vài câu, Ô gia huynh đệ đã lén núp ở bên ngoài cửa sổ, rình lén, Ô Lạc vì câu nói vừa rồi của hắn, nhin không được mới bật cười thành tiếng.

ách..... Nhưng, chúng ta không thân cũng chẳng quen..... nàng thật sự có thể gọi thẳng tên của một nam nhân xa lạ sao?

Nhiều lời! Kêu nàng gọi thì cứ gọi, nghĩ nhiều như vậy làm gì!

Miễn Tử Tuấn “hung ác” lại đánh gãy lời nói của nàng, khuôn mặt tuấn tú, cợt nhả lại tới gần một ít.

nha! Cửu Y Nùng nhìn khuôn mặt hắn càng lúc càng gần, thì tim của nàng lại đập nhanh hơn một chút, vội vàng phụ họa gật gật đầu.

Vậy cứ theo ý của người đi. Tuấn..... Tuấn ca..... Ca. nàng nói càng lúc càng nhỏ, chữ cuối cùng dường như là không hề có âm lượng.

Một cảm giác thỏa mãn không thể lí giải tràn ngập trong lồng ngực, đôi mày đang nhíu chặt của hắn lập tức nới lỏng ra.

Tốt lắm. Hiện tại nàng có thể nói cho ta biết, mới vừa rồi nàng muốn hỏi ta cái gì? giải quyết xong vấn đề xưng hô, hắn chợt nhớ tới vừa rồi nàng tựa hồ có việc muốn hỏi hắn.

Hắn nói, Cừu Y Nùng lập tức nhớ chuyện mình đang lo lắng, vì thế cảm sắc u thương, sầu lo lại tràn ngập đầy mắt.

Nơi này cách thành Hàng Châu rất xa sao? Chúng ta cũng không thể trở về.....” ngữ khí ghen ngào.

Vì sao phải trở về? Nàng đã quên cái gì sao?

Miễn Tử Tuần kinh ngạc không thôi. Nàng không phải không thân không thích sao? Huống chi nếu nàng muốn trở về, cũng không phải là thành Hàng Châu mới đúng! Hắn còn nhớ rõ, Phong Dục Vũ đã từng nói, nhà của nàng nên ở thành Tô Châu mới đúng. Kia.....

Chẳng lẽ nàng muốn quay lại đợi Phong Dục Vũ? Miễn Tử Tuần suy nghĩ, không thể ngăn lại hờn giận bất tri bất giác dâng lên trong lòng. (hé hé, Tuần ca mới vậy đã ghen rồi ^^ *Tuần ca* liếc mắt...>.<, coi=“” như=“” pan=“” chưa=“” nói=“” gì=“” hết!!!=“”>

Tuần..... Tuần ca ca? Cừu Y Nùng nhìn thấy sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi, trong lòng run sợ, thầm hoán một tiếng, ánh mắt bất giác lại đỏ lên.

Cái gì?

Hắn lập tức giương mắt xem nàng, không ý thức được ánh mắt này của mình có bao nhiêu “sát khí”, hung tàn, giận dữ... khí thế có bao nhiêu dọa người.

Cái gì cũng không kịp nói, nước mắt dâng đầy trong hốc mắt của nàng rồi cuộc bị hai tiếng “cái gì” của hắn làm cho lệ kết thành châu, từng giọt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn.

Nước mắt của nàng làm cho lửa giận đang bốc ngùn ngụt trong ngực của hắn biến mất, dập tắt hoàn toàn, lập tức nhẹ giọng, khôi phục “ân cần”, hỏi nàng

Nàng vừa rồi muốn hỏi ta cái gì? (_ _ ” quả nhiên một trời 1 vực mà!)

Cừu Y Nùng dò xét hắn, thẳng đến khi nàng cảm thấy hắn tựa hồ đã không còn tức giận, mới thở thẽ trả lời.

“Kia..... Vị Phong thiếu gia kia khi nhờ Tuần ca mang ta ra khỏi Yên Liễu trang, không nhờ huynh mang luôn Tiểu Nhi ra ngoài sao? nàng thật cẩn thận hỏi.

Không có. Miễn Tử Tuần khẳng định trả lời.

Làm sao có thể như vậy? Cừu Y Nùng lộ ra biểu tình đau lòng vô hạn, thì thào tự nhủ, kia..... Kia Tiểu Nhi sẽ không phải.....

Tiểu Nhi rốt cuộc là ai? Miễn Tử Tuần không còn kiên nhẫn, lên tiếng, ngăn không cho nàng tiếp tục u uất, thì thào tự nói rồi lại bật khóc, cũng miễn cho hắn phải suy nghĩ, rốt cuộc là nàng đang muốn nói cái gì a.

Tiểu Nhi từ nhỏ cùng ta lớn lên, nàng giống người thân, như tỷ muội ruột thịt của ta vậy, nàng bảo hộ ta..... Ân..... Cừu Y Nùng cẩn thận nhìn hắn, lại tiếp tục nói

Tuần ca ca, huynh không biết đâu, ta..... Ta thực sự rất ngốc, có...có... rất nhiều việc cũng đều không hiểu. Tiểu Nhi thì thực thông minh nha, biết đường ca đối với ta không tốt, còn thường hay mạo hiểm, lên rồi khỏi sơn trang, còn muốn bán đi một vài bức tranh thêu, để có tiền thỉnh đại phu cho những lần ta ốm..... nàng càng nói càng nhớ tới tỷ muội đã cùng mình từ nhỏ bên nhau, nửa điểm cũng chưa tách rời, thanh âm cũng dần dần ghen ngào, nức nở.

Thì ra, Tiểu Nhi là nha hoàn thân cận bên cạnh nàng. khó trách, nàng vừa tỉnh liền vội vàng tìm cái người gọi là “Tiểu Nhi”. Miễn Tử Tuần rốt cục cũng đúc kết được những từ những câu nói không đầu không đuôi của nàng, hiểu được vấn đề, hiểu được nàng đang muốn nói cái gì!

Bất quá, nếu Phong Dục Vũ không hề nói qua muốn hắt đem “Tiểu Nhi” gì đó cùng Cừu Y Nùng đồng thời rời khỏi Yên Liễu trang, thì chắc hẳn đã sớm có an bài khác! Hắt không tin, Phong Dục Vũ không hề hay biết gì về tình cảm tỷ muội giữa Y Nùng và Tiểu Nhi nha!

Nàng không phải nha hoàn!

Cừu Y Nùng lập tức mở mắt to, kịch liệt phản bác, Tiểu Nhi cùng ta là hảo tỷ muội! nước mắt lại theo kích động tuôn tràn, như những hạt châu đứt chỉ, lã chã tuôn rơi.

hảo, hảo, ta đã hiểu. Nàng đừng khí, Nùng nhi.

Miễn Tử Tuần đau lòng nhìn khuôn mặt bé nhỏ tràn ngập nước mắt, lập tức nhấc tay đầu hàng, ba chân bốn cẳng lau đi những giọt lệ châu.

Trời ạ! Hắt rốt cục hiểu được, lão nhân gia có nói “nữ nhân là làm bằng nước” quả nhiên không sai a. Bọn họ căn bản là có thể nói chưa đầy ba câu, thì hốc mắt đã phiem hồng, thậm chí còn hạ mấy tràng “mưa nhỏ”. (T_____T)

Nàng trăm ngàn lần đừng khóc nữa. Nùng nhi, trước hết nghe ta nói được không? Miễn Tử Tuần bất giác dùng ngữ điệu mềm nhẹ mà trước đây chưa từng nói qua, hảo hảo trấn an nàng.

Cừu Y Nùng hấp hấp cái mũi, ánh mắt long lanh mang theo một tầng sương mỏng nhìn hắt, nhỏ giọng, hảo.....

Nùng nhi, ta biết nàng đang rất lo lắng cho an nguy của Tiểu Nhi, nhưng đối với hiểu biết của ta về Phong Dục Vũ, hắt không bảo ta cũng đem Tiểu Nhi cùng rời khỏi Yên Liễu trang, nhất định còn có một dụng ý khác. Về phần nàng, trước hết hãy cùng ta trở về phương Bắc, ta sẽ thay nàng tìm một chỗ an trí thỏa đáng, sau, ta sẽ phái người đến thành Hàn Châu, điều tra đồng thời thông báo tin tức, làm cho Tiểu Nhi biết nàng đang ở nơi nào, hơn nữa cũng sẽ biết rõ nguyên nhân mà Phong Dục Vũ đem Tiểu Nhi để ở lại Yên Liễu trang. An bài như vậy có được không?

Miễn Tử Tuần chưa bao giờ đối nữ nhân dụng tâm như thế, khẳng khái làm hạ cam đoan.

Tuần ca ca..... Huynh cùng Phong thiếu gia là..... Bằng hữu?

Cừu Y Nùng kinh ngạc nhìn hắt, có chút chần chờ hỏi. Khi hắt nói về Phong Dục Vũ, ngữ khí rất rõ ràng, tin tưởng, dường như là thập phần quen thuộc.

Ta cùng với Phong Dục Vũ cũng giống như nàng cùng Tiểu Nhi, là bằng hữu chi huynh đệ.

Miễn Tử Tuần nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tiếp tục hỏi chuyện mà hắt muốn biết nhất “Nàng cùng Phong Dục Vũ rất “thân” sao?”

Phong thiếu gia? Không quen.

Cừu Y Nùng thành thực lắc đầu, ta chỉ gặp qua Phong thiếu gia vài lần..... Ta vẫn không rõ, vì sao y chịu giúp ta cùng Tiểu Nhi, bởi vì ta luôn cảm thấy tâm tư cùng vẻ biểu hiện bên ngoài của y rất bất đồng, tựa hồ đó không phải là bộ dáng chân thật của y..... nàng chần chờ liếc hắt một cái, ta nói như vậy, huynh nhất định cảm thấy ta thực ngu ngốc có phải không?!

Không, làm sao có thể như vậy!

Miễn Tử Tuần có chút kinh ngạc về sự miễn cảm của nàng, bất quá, việc nàng cùng Phong Dục Vũ không hề liên quan mới là trọng điểm quan tâm của hắt.

đúng rồi, nàng chưa đói bụng sao?

Nếu nàng cùng Phong Dục Vũ cũng không có “cái loại này” quan hệ như ban đầu hắt suy đoán, như vậy, thứ cảm giác kì lạ mà gần đây, từ khi gặp nàng, hắt mới nảy sinh, cư nhiên là có thể chậm rãi mà tìm kiếm đáp án.

Cừu Y Nùng chớp chớp đôi thủy mâu trong suốt như pha lê, chưa thể thích ứng với việc hắt thay đổi đề tài nhanh như vậy. Bất quá, trong bụng đang phát ra âm thanh “cô cô lỗ~” là sự thật.

Đói bụng. nàng gật đầu thừa nhận.

hảo, vậy trước nên dùng bữa, sau chúng ta lại tiếp tục bàn. Miễn Tử Tuấn trình trọng tuyên cáo.

Ca, rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Ta nhìn thế nào cũng không hiểu?

Ô Lặc khê thì thầm với huynh trưởng đang ngồi bên cạnh, không dám to mồm, sợ “ai đó” sẽ lại nhìn hẩn bằng ánh mắt “băm thành vạn đoạn”.

Vừa rồi đã là một màn quá mức “tình cảm”, nhị giao ôm một nữ nhân, đặt nàng ngồi trên đùi mình, ân cần, nhỏ nhẹ an ủi nàng, lau nước mắt...; Mà hiện nay.....

Ánh mắt của Ô Lặc vụng trộm liếc về phía bàn tròn giữa đại sảnh, nhìn “kỳ cảnh” đang diễn ra trước mắt, nhị gia của bọn họ, Miễn Tử Tuấn, đang trưng ra một loại biểu tình ôn nhu trước nay chưa từng có, đũa trên tay còn thường xuyên gấp lấy thức ăn trên bàn, đút vào cái miệng nho nhỏ của tiểu cô nương bên cạnh...

Ta cũng không hiểu được. Ô Hạo nhún vai rồi trả lời, hai mắt cũng không kèm được mà khê liếc nhìn về phía hai người trước mặt.

Cá tính của nhị gia hào sảng, ngay thẳng, cuộc đời hẩn sợ nhất hẩn là những việc như thế này, nhưng dường như kể từ lúc tiểu cô nương này xuất hiện, đã thay đổi 360 độ, thử làm một vài phép so sánh nhé:

Thứ nhất: về việc ngồi cùng bàn dùng bữa cùng các cô nương

Ngày xưa: hẩn còn thường luôn miệng bảo rằng “nữ nhân thoát nhìn rất yếu đuối, mảnh mai, còn thật hay khóc, phiền chán!”

Bây giờ: miệng lúc nào cũng tùm tùm cười, tay thì không ngừng đút thức ăn, cơ hồ rất vui vẻ, thoải mái nha!

Thứ hai: việc an ủi người khác

Ngày xưa: đừng nói là nữ nhi, ngay cả nam nhân cũng chưa từng có nha, cùng lắm nói vài ba câu, nhưng rất nhanh sẽ mất kiên nhẫn, gương mặt sẽ “biến đổi”, vừa âm lãnh vừa đáng sợ, có chuyện buồn, tốt nhất đừngng tới tìm hẩn thì tốt hơn! =.=

Bây giờ: chỉ có 8 chữ để hình dung “yên lặng lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu” (giống quảng cáo của bảo hiểm Prudential quá >.<>

Nói tóm lại, lấy hiểu biết trước đây của bọn họ về hẩn mà nói, hành động trong mấy canh giờ gần đây của hẩn “cực kỳ bất thường”, đánh chết bọn họ cũng không tin có ngày sẽ được chứng kiến “kỳ cảnh” như thế này nha!

Nhưng mà..... Lúc trước nhị gia ở bên trong nội thất đối vị Cừu cô nương kia vừa kéo vừa ôm, huynh đệ bọn họ là tận mắt nhìn thấy, mà lúc này, ngồi sờ sờ trước mắt, bộ dáng “hiền thực, đáng yêu, nho nhã” của hẩn cứ đập vào mắt, làm cho Ô Lặc thật sự là rất muốn tự đập một quyền vào đầu, thử xem xem chính mình có phải hay không đang mộng tưởng hảo huyền, ngủ mê chưa tỉnh lại. Này..... Này thật sự là rất quỷ dị!

Người không phải hiểu nhị gia nhất sao, như thế nào không rõ, người rốt cuộc đang làm cái gì? Ô Lặc không cho là đây là sự thật, phản bác, phát hiện cho dù hẩn có tận mắt nhìn cả nửa ngày vẫn còn mơ hồ, cái gì cũng không rõ.

Trước đó, nhị gia chưa hề nói cho ta biết rằng hẩn sẽ bắt một con tin trở về, cho nên tạm thời không thể nào phân tích. Ô Hạo lại đáp, thật sự cũng mù mịt với hành vi hiện tại của chủ tử.

Ta cũng không phải hỏi người chuyện này! Ô Lặc liếc mắt nhìn huynh trưởng một cái, ta là hỏi, vị kia cô nương rốt cuộc cùng nhị gia có quan hệ gì? Còn có, vị kia cô nương có phải hay không ý nghĩ có chút..... hẩn dùng ngón tay gõ nhẹ vào đầu mình, rõ ràng biểu đạt ý tứ của chính mình.

Theo như đối thoại mà hai huynh đệ họ ở bên ngoài cửa sổ “tình cờ” nghe được, có thể khẳng định, nhị gia trước khi bắt nàng, rõ ràng chưa từng quen biết. Nếu như vậy, nhị gia sao có thể đối với một nữ nhân lần đầu gặp gỡ lại có cử chỉ hành động quá mức thân thiết như vậy?

Càng kỳ quái là, vị Cừu cô nương kia, tuyệt không tị hiềm, “vô tư” ngồi ở trên đùi một nam nhân lần đầu gặp gỡ, còn nói chuyện với nhau cả buổi, không có kháng nghị hoặc duy trì khoảng cách giữa họ nha!

Nếu nói là hành vi của nàng luôn luôn tùy tiện, nhưng gương mặt hồn nhiên, non nớt, vô tư của nàng lại có thể nói cho hắn biết sự thật không phải như vậy; khả năng duy nhất chính là, đầu óc cô nương này có vấn đề!

Bất quá..... Giả như vị cô nương này đầu có vấn đề thật, như vậy hắn cũng có thể khẳng định, nhị gia tất nhiên cũng là bệnh không nhẹ nha! (:]] suy luận logic nhĩ)

Ai! Rốt cuộc ở đây đang trình diễn tiết mục gì a?

Ô Hạo nghe đệ đệ của mình tự suy diễn, rồi tự cảm khái, than ngắn thở dài, mặt đầy hắc tuyến, rốt cuộc cũng nhịn hết nổi, liếc mắt trừng Ô Lặc một cái, cánh tay thẳng tắp vươn ra, “oanh”, điểm huyết cam ngay sau ót của hắn, miễn cho lỗi tai mình tiếp tục bị phiền!

Câm miệng! Ăn, nhìn, không được mở miệng nói nữa.

Ô Hạo thấp giọng trách mắng. Mặc dù trong lòng của hắn cũng có nghi vấn, nhưng hắn cũng chỉ im lặng, cẩn thận quan sát, sau thì tìm cơ hội thích hợp để hỏi nhị gia; Không giống tên tiểu tử ngốc này, aiz.....

Ô Lặc bị điểm huyết cam, không thể tiếp tục “phát biểu tuyên ngôn”, trừng mắt oán giận nhìn về phía huynh trưởng, thanh âm tuy không thể thốt ra, nhưng hầu kết lại lên xuống, mấp máy không ngừng....

Xem ra ca ca mới là người không hiểu gì hết. Một khi đã như vậy, hắn nhất định sẽ chứng minh cho huynh trưởng thấy, hắn không sai, nhất định có vấn đề!!!

2. Chương 2

Tuần ca ca, chúng ta đang muốn đi đâu vậy? Xuất phát cũng đã được mấy canh giờ, tiểu thân ảnh ngồi phía trước ngực Miễn Tử Tuần rốt cuộc nhịn không nổi, nhỏ giọng hỏi.

Không sợ sao? Nùng nhĩ.

Một tay cầm dây cương, Miễn Tử Tuần rũ mắt, thoáng nhìn thiên hạ trong lòng, lại vừa nhìn thẳng phương hướng phía trước.

Sáng nay, khi biết nàng không rành cưỡi ngựa, hắn liền tự làm chủ, đem nàng ôm trước ngực, phốc một cái đã leo lên yên ngựa, hai người cứ thế cưỡi cùng một con tuần mã. Cũng từ lúc đó, nàng liền bảo trì trầm mặc, không nói cũng không tỏ thái độ, thẳng đến giờ phút này.

ta không phải sợ, chỉ là không quen.

Cừu Y Nùng nghe được thanh âm của hắn dường như đang trào phúng nàng, vì thế nàng cố gắng cãi lại, trên mặt cũng hiện lên thần nhiên đồ ỉm.

Từ khi song thân qua đời, đừng nói là cưỡi ngựa, ngay cả cỗ kiệu nàng cũng chưa từng ngồi qua a. Trí nhớ của nàng cũng chỉ lưu giữ những hồi ức tốt đẹp trước khi phụ mẫu rời xa nàng, đó là khoảng thời gian nàng vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất. Trong đoạn hồi ức mơ hồ đó, có những chú ngựa đáng yêu, vì thế nàng đặc biệt yêu thích ngựa.

Không quen? Vậy khi này, ta vì nàng đã cố ý tìm một cỗ xa mã, vì sao lại không chịu đi?

Ta thích cưỡi ngựa a! Không thích cứ bị nhốt trong xe, bốn bề cứ kín bưng bưng đâu!

Hơn nữa cửa sổ trên xe ngựa cũng rất nhỏ nha, sẽ làm nàng cái gì cũng xem không thấy, không giống như khi cưỡi ngựa, phong cảnh, sự vật gì đều nhìn thấy nhất thanh nhị sở. Bất quá..... cưỡi ngựa rất tốt ắt, nhưng có hại ông nha! Con ngựa di chuyển, cảm giác xóc nảy làm nàng thấy thật không quen nha!

Ta nhìn biểu tình của nàng từ khi lên ngựa cho đến giờ, cũng không nhìn ra nàng có điểm nào thích ngựa. Miễn Tử Tuấn bật cười, lại nghề nàng liếc mắt một cái.

Cừu Y Nùng nghe ra trong lời nói của hắn rõ ràng là đang trêu chọc, nhin không được vì chính mình biện giải, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng thẳng, nhìn chằm chằm sườn mặt của Miễn Tử Tuấn.

Ai nói ta không thích ngựa! Ta nhớ rất rõ nha, trước đây, phụ thân thường dẫn theo ta cùng mẫu thân đến Cừu gia trang, ở thành Tô Châu, ở bên trong trang có nuôi rất nhiều ngựa nha, quần ngựa thúc thúc còn khen ta có tài năng cưỡi ngựa thiên bẩm nữa a!

A! Là như vậy sao?

Miễn Tử Tuấn nhú mày, âm thầm cười, bộ dáng rất là “chân thành” nhìn nàng, rồi bồi thêm một câu

Bất quá khi đó nàng chỉ là một tiểu oa nhi, vậy cưỡi được ngựa, con ngựa đó chắc cũng là “tiểu mã” nha hắc lạnh lạnh nói.

Đúng vậy! Người làm sao mà biết.....

Cừu Y Nùng cười cười, hưng phấn mà phụ họa, nhưng khi vừa nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tràn ngập ý cười thì mới bừng tỉnh đại ngộ

a! Người ở cười nhạo ta! nàng lên án kêu lên.

Nhất thời, cảm xúc bất mãn dâng lên trong ngực biến thành nhiệt khí, dâng lên hai má, khiến đôi gò má lung lay, mềm mại của nàng ửng hồng, trông càng đáng yêu.

Miễn Tử Tuấn nhất thời bật cười thành tiếng.

Biểu tình của nàng thật sự là rất thú vị! Khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hai gò má ửng hồng, không chỉ có làm cho nàng từ một cô gái xinh đẹp biến thành đứa bé non nớt, dễ thương; tức giận làm hai má phồng nộn phồng phồng, cứ như một tiểu ngư nhi, bộ dáng buồn cười, trong sáng làm người ta không khỏi mỉm cười.

Nhìn thấy hắn bị nàng mắng còn cười đến lớn tiếng như vậy, Cừu Y Nùng bất mãn chu miệng lên, nhớ tới chuyện trước kia, không khỏi đô la hét

Chán ghét ! Người sao lại giống như Tiểu Nhi thế, đều thích giễu cợt ta? Chẳng lẽ ta thật sự giống như lời Tiểu Nhi nói, bởi vì quá ngu ngốc, cho nên mới luôn bị giễu cợt.....

Bàn tay đang vòng trụ eo nàng bỗng dưng buộc chặt

Ai nói nàng ngu ngốc! Miễn Tử Tuấn phản bác nói. Nàng chính là đơn thuần, ngây thơ, không hiểu được lòng người thâm sâu khó lường mà thôi.

Tiểu Nhi a! nàng thành thành thật thật cung khai.

Nàng ấy chính là của nha hoàn của nàng, lấy tư cách gì chỉ trích người!

Ngữ khí của hắn toát ra tia hờn giận, thanh âm cũng băng lãnh một phần. Loại nô tỳ dĩ hạ phạm thượng (bất kính, xúc phạm) như vậy, nàng còn nhọc lòng vì cô ta mà lo lắng không yên, còn muốn bắt chấp an nguy mà quay lại thành Hàn Châu để tìm nữa!

Người đừng mắng Tiểu Nhi!

Nghe ra được khẩu khí tức giận của hắn, Cừu Y Nùng lập tức quên luôn tức giận của bản thân mình, miệng nhỏ đã đỏ đỏ, thay muội muội của mình biện giải.

Người không hiểu được , kỳ thật ta vốn cũng rất ngốc, cũng khó trách Tiểu Nhi ngẫu nhiên đem việc này đến cười nhạo ta. Đó là ta chính mình tìm đến!

Chuyện gì? Miễn Tử Tuấn há hốc mồm, mặt trầm xuống

Nàng đã làm cái gì, làm cho nàng ấy lại có thể cười nhạo nàng?

Người đừng mắng Tiểu Nhi nữa, ta sẽ nói cho người nghe. nàng dò xét hắn, cùng hắn trao đổi điều kiện.

Hảo. Miễn Tử Tuần lập tức đồng ý.

Kỳ thật mà nói, ta chỉ làm có hai chuyện ngu ngốc thôi. Chuyện thứ nhất, phải kể từ lúc phụ mẫu ta qua đời..... nàng giương mắt nhìn hắn.

Hai chuyện?! Miễn Tử Tuần trầm mặc không nói, mày rậm khẽ nhếch.

Cừu gia vốn là một thế gia (nhà giàu có, có quyền có thế) có tiếng tăm ở thành Tô Châu, kinh doanh tơ lụa, hàng thêu của họ vang danh thiên hạ, mà hai vợ chồng Cừu trang chủ chỉ có mỗi một nữ nhi, chính là cừu y nùng.

Sau, vì để tránh cho Cừu Y Nùng quá mức cô đơn vì không có huynh đệ tỷ muội bầu bạn, nên vợ chồng Cừu trang chủ mua về một bé gái mồ côi để làm bạn với nàng. Khi đó, Cừu Y Nùng mới năm tuổi, còn đứa bé gái được nhận nuôi kia tên gọi Nam Lạc Nhi. Cho nên, Lạc Nhi cư nhiên trở thành nha hoàn thân cận của nàng, cùng nàng lớn lên, nàng đối với Lạc Nhi hết lòng tin tưởng, coi nàng như tỷ muội ruột thịt của mình.

Cừu Y Nùng cùng Lạc Nhi cứ thế, sống cùng dưới một mái nhà, trải qua cuộc sống vô ưu vô lo... Cho đến khi nàng mười hai tuổi, song thân đột nhiên lâm trọng bệnh rồi đột ngột qua đời, nàng từ nhỏ đã sống trong sự dùm bọc, thương yêu của song thân, đột nhiên mất đi che chở, cú sốc này quá lớn đối với một nữ oa nhi mới mười hai tuổi, nàng sợ hãi, không biết phải làm thế nào. Sản nghiệp kék sù của Cừu gia, vì thế trở thành miếng mồi béo bở, vực dậy tà tâm của một người...

Người đó không ai khác, chính là thúc bá ruột của Cừu Y Nùng. Tuổi nhỏ đơn thuần, lại hết lòng tin tưởng vào đường huynh, con trai của bá bá, Cừu Y Nùng từng bước rơi vào cạm bẫy của chính người thân của mình. Hắn trước giả vờ an ủi, động viên nàng, khuyên nàng đừng quá thương tâm đau lòng. Sau, lại bày mưu tính kế, lấy được tín nhiệm của nàng, lừa nàng kí vào khế ước, đem toàn bộ sản nghiệp của Cừu gia giao lại cho hắn, để hắn “giúp nàng quản lí”, danh chính ngôn thuận, thay thế nàng, bước lên địa vị trang chủ của Cừu gia. Cuối cùng, Cừu Y Nùng bị một nhà bá phụ của nàng đuổi tới nơi hoang tàn, bỏ phế trong Cừu gia trang, tùy ý để nàng tự sinh tự diệt. May mà Lạc Nhi cũng không rời xa nàng, cố ý đi theo nàng, chiếu cố nàng, cho nên hai người cứ thế nương tựa lẫn nhau, miễn cưỡng vượt qua vài năm yên bình. Cho đến khi, đường huynh của nàng phát hiện được nàng càng lớn càng xinh đẹp khả ái, tư sắc hơn người, hơn nữa tài thêu thùa của nàng lại xuất thần, vô cùng tinh diệu, đem lại cho hắn vô vàng lợi ích thì cuộc sống đang bình yên của nàng một lần nữa nổi sóng ba đào.

Cho nên, việc ngu ngốc đầu tiên mà ta làm chính là đã tin tưởng lời nói của đường ca và bá phụ, làm cho hắn cướp hết toàn bộ sản nghiệp của Cừu gia. Cũng khó trách Tiểu Nhi mắg ta ngốc. Nàng gõ gõ vào đầu, bộ dáng đáng thương, tự ình là tội nhân, cần phải hảo hảo trừng trị.

Lúc ấy, cùng lúc mất đi song thân ,bi thương làm cho nàng đối với sự kiên nhẫn lại ôn ngôn an ủi của đường ca làm cảm động không thôi, tín nhiệm dnh2 cho hắn cũng càng ngày càng tăng, nàng làm sao có thể biết, này hết thấy đều có mục đích mà làm thôi! Cho đến khi nàng kính dâng ra sản nghiệp của Cừu gia, thì sắc mặt của bá bá và đường ca hoàn toàn thay đổi, trở mặt vô tình, lạnh lùng còn hơn người đứng khác họ. Đến lúc này nàng mới hiểu được, vì sao, Tiểu Nhi luôn nói, đường ca không đáng tin, tâm tư cùng vẻ ngoài hoàn toàn trái ngược!

Miễn Tử Tuần dùng sức xiết chặt dây cương trong tay, trong mắt bốc lên ngọn lửa phẫn nộ. Thì ra, bức tranh thêu mà Phong Dục Vũ phái người dùng khoái mã (ngựa nhanh) mang đến kinh thành, dùng để chúc mừng thọ yến (sinh nhật) của Vương phi là do Cừu Y Nùng tự tay làm ra.

Hắn đã từng xem qua bức tranh thêu đó, cho nên hắn có thể hiểu được vì sao gã đường huynh của nàng muốn độc chiếm nàng. Nàng không những chỉ có tài năng thiên bẩm, hơn nữa làm người ta thêm nhỏ dãi chính là mỹ mạo thót tực, ho nhường nguyệt thẹn của nàng...

Nói đến mỹ mạo..... Miễn Tử Tuần rũ mắt nhìn thiên hạ trong lòng, Cừu Y Nùng, đã dần thích ứng với luật động của con ngựa, nhìn đến nàng giương một đôi thủy mâu tò mò nhìn đám người hai bên đường đang rong ruổi qua lại, câu chuyện từ miệng của nàng, thuật lại thực thần nhiên, nàng nói, nàng kể cứ như đây là chuyện phát sinh trên người một người mà nàng không hề quen biết. Biểu tình của nàng không hề có một tia bi thương hay là phẫn nộ.

Nàng thật là rộng rãi như vậy? Hay chính là ngốc đến không biết lòng người hiểm ác? Miễn Tử Tuần suy nghĩ, lại nhìn nàng một cái thật lâu, rốt cục quyết định, nàng là quá mức đơn thuần, hoàn toàn không rõ thế sự ngu ngốc!

Đường huynh của nàng muốn nạp nàng làm thiếp, kia vì sao sau lại lại hạ độc với nàng?

Nha, người biết ta bị đường ca hạ mạn tính độc được?! Cừu Y Nùng bỗng dưng thu hồi ánh mắt đang dạo chơi của mình, kinh ngạc, ngửa đầu nhìn hắc ninh khởi mào.

Mạn tính độc được? Miễn Tử Tuần cắn răng, gằn giọng, lặp lại từng chữ một.

đúng vậy!

Từ đêm qua đến nay, Cừu Y Nùng đã nhận ra một điều, trực giác cho nàng biết, nam nhân trước mắt này, cho dù lộ ra biểu tình giận dữ, ánh mắt lóe ra hung quang, cũng sẽ không thương tổn nàng. Mà cảnh giác, đề phòng của nàng dành cho hắc, từ khi nàng ngồi trên đùi hắc, hai người cùng nhau nói chuyện, cũng đã biến mất vô tung. Tương đối, nàng cũng bắt đầu cảm giác được, khi ở bên cạnh hắc, cảm giác sinh ra trong lòng nàng là cảm giác an toàn, dễ chịu. Cho nên, cho dù hắc giờ phút này, cả người phát ra tức giận kinh người, cũng không hề dọa đến nàng.

Đường ca vừa nói muốn thu ta làm thiếp, thì đường tẩu liền tắt tả chạy đến, mắng cho ta một trận. Nói thật ra, ta thật sự không biết, vì sao đường tẩu lại nói ta là một con “hồ ly tinh”. Bộ dạng của ta rất giống súc sinh sao?

Cừu Y Nùng nghi hoặc, con mắt ở trong hốc mắt vòng vo vài vòng, sau mới lại nhìn thấy ở Miễn Tử Tuần trầm mặc, sắc mặt đen thui, thập phần khó coi, mới tiếp tục câu chuyện đang nói dở....

Ta cùng Tiểu Nhi cũng đều không hiểu cái gì gọi là thiếp, chúng ta chỉ biết thế nào gọi là thê thôi, giống nương của ta chính là thê của phụ thân a, hai người là muốn vĩnh viễn ở bên cạnh nhau Sau, Tiểu Nhi vụng trộm đi hỏi thăm người khác, chúng ta hai người mới rốt cục hiểu được cái gì kêu là thiếp! Đáng sợ, nguyên lai thiếp cùng thê giống nhau, cũng cần làm “công tác” như thê vậy, kia, đường ca muốn thu ta làm thiếp, ta chẳng phải là vĩnh viễn đều phải ở bên cạnh đường ca sao? Ta mới không cần đâu! nàng thở hổn hển một hơi, lộ ra ánh mắt tức giận.

Sau đó thì thế nào? Miễn Tử Tuần ánh mắt nghiêm túc.

Sau đó, Tiểu Nhi nghĩ ra một cái biện pháp, giúp ta uy hiếp đường ca, nói là, chỉ cần hắc muốn nạp ta làm thiếp, ta liền từ nay về sau không chạm vào kim chỉ, thà chết cũng không theo này nọ..... Ân, ta nghĩ hắc hẳn là rất thích có bạc khi bán được tranh thêu nha! Cừu Y Nùng hồi tưởng việc lại đường ca bị nàng “uy hiếp”, phải hạ quyết định.

Bất quá, Cừu Y Nùng không biết là, lúc ấy ngân lượng trong Cừu gia quả thật vô cùng dư dả, không hề thiếu hụt, hắc tạm thời không thực hiện chủ ý nạp nàng làm thiếp chẳng qua vì bà vợ chằn của hắc cứ suốt ngày vì việc này mà cảm râm, âm ỹ cả ngày, mắng nhiếc không ngơi miệng. Tránh cho lỗi tai phiền phức, tạm thời mới thuận theo nàng mà thôi!

Nàng đã đáp ứng theo này nọ cho hắc, vì sao hắc còn hạ độc nàng..... bức xúc bật thốt lên, Miễn Tử Tuần lập tức trong lòng thầm mắng chính mình hỏi ra những điều ngu xuẩn.

Còn phải hỏi sao? Đường huynh của nàng đối nàng hạ độc, đương nhiên vì có thể dễ dàng nắm nàng trong tay nha!

ách..... Này.....

Cừu Y Nùng đang nghe xong câu hỏi của hắc, sắc mặt lập tức trở nên phi thường không được tự nhiên. Đôi mắt to tròn chớp chớp, con ngươi xinh đẹp đảo mấy vòng, rồi mới dùng âm lượng cực nhỏ nói tiếp

Đây là chuyện thứ hai mà Tiểu Nhi mắng ta ngu ngốc

Nàng chợt dạ, ánh mắt biểu lộ rất rõ ràng, lòng hiếu kỳ bị gợi lên mãnh liệt, Miễn Tử Tuần chỉ ước chừng đặt khoản một phần ba lực chú ý dùng cho việc khống chế ngựa, toàn bộ lực chú ý còn lại đều tập trung ở đôi mắt long lanh kia.

“ Nàng làm cái gì? hấn thúc giục truy vấn.

Cừu Y Nùng bắt an, trộm liếc mắt một cái, dò xét hấn, thành thực mở miệng

Umm..... Sau khi đường ca lựa chọn việc ta phải theo này nọ để hấn mang ra ngoài bán, hấn bắt đầu hạn định thời gian cho ta, làm hại ta mỗi ngày đều phải theo, theo cả ngày lẫn đêm vẫn không thỏa mãn được hấn. Nếu Tiểu Nhi không giúp ta một tay, chỉ sợ ta ngay cả thời gian để ngủ cũng không có. Sau, chúng ta cảm thấy như vậy về lâu dài cũng không phải biện pháp, vì thế Tiểu Nhi bắt đầu lén lút đem một vài khăn tay mà ta và nàng theo, mang ra ngoài bán, tính kiếm một ít ngân lượng, làm lộ phí, rời khỏi Cừu gia, chạy càng ra càng tốt, không cho đường ca tìm được chúng ta. nàng có chút giật mình, ánh mắt tràn ngập hoảng sợ khi nhớ tới những ngày tháng ở Cừu gia trang chịu đủ uly hiếp.

Không nghĩ đến, đường ca so với chúng ta còn nhanh hơn một bước, cho nên có một ngày, hấn đem tới một chén canh rất ngọt, đưa cho ta uống.....

Hấn hạ độc trong canh. Miễn Tử Tuần tiếp lời của nàng.

Àn. Cừu Y Nùng xấu hổ dò xét hấn, Tiểu Nhi nói ta quá ngu ngốc, nàng nói hạng người như hấn sao có thể vô duyên vô cớ, lòng tốt trời dẫy mà đối xử tốt với ta, còn mang canh đến, khẳng định có quỷ, mà ta còn ngây ngốc trúng kế..... nàng cúi đầu xuống, thanh âm càng lúc càng nhỏ.

“Độc trên người nàng đã giải rồi, không phải sao?” Miễn Tử Tuần thật sự không biết nên làm như thế nào để an ủi nàng đừng tiếp tục tự trách. Nàng chính là rất đơn thuần, không biết lòng người hiểm ác mà thôi, nàng căn bản không có làm sai chuyện gì.

Sau khi ta trúng độc, Tiểu Nhi càng thêm cố gắng kiếm tiền, lén tìm đại phu đến giải độc trên người ta. Lại có một ngày, Tiểu Nhi đột nhiên mang Phong thiếu gia đến, thay ta bắt mạch, nghe nói Phong thiếu gia còn là khách quý của đường ca nha! Sau Tiểu Nhi liền nói cho ta biết, Phong thiếu gia đã đáp ứng thay ta giải độc, còn nghĩ biện pháp giúp ta rời khỏi phạm vi thế lực của đường ca.

Cho nên, nàng cùng Tiểu Nhi mới có thể đến thành Hàn Châu, cũng ở tại Yên Liễu trang.

Miễn Tử Tuần rốt cục biết rõ nội tình, vì sao Phong Dục Vũ muốn hấn thừa dịp đêm tối, vụng trộm lên vào Yên Liễu trang bắt người. Nhưng đến tận bây giờ, hấn vẫn còn một chuyện vẫn chưa rõ ràng, Phong Dục Vũ là người làm chuyện gì cũng suy nghĩ thấu đáo, mục đích rõ ràng, vì sao đã hứa giải thoát cho nàng khỏi sự áp bức của đường ca, hấn lại không tự mình ra tay, hơn nữa, chỉ nói mình giải cứu một mình Cừu Y Nùng, vậy mục đích chân chính của hấn rốt cuộc là cái gì?

Nghe nói, là Phong thiếu gia thuyết phục đường ca cho ta cùng với Tiểu Nhi đến Yên Liễu trang ở chơi một thời gian. Kỳ thật ta cũng rất kinh ngạc, đường ca luôn luôn không cho ta rời khỏi Cừu gia trang lần này lại đồng ý cho ta đi. Cừu Y Nùng quả thật không hiểu, vẻ mặt ngờ ngác, hai mắt to tròn lung liếng nhìn hấn.

Việc này làm Miễn Tử Tuần càng thêm xác định, Phong Dục Vũ nhất định là có ý đồ gì đó mới có thể an bài như vậy, nếu không, hấn đơn giản chỉ cần mang hai nàng từ Cừu gia rời khỏi là được rồi.

Xem ra, khi đến kinh thành, sau khi an bài một nơi thích hợp cho Nùng nhi, hấn nhất định phải đem sự việc tìm hiểu rõ ràng một chút..... Miễn Tử Tuần vừa suy nghĩ vừa liếc mắt nhìn thiên hạ trong lòng một cái.

Cưỡi ngựa đi theo phía sau Miễn Tử Tuần là hai huynh đệ, Ô Hạo và Ô Lạc, mắt thấy tốc độ của Miễn Tử Tuần càng lúc càng chậm, trong lòng không khỏi cảm thấy nghi hoặc, sau lại cẩn thận quan sát, mới phát hiện bọn họ đang nói chuyện với nhau, vì thế hai huynh đệ kìm cương ngựa, giảm tốc độ lại, tránh quấy rầy đến bọn họ.

Đi cũng đã nửa ngày, bốn người vẫn chưa dừng lại, Miễn Tử Tuần cùng Cừu Y Nùng vẫn mãi nói chuyện, thời gian cũng đã giữa trưa.

Ô Hạo ngẩng đầu, thấy mặt trời đã đứng bóng, cùng Ô Lạc trao đổi ánh mắt, sau giục ngựa tiến lên, tới gần Miễn Tử Tuần.

Nhị gia, gần Ngọ (12h), người xem, chúng ta hãy tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, thuận tiện dùng một ít lương khô được không?

Miễn Tử Tuần nghe vậy, ngửa đầu nhìn dương quang trên đỉnh đầu

hảo, tìm một chỗ, chúng ta nghỉ một lát rồi tiếp tục lên đường. thật là, mãi nói chuyện, lại quên mất mọi người. (__ __!)

Từ đường lớn, chuyển sang đường mòn dẫn vào một cánh rừng thưa, đoàn người Miễn Tử Tuần dừng lại nghỉ chân bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Sau khi dùng xong một ít lương khô, cho dù ngồi trên lưng ngựa cả nửa ngày, đã làm xương sống, thắt lưng của Cừu Y Nùng đều phát đau, nhưng lòng hiếu kỳ còn lớn hơn, nàng vẫn là kiên trì, muốn tới bên dòng suối du ngoạn một phen.

Miễn Tử Tuần tựa người vào một thân cây, nghỉ ngơi một lát, ánh mắt lại không tự chủ được, luôn dõi theo thân ảnh bé nhỏ đang tung tăng dạo chơi bên bờ suối, trong ánh mắt toát lên một tia sùng nịch mà ngay bản thân hắn cũng không hề hay biết.

Nhị gia. Ô Hạo đang ngồi nghỉ ngơi bên cạnh, chợt nghĩ tới hôm qua còn không kịp báo cáo tin tức của tứ gia cho hắn biết, vội lên tiếng.

Miễn Tử Tuần thu hồi ánh mắt, nhìn gương mặt muốn nói lại thôi của hắn, liếc mắt một cái chuyện gì?

Nhị gia vẫn là dựa theo kế hoạch sớm định ra, trước về kinh thành sao?

trước về kinh thành? Miễn Tử Tuần nhếch mày rậm, Ta nhớ rõ, dường như chúng ta đâu còn hành trình khác.

Ô Hạo từ trong lòng lấy ra một phong thư, giao cho Miễn Tử Tuần

Sau khi nhị gia nam hạ, thuộc hạ nhận được cấp tín của tứ gia phái người mang đến, thuộc hạ đã xem qua trước.

Miễn Tử Tuần lộ ra vẻ mặt thú vị, tiếp nhận tín hàm.

Tứ đệ lúc này lại viết ra cái lí do hoang đường gì, muốn lừa gạt ta trở về? hắn cười nói, nhớ tới mấy năm qua, Tử An đã nghĩ ra không biết bao nhiêu lý do vớ vẩn để dụ hắn trở về.

Thuộc hạ cho rằng, lần này nội dung trong thư hàm của tứ gia là thật, tứ gia không nói đùa. Ô Hạo thận trọng nói. Nhị gia, không bằng trước hãy xem một chút nội dung bên trong thư hàm rồi hãy phán đoán.

Phải không? nghiêm trọng như vậy. Miễn Tử Tuần thu hồi ý cười, bắt đầu xem thư. Hắn biết Ô Hạo không bao giờ nói đùa, biểu tình nghiêm túc như vậy, hẳn phải là chuyện quan trọng, xem ra, lần này thư của tứ đệ không đơn giản như những lần trước .

Miễn Tử Tuần sau khi xem xong thư thì gương mặt bỗng nhiên trầm xuống, ánh mắt sâu xa, làm cho người khác không đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Nhị gia? ô hạo thấy Miễn Tử Tuần im lặng không nói, bất giác có chút lo lắng.

Không có việc gì. Miễn Tử Tuần vẫy tay nói.

“ Xem ra, lần này Tứ đệ quả thực không phải đang nói đùa. Theo như lời trong thư, tình hình có vẻ cũng khá nghiêm trọng.”ngừng một lát, lại tiếp “ nếu sự tình đúng như lời nói trong thư của tứ đệ, ta đây nhất định phải quay về mục trường một chuyến, xem thử thế nào.”

Vâng. Ô Hạo lập tức phụ họa, thuộc hạ cũng cho là như vậy. Như vậy, nhị gia tính đem Cừu cô nương đến kinh thành, rồi mới giục ngựa trở về Sơn Tây?

Không, trước mắt, tình trạng của mục trường không rõ thế nào, ta nghĩ chúng ta phải mau chóng trở về giải quyết tình huống cấp bách. Cho nên, chúng ta trực tiếp Bắc thượng là tốt nhất (ngược về hướng bắc). Miễn Tử Tuần quyết đoán, hạ quyết định.

Trực tiếp Bắc thượng? ánh mắt Ô Hạo liếc về phía xa xa, nhìn Cừu Y Nùng đang tung nước bên cạnh bờ suối.

Mang theo nàng, bọn họ còn có thể tức tốc trở về sao?

Đúng, mang theo Nùng nhi sẽ làm chậm tốc độ trở về của chúng ta. Miễn Tử Tuần ngừng một lát, ánh mắt cũng dừng ở thân ảnh tươi tắn đang vui đùa trong nắng, Nếu chúng trước đưa nàng đến kinh thành, sau lại chuyển hướng Sơn Tây, ta tính ra, ước chừng phải tốn ít nhất bảy đến mười ngày thời gian, không bằng trực tiếp mang theo Nùng nhi cùng trở về mục trường đi. Thời gian quay về tuy rằng sẽ chậm một chút, nhưng so với hành trình dự tính ban đầu thì tiết kiệm khá nhiều thời gian. hần phân tích tình huống trước mắt cho hai huynh đệ Ô Hạo, Ô Lạc nghe.

Kỳ thật, ngoài cái “lý do chính đáng” là muốn tiết kiệm thời gian, còn một lý do khác cũng quan trọng không kém là hần tuyệt không muốn cùng Cừu Y Nùng ngăn hai, đem nàng, một thân một mình để lại kinh thành xa lạ, không ai quen biết. Huống chi, nếu như lời nói trong thư tín của tứ đệ là thật, kia hần có khả năng sẽ phải ở lại mục trường một thời gian, đến lúc đó, phải cách bao lâu mới có thể tái kiến nàng?

Không, không được, vẫn là đem nàng đặt ở bên cạnh mới có thể an tâm, nếu không cá tính đơn thuần của nàng thế nào cũng bị người khác lừa gạt, hần lại cứ phải bận tâm lo lắng cho nàng, đến lúc đó, làm thế nào làm chính sự đây?

Suy nghĩ thông suốt, Miễn Tử Tuần bật dậy, hướng tới bên dòng suối đi đến.

Ô Hạo, Ô Lạc, chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát .

Hần đến gần bên suối, thì thấy Cừu Y Nùng đang thích thú đùa nghịch trong làn nước mát, gương mặt xinh xắn tươi cười đầy thỏa mãn. Dưới ánh nắng lấp lánh, phản chiếu xuống dòng suối trong vắt, đôi bàn tay nhỏ nâng làn vảy, tà vảy nghiêng nghiêng, đung đưa trong gió; đôi chân trần, trắng nõn ngâm trong nước, càng thêm mịn hoặc; nàng thích thú hưởng thụ sự mát mẻ từ đôi chân mang đến, lại vô cùng vui vẻ ngắm nhìn những con cá nhỏ xinh xắn đang bơi xung quanh.

Nùng nhi, chúng ta cần phải đi. Mau lên bờ thôi.

Nghe vậy, gương mặt bé nhỏ đang khoái hoạt, vui vẻ lập tức yếu xìu, nũng nịu

Tuần ca ca, không thể ở lại thêm một lát sao? Nơi này tốt lắm nha! ánh mắt tràn đầy sự chờ mong, rất lâu rồi, nàng chưa được đi ra ngoài chơi như thế này.

Miễn Tử Tuần lắc đầu.

Nếu không lập tức lên đường, đêm nay chúng ta sẽ không thể đến kịp thị trấn phía trước. Chẳng lẽ nàng muốn ngủ trong rừng, lúc nào cũng lo lắng có thể dã thú sẽ chạy tới cắn nàng một ngụm, cũng không muốn ngủ an toàn ở trong khách điểm sao? Ngữ khí ôn nhu, đầy ý cười, nhưng ánh mắt lại cố tình tỏ ra đáng sợ, uy hiếp mười phần.

Cừu Y Nùng run lên, lập tức bị lời nói của hần dọa đến, không tự chủ liền bước lên bờ.

Chúng ta vẫn là nên lập tức xuất phát thì tốt hơn.

Nàng khó nén sầu lo đi vào bên bờ, ngồi xuống một tảng đá to, với lấy hài, định đem cả đôi chân ướt sũng cứ thế mà mang hài vào.

Chờ một chút.

Miễn Tử Tuần tiến về phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt nàng, từ trong người lấy ra một cái khăn tay sạch sẽ, bàn tay to nâng bàn chân nhỏ bé của nàng lên, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi bụi cỏ, bùn đất lấm lem dính trên bàn chân khi nàng từ dòng suối bước lên.

nhìn nàng xem, chưa đem những hạt cát, đá nhỏ này lau đi, lại muốn mang hài vào, như vậy, những thứ này sẽ làm chân nàng bị thương, có biết không?

Cừu Y Nùng nhìn động tác cẩn thận của hấn, trong lòng dâng lên một cổ cảm động lại uất ức, không thể lí giải. Hai gò má phấn hồng đột nhiên ửng đỏ, dù sao một tiểu cô nương lại để ột nam nhân nắm lấy bàn chân thế này cũng là một việc rất xấu hổ nha.

Giả như lúc này có Tiểu Nhi ở đây, chỉ sợ đã chửi ầm lên. Nhưng mà, không biết vì sao, động tác của hấn làm cho nàng cảm thấy thật an tâm, chỉ thấy “uất ức” một chút, chứ không hề có cảm giác bị mạo phạm.

Hi! Cừu Y Nùng bất giác híp đôi mắt lại, ngây thơ cười, nhìn hấn.

Đến ki Miễn Tử Tuấn đem chân của nàng lau sạch sẽ, mang hài vào cho nàng xong, ngẩng đầu, mới nhìn thấy bên cánh môi đỏ mọng xinh đẹp kia là hai lúm đồng tiền đáng yêu, đang chăm chú nhìn hấn.

Có chuyện gì vui mà cười tươi như vậy?

hấn có chút thất thần nhìn ngấm mỹ nhan của nàng, hai tay cũng theo “bản năng” ôm lấy nàng đang ngồi trên đá, đặt vào trong lòng, sau mới miễn cưỡng thu hồi tâm thần, xoay người, hướng về chỗ hai huynh đệ Ô Hạo, Ô Lạc.

Tuấn ca ca, người đối với ta thật tốt.

Cừu Y Nùng cảm thấy thật vui vẻ, hồn nhiên như một tiểu oa nhi, càng thêm dũng tiến vào trong lòng Miễn Tử Tuấn.

Từ khi cha và nương qua đời cho đến nay, chưa từng có ai gọi ta là nùng nhi cả. Tiểu Nhi chỉ biết gọi ta là tiểu thư, tiểu thư, ta bảo nàng như thế nào cũng không chịu sửa miệng.

Giọng nói trong trẻo, êm tai thỏ thẻ, bộ dáng tổ khổ lại như đang làm nũng, khiến cho Miễn Tử Tuấn xem ngây người, nghe sững sốt.

Từ sau khi hấn thành niên, hấn chưa từng gặp qua một nữ nhân không biết kiêng kị, lớn mật như nàng. Hấn đối với những nữ nhân cứ muốn dán sát vào người hấn, ông ọ làm nũng cực kì cảm thấy phiền chán, nhưng còn nàng, vì sao, một chút cũng không hề cảm thấy như vậy?

Miễn Tử Tuấn nhìn nàng, trong lòng trăm vị giao trần, nói không nên lời, không biết nên khóc hay nên cười, vì nàng quá lớn mật, hay vì nàng đã xem hấn quá thân thiết mà không hề kiêng kỵ đây?

nhị gia..... Ô Lạc nhìn Miễn Tử Tuấn thất thần, trong lòng ôm lấy Cừu cô nương, chỉ đứng giữ cương ngựa mà không hề có ý muốn leo lên, nên gọi hấn để nhắc nhở.

Miễn Tử Tuấn bị thanh âm réo gọi của Ô Lạc làm cho bừng tỉnh, lập tức thu hồi tâm thần đang suy nghĩ miên mang của mình về, khẽ mím môi, nhanh chóng đem thiên hạ trong lòng ngồi lên ngựa, chính mình nhanh chóng nhảy lên.

đi thôi! hấn nhất xả dây cương, dẫn đầu phi ra.

Ô Hạo cùng Ô Lạc cũng lập tức có động tác, đuổi theo sau.

Tiếng vó ngựa dần dần biến mất khỏi khu rừng, bốn phía lại khôi phục bình tĩnh.

Một hàng bốn người, rong ruổi suốt mấy ngày, ngày đi đêm nghỉ, suốt dọc đường, Cừu Y Nùng đã dưỡng thành thói quen bôn ba trên lưng ngựa, cho nên luôn từ chối hảo ý của Miễn Tử Tuấn, muốn tìm một cỗ xe ngựa để nàng đỡ phải vất vả; Mặt khác hai người cười cùng một con ngựa, làm cho tính ỷ lại của nàng dành cho hấn càng sâu sắc, cũng đem cảm giác sợ hãi ban đầu về thân hình cao to, lực lưỡng của hấn biến thành cảm giác ấm áp, muốn dựa vào, vô cùng thoải mái, tự nhiên nha.

Vào một ngày nắng đẹp, ước chừng khoảng giờ mùi tam khắc, đoàn người đã đến một thị trấn nhỏ, tên gọi Phượng Khâu trấn. Nguyên bản bọn họ muốn nhanh chóng rời khỏi thị trấn nhỏ này, đêm xuống sẽ dừng lại nghỉ ngơi ở thành lớn tiếp theo, nhưng cũng không nghĩ đến, vừa vào trấn, cảnh tượng chiêng trống náo nhiệt, pháo nổ vang trời lại hấp dẫn ánh mắt của bọn họ — ách, thành thật mà nói, là hấp dẫn ánh mắt của Cừu Y Nùng.

Cừu Y Nùng mang ánh mắt chờ mong, nấn nỉ nhìn hần, Miễn Tử Tuấn liền quyết định hôm đó ở lại Phượng Khâu trấn, tìm một khách điểm trong trấn qua đêm. Mà sau khi bọn họ đã ổn định được chỗ qua đêm trong một khách điểm, qua lời của tiểu nhị, bọn họ mới biết sáng nay trên đường náo nhiệt như vậy chính vì dân chúng trong trấn đang tổ chức lễ hội ba năm mới tổ chức một lần của Phượng Khâu Trấn, hội chùa Sở Trí, mà lễ hội này còn kéo dài đến ba ngày ba đêm mới kết thúc.

Vừa mới nhận phòng, sắp xếp một chút, Cừu Y Nùng lập tức chạy đi tìm Miễn Tử Tuấn, lôi kéo hần cùng nàng đi xem hội chùa.

Vừa mới bước vào đường lớn, Cừu Y Nùng mới biết được cái gì gọi là “biển người” nha!

oa! nàng thu nhanh, kéo kéo ống tay áo của Miễn Tử Tuấn, tròn mắt kinh ngạc, thật nhiều người nha, tuần ca ca.

Hai bên đường có rất nhiều hàng quán, người qua kẻ lại tấp nập, còn có những đứa trẻ nghịch ngợm, chạy quanh quẩn trong đoàn người chen chúc, cảnh sắc nói chung có thể tạm gọi là náo nhiệt.

Miễn Tử Tuấn buồn cười nhìn bộ dáng “trợn mắt há hốc mồm” của Cừu Y Nùng, nếu không có cô gái nhỏ cứng rắn, một hai lôi kéo hần tiến đến đây, hần đối cái loại sự tình “dạo phố thưởng nguyệt” này cho tới bây giờ cũng không từng sinh ra hứng thú. Hần tuyệt không hiểu, đi dạo phố rốt cuộc là điểm nào làm cho người ta cảm thấy hảo ngoạn, bất quá, có thể nhìn thấy bộ dáng đáng yêu, “ngốc nghếch” của Nùng nhi coi như cũng xứng đáng!

Như thế nào? Không phải nói muốn dạo hội chùa sao, như thế nào vẫn đứng ở chỗ này mà ngây ngốc như vậy?

Cừu Y Nùng mãi mê nhìn ngắm cảnh trí trước mắt, quên luôn cả hô hấp, nghe được lời nói của hần, đột nhiên bừng tỉnh, thở hổn hển, phục hồi tinh thần lại.

Nhất thời xem đến ngây người thôi! nàng phun phun cái lưỡi, nhìn Miễn Tử Tuấn trên mặt tràn ngập ý cười, cực lực biện giải.

Đi thôi! Miễn Tử Tuấn rõ nắm lấy bàn tay nhỏ bé, còn tiếp tục đứng yên như vậy thì trời sẽ tối đen. hần vừa nói vừa nắm tay nàng dung nhập vào trong đoàn người tới lui không ngừng.

Đến, nói cho ta biết, nàng muốn xem cái gì trước? Thế nào, bên kia có một sạp hàng bán đồ trang sức của nữ nhân, nàng muốn hay không... hần bỗng dừng đình chỉ lời nói, nhìn thấy Cừu Y Nùng hai mắt tỏa sáng, nhìn về phía một quầy hàng bán bánh ngọt phía bên trái.

Miễn Tử Tuấn nhin không được, bật cười ra tiếng, thầm mắng chính mình ngu ngốc. Mấy ngày qua, hần không phải đã sớm phát hiện, cô gái nhỏ này rất “thiên vị” những món điểm tâm ngọt sao? Thậm chí nàng cũng thẳng thắn thừa nhận, nàng chính là bởi vì quá thích ăn những món điểm tâm ngọt, mới có thể lại rơi vào cạm bẫy của đường huynh, uống chén canh “rất ngọt” có hạ độc của hần.

Đã đói bụng, muốn ăn điểm tâm sao? tiếng nói sủng nịch, mang theo vài phần trêu chọc vang lên, hần nhìn giai nhân đôi mắt lung liếng, tròn xoe đáng yêu, bộ dáng này khiến cho tâm của hần nhôn nhạo không yên.

Cừu Y Nùng lập tức gật đầu như giả vờ, ánh mắt long lanh. có thể chứ? Tuấn ca ca.

Di, ánh mắt của Tuấn ca ca có chút kỳ quái nha..... Nàng khó hiểu, trát động hai mắt, ngực phút chốc loạn nhảy dựng lên. (:D tỷ cũng nhạy cảm ghê nha ^^)

đi thôi! Miễn Tử Tuấn lắc lắc đầu, áp chế một cỗ nóng bức trong lòng đang tăng vọt, thầm mắng chính mình, cố gì cứ mỗi lần nhìn thấy nàng thì ngây người, còn có những ý nghĩ “linh tinh, kỳ quái” trong đầu nữa.

Chậc! Hần là không phải lâu lắm không có tiếp xúc với nữ nhân, mới có thể luôn đối một tiểu nữ oa hồn nhiên như nàng phát sinh ý nghĩ kỳ quái!

Sau một lúc –

Cừu Y Nùng cảm thấy mỹ mãn nuốt xuống một ngụm bánh ngọt cuối cùng, cũng còn luyến tiếc, liếm liếm khóe môi.

Bỗng dưng, một cái khăn tay sạch sẽ lập tức được nhét vào tay nàng, nàng ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Miễn Tử Tuấn không hiểu vì sao lại tức giận đến mặt nhẵn mày nhíu.

Điểm tâm kia ăn thực sự ngon như vậy sao? chết tiệt, chẳng lẽ nàng không biết nơi này là đường lớn, nàng cần bản là không nên làm ra động tác phiền tình như vậy!

A! nàng hô nhỏ. Không phải vì nàng quên đem điểm tâm chia cho Tuấn ca ca mới làm hấn tức giận như vậy chứ? (:||||)

Thực xin lỗi, Tuấn ca ca, ta đã quên đem bánh ngọt chia cho ngươi . nàng quyết định nhận sai trước rồi tính.

Cảm xúc của nàng thật dễ dàng nhìn thấu, tức giận trong mắt Miễn Tử Tuấn rút đi, bất đắc dĩ lắc đầu, thật không thể nào trách nàng được.

Yên tâm, ta tuyệt không thích ăn cái mấy loại điểm tâm ngọt ngấy như vậy. còn không bằng mỹ tửu bồ đào, độc ẩm còn có vẻ thống khoái hơn.

Như vậy đi! Nàng muốn ăn cái gì liền nói cho ta biết, ta ...

cái kia, Tuấn ca ca! Cừu Y Nùng hai mắt tỏa sáng, lập tức đánh gãy lời nói của hấn, ta muốn ăn cái kia! ngón tay bạch ngọc chỉ chỉ về phía một hàng nhỏ phía xa xa.

Miễn Tử Tuấn nhìn theo hướng ngón tay của nàng, bất giác đại thán một tiếng.

Lại là bánh ngọt! Nàng như thế nào ăn hoài không ngấy nha!

Miễn Tử Tuấn “nhận mệnh”, lại lần nữa kéo bàn tay nhỏ bé, hướng về tiểu thương phía trước mà đi.

Một ánh mắt ô tà, dâm dục nhìn theo thân ảnh đáng yêu lại tuyệt mỹ đang dần di chuyển, dõi theo từng nhất cử nhất động của nàng.

Một tiểu mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn nha! Cái gã nam nhân đang nắm tay nàng tuy là đáng người cũng tạm được, nhưng bộ dạng tục tũn như vậy, vừa thấy liền biết là hạng người thô lỗ, làm sao có tư cách sánh đôi với một mỹ nhân khuynh nước khuynh thành như vậy!

Nàng là ai?

Một thân hoa phục, diện mạo âm nhu, ánh mắt đục ngầu, một nam tử đứng ở phía sau một hành lang bằng gỗ, tầm mắt tràn đầy dục vọng nhìn về phía thân ảnh hai người; một nam nhân cường tráng, một tiểu mỹ nhân xinh đẹp lại toát ra khí chất thanh thoát đáng yêu, nắm tay nhau bước đi trên đường lớn.

thiếu gia.....

Phía sau nam tử một thân hoa phục là một tiểu đồng, vẻ mặt đau khổ, nơi này là Phượng Khâu trấn, không phải là Long Hoa trấn của chúng ta, tiểu nhân.....tiểu nhân.....

Nam tử mặc hoa phục hừ một tiếng

Nếu không biết, vậy ngươi còn đứng đây làm cái gì, còn không mau phái người đi thăm dò rõ ràng, điều tra xem tiểu cô nương kia là khuê nữ nhà ai! hai mắt của hấn vẫn nhìn chằm chằm vào thân ảnh dần dần xa khuất.

Vâng, thiếu gia. tiểu đồng kinh sợ đáp lại, sau, hấn thuận thực xoay người, hướng về bốn thủ vệ phía sau nháy mắt, truyền đạt tâm ý của chủ tử .

Bốn tên thủ vệ lập tức hiểu ý, xoay người, bước nhanh ra ngoài, hòa vào dòng người, theo sát mục tiêu mà chủ tử đã chỉ định.

Trở về! nam tử mặc hoa phục không còn nhìn thấy tiểu thân ảnh xinh đẹp đáng yêu nữa, lập tức xoay người, hướng một hướng khác, rời đi.

Chờ đã điều tra xong, liền đem mang người đến cho ta. bỏ lại mệnh lệnh, hắn cũng không quay đầu lại, ngạo nghễ bước đi.

thiếu gia..... tiểu động nhìn nam nhân mặc hoa phục bằng ánh mắt kinh ngạc sửng sốt, Lần này sao lại gấp gấp như vậy a?

3. Chương 3

Ô đại ca, Ô nhị ca..... Nhảy bắn vào cửa, Cừu Y Nùng, vẻ mặt vui vẻ đem vô số những bọc giấy gói thức ăn đặt bừa bãi lên bàn, còn chưa bày xong, giọng nói trong trẻo lại vang lên

Đến đây, xem Nùng nhi giúp các người mua bao nhiêu là điểm tâm trở về này.....

Đang ngồi trên ghế ở phòng khách đàm sự, hai huynh đệ Ô Hạo, Ô Lạc đều đồng thời quay đầu, nhìn tiểu thân ảnh đang luống cuống tay chân, mở hết bao giấy này đến bao giấy khác....

đi? Kỳ quái..... Ta rõ ràng..... nàng nói nhỏ, bàn tay không ngừng tìm kiếm, đột nhiên quay đầu, hướng Miễn Tử Tuấn theo ở phía sau nàng, vừa mới vào cửa, hô: Tuấn ca ca, người còn nhớ rõ không, vừa rồi chúng ta có mua riêng một phần điểm tâm nổi tiếng nhất trấn này, mang về cho Ô đại ca, Ô nhị ca ăn, cái kia kêu phượng..... Phượng cái gì cao

Phượng Vãn cao. Miễn Tử Tuấn tiếp lời nàng, sau đó giơ lên tay trái, trong tay là một túi giấy đựng thức ăn.

nàng không phải nói sợ nó lẫn lộn với những loại điểm tâm khác nên muốn ta cầm riêng ra sao? hắn có chút bất đắc dĩ nhắc nhở nàng.

Đúng nha! Cừu Y Nùng ngây ngô cười vài tiếng, vội vàng đưa tay tiếp nhận túi giấy trong tay hắn, ta nhất thời đã quên thôi!

Nàng nha! Miễn Tử Tuấn cười, mắng yêu một tiếng, sau, chuyển hướng Ô gia hai huynh đệ, dùng quá bữa tối chưa?

Dùng qua. Chờ nửa ngày, cũng không thấy các người trở về, nghĩ đến hai người chắc đã ở bên ngoài dùng bữa, cho nên ta cùng đại ca ăn trước. Ô Lạc giành trả lời trước.

Vốn ta định quay về khách điểm, cùng các người dùng bữa, nhưng không nghĩ tới, đường lớn ở ngã tư, về đêm càng thêm náo nhiệt, Nùng nhi vui đến quên cả trời đất, thế nào cũng không chịu quay về dùng bữa tối. Miễn Tử Tuấn sững nịch nhìn Cừu Y Nùng, liếc mắt một cái, “bất quá theo ta thấy, từ buổi chiều cho đến giờ, trong khoảng thời gian này, nàng nhét vào trong bụng không biết là bao nhiêu bánh ngọt, điểm tâm ngọt, cho dù tới tối mai mới dùng bữa cũng không thành vấn đề.”

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy một nữ nhi nào thích ăn ngọt như nàng. Nùng nhi không chỉ có đối với điểm tâm ngọt có một cỗ cuồng nhiệt, hơn nữa nàng cũng thực có thể ăn. Thậm chí vừa đi vừa ăn, làm ọi người xung quanh nhìn thấy, nàng cũng tuyệt không để ý.

Ai nói , ta không ăn nhiều như vậy đâu! Cừu Y Nùng nghe hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, nhin không được lắm bảu kháng nghị, đồ đồ ồn ào, thanh âm trong trẻo, môi đỏ tươi còn bĩu ra, bộ dáng đáng yêu, chọc cười.

hảo, hảo, nàng không ăn nhiều như vậy. Miễn Tử Tuấn nghề mắt, thấy bàn tay nhỏ của nàng đang lấy một khối điểm tâm, ánh mắt diễn đạt, biểu tình đứng đắn nói:

ta tin tưởng, ngày mai, đồ ăn sáng, ngọt thiện, nàng “ nhất định” cũng có thể ăn được bình thường. Về mấy phần điểm tâm này, nàng không phải nói là mua về cho Ô đại ca cùng Ô nhị ca ăn, không phải sao?

Miễn Tử Tuấn vừa nói xong, Ô Lạc nhin không được bật cười ra tiếng, còn Ô Hạo lại rất phong độ, xoay nửa người ra sau, mới cười cười, run run cả người.

Bốn người ở chung suốt mấy ngày, ba người bọn họ đều rất rõ ràng, Cừu Y Nùng đối với điểm tâm, đồ ngọt đặc biệt yêu thích, nàng thà rằng cái gì cũng không ăn, cũng muốn ăn điểm tâm ngọt.

Xem ra, trước kia nàng bị đường huynh hạ độc, cũng không phải chuyện ngạc nhiên. Dù sao độc là hạ ở trong canh ngọt, nàng hội bỏ qua không uống mới là lạ.

Cừu Y Nùng nhìn ánh mắt trêu chọc của Miễn Tử Tuấn, có chút xấu hổ, buông bánh ngọt trong tay, hơi xoay người, mở ra một cái bao giấy khác trên bàn.

Ô đại ca, Ô nhị ca, các người đến ném thử, này là bọn họ nói, là điểm tâm nổi tiếng nhất ở trấn này đó. nàng vừa nói vừa đặt vào tay mỗi người một khối bánh ngọt.

Ô gia huynh đệ cười, tiếp nhận điểm tâm, cho dù không thích đồ ngọt, bắt quả không đành lòng từ chối hảo ý của nàng, vẫn là cố động, cắn mấy miếng.

Của người đâu? Không ăn sao? Ô Hạo cắn một miếng điểm tâm có vị ngọt ngọt như hoa quế, lại hỏi Cừu Y Nùng đang nhìn bọn họ chăm chăm.

Vừa rồi ở trên đường đã ăn một khối nàng đột nhiên hạ giọng, Ô đại ca, người có cảm thấy bọn họ nói hình như có chút khoa trương hay không? Phương Văn cao này cũng đâu có gì đặc biệt, ăn hình như cũng giống y như hoa quế cao nàng càng nói càng nhỏ giọng.

Người đã ăn qua trước, cũng hiểu được nó hữu danh vô thực, vì sao lại mua trở về cho chúng ta ăn? Ô Hạo kinh ngạc hỏi, nhìn Cừu Y Nùng trong mắt mang theo một tia chột dạ.

Bằng vào một mình ta, cảm giác có vẻ quá chủ quan, không đủ khách quan. Cừu Y Nùng đúng lý hợp tình phản bác, còn không bằng các người cùng ném thử, rồi mới đưa ra kết luận.

Ta đây sẽ làm cái kết luận tốt lắm. cá tính thẳng thắn lại nói thẳng, Ô Lặc cũng không cảm thấy một khối điểm tâm nho nhỏ, có cái gì đáng giá mà nổi tiếng nhất địa phương này chứ, Khối điểm tâm này thực bình thường, không khó ăn, cũng không đặc biệt ăn ngon.

Quả nhiên..... Cừu Y Nùng vừa nghe, liền thì thào, Tại sao có thể như vậy? Nó nếu nổi danh như vậy, vì sao hương vị lại bình thường như vậy? nàng như thế nào cũng nghĩ không thông.

Cái gì ăn ngon không nhất thiết phải nổi danh, mà cái đã nổi danh cũng không nhất thiết ăn phải ngon, nàng không biết sao? Miễn Tử Tuấn ở một bên, xen mồm giải thích.

Ta không hiểu. Cừu Y Nùng không hiểu ra sao, phe phẩy đầu.

Người làm ăn, mặc kệ dùng phương pháp gì, đầu tiên là đánh bóng thương hiệu cho bản thân, đợi cho danh khí khai hỏa, cho dù sở buôn bán không như giới thiệu ban đầu, dẫn chúng lại tin vào quan niệm của chủ thương, cứ theo lẽ thường nguyện ý tiêu tiền mua hạ. Miễn Tử Tuấn hoàn thành giải thích khái niệm kinh doanh sinh ý thô thiển.

Cừu Y Nùng nghe xong, nhìn Miễn Tử Tuấn một lúc lâu, đột nhiên mở miệng hỏi: Kia, Phong thiếu gia cũng dùng loại phương pháp kinh doanh sinh ý này sao? Như vậy không phải là không thành thật sao?

Chờ một chút, ta nghe không hiểu ý tứ của nàng..... Nàng là nói Phong Dục Vũ buôn bán không thành thật? Miễn Tử Tuấn có chút hoang mang lại có chút kinh ngạc hỏi.

Ta nhớ rõ, lúc Phong thiếu gia giúp ta bắt mạch giải độc, Tiểu Nhi nói hấn nguyện ý giúp ta. Lúc ấy, ta cùng Tiểu Nhi tuyệt không hiểu được, Phong thiếu gia cùng chúng ta không thân cũng chẳng quen, mà hấn còn là khách quý của đường ca, vì sao lại chịu giúp ta? Sau đó, Tiểu Nhi hỏi thăm, mới biết được Phong thiếu gia là tổng quản của “Minh ký thương hành”. Vì nể mặt hấn, đường ca mới bằng lòng cho ta rời đi Cừu gia trang, đến Yên Liễu trang làm khách. Nói như vậy, “Minh ký thương hành” này là rất nổi danh, đúng không? Cừu Y Nùng nhìn chăm chăm Miễn Tử Tuấn hỏi.

Rất nổi danh. Miễn Tử Tuấn gật đầu khẳng định.

Vậy theo như lời người nói lúc trước, Phong thiếu gia cũng phải dùng rất nhiều thủ đoạn mới có thể đem thanh danh của “Minh ký” vang danh thiên hạ, kia không phải đại biểu, hấn cũng là người làm ăn không

thành thật..... nàng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, “Nhưng mà, tại sao hấn lại không đàm điều kiện khi muốn giúp ta rời khỏi bàn tay của đường huynh, đã xin đường huynh cho ta đến Yên Liễu trang rồi?”

Cá tính của nàng tuy rằng đơn thuần, nhưng từ lúc gặp gỡ Phong Dục Vũ, trong lòng nàng liền càng cảm thấy bất an. Hơn nữa, Lạc Nhi chưa từng rời xa nàng, cho nên trong lòng nàng cũng vô cùng sợ hãi.

Đừng nghĩ quá nhiều. Miễn Tử Tuần thấy được đáy mắt của nàng là bất an cùng khủng hoảng, trong lòng dâng lên thương tiếc.

Ta không phải đáp ứng nàng rồi sao, chờ ta đem nàng dần xếp ổn thỏa, thì sẽ phái người đến Hàn Châu, tìm hiểu mọi việc rõ ràng, hơn nữa giúp nàng đem Tiểu Nhi đến? hấn an ủi nói, nhưng mà, hấn chưa từng an ủi nữ nhân bao giờ, nên ngữ khí cũng có chút gượng gạo.

Ta nhớ rõ a! Cừu Y Nùng có chút đáng thương hề hề nhìn hấn, nhưng mà chúng ta không phải không đi kinh thành nữa sao?

Hấn bật cười, không đi kinh thành cũng không đại biểu chuyện ta đã đáp ứng nàng sẽ không làm nha!

Thật ư?! trong mắt Cừu Y Nùng lập tức bật ra tia hưng phấn.

thật sự. Miễn Tử Tuần gật đầu.

Mặt khác, nàng đã hiểu lầm một chuyện. Việc buôn bán của Phong Dục Vũ cũng không phải không thành thật như nàng suy tưởng như vậy, mà “Minh ký” cũng không phải dùng thủ đoạn bất chính để đánh bóng thanh danh nha! Ta còn quên nói cho nàng biết, Tuần ca ca của nàng cũng là một trong bốn tổng quản của “Minh ký thương hành” nha! nói đến này, Miễn Tử Tuần nhìn thấy nàng hai mắt tròn xoe, mở to nhìn hấn, bộ dáng “ngốc nghếch” đáng yêu, nhin không được, vươn một bàn tay, khẽ nhéo lấy chóp mũi của nàng.

Hồi hồn ! Nha đầu ngốc. Ta là tổng quản của “Minh ký” cũng không đáng sợ như vậy đi!

Tuần..... Tuần ca ca..... Người..... Người là..... Cừu Y Nùng lấp bắp mở miệng, khuôn mặt bé nhỏ lộ ra hoảng sợ.

Thiên a! Vừa rồi nàng mới phê bình “Minh ký thương hành” có khả năng không phải là thương gia thành thật, ngay sau đó lại lập tức biết được, Tuần ca ca, người luôn tận tình chăm sóc nàng, ân cần tỷ mỉ mấy ngày qua là một phần tử của “Minh ký”. Kia..... Kia nàng vừa rồi không phải là cũng mắng luôn Tuần ca ca sao?

Nha! Nàng không còn mặt mũi gặp người !

Đúng vậy, ta là... Miễn Tử Tuần nhìn nàng vẫn không thể hoàn hồn, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn cứng đờ như cũ, Lại trừng, trừng nữa trông mắt sẽ rơi xuống nha! hấn trêu tức giễu cợt nàng.

Cừu Y Nùng nghe vậy, lập tức chớp chớp mắt, tay nhỏ bé không ngừng vỗ nhẹ nhẹ vào mắt, bộ dáng mười phần đáng yêu, ngốc nghếch làm cho Miễn Tử Tuần ý cười càng sâu, mà làm cho hai huynh đệ Ô gia ngồi kế bên “xem diễn” cũng bật cười thành tiếng.

Cừu Y Nùng đang chột dạ, xấu hổ không thôi vì lời nói vô tâm của mình, thì lại càng bối rối nhìn tình cảnh trước mặt, ba nam nhân cứ cười không ngừng, làm nàng luẩn cuẩn, chỉ biết chớp chớp mắt, cúi đầu, không nói được lời nào .

Dục Vũ nếu biết được vì hấn hành sự cứ dẩu dẩu điểm điểm, kỳ lạ khó hiểu, khiến cho “ai đó” hiểu lầm hấn là gian thương, kinh doanh “Minh ký” không thành thật, không biết sẽ có cảm tưởng gì? Miễn Tử Tuần cư nhiên rất hứng thú với phản ứng của Phong Dục Vũ, tin rằng rất thú vị nha.

Hấn là không có gì cảm giác đi! Ô Hạo cười phản bác. Phong gia biểu tình lúc nào cũng trầm tĩnh ít nói, chỉ sợ đã sớm có thói quen đối với người ngoài là “miễn bình luận” .

Ô Lạc ở một bên cũng liên tiếp gật đầu tán thành lời nói của huynh trưởng. Bọn họ đều biết, tứ đại tổng quản của “Minh ký thương hành”, người người đều là nhân trung chi long (rồng trong loài người), nếu không uy danh của “Minh ký” làm sao càng ngày càng lớn mạnh, không người có thể địch lại a! Bất quá tứ đại tổng quản, mỗi người lại có một cá tính riêng biệt.

Như là phụ trách khu vực Tây Nam – Phương Lăng, Vũ Dương Lăng tổng quản, trên mặt luôn mang tươi cười, kì thực trong lòng hắn đang nghĩ cái gì thì không ai biết được.

Mà phụ trách khu vực Tây Bắc, Kiều Kiếm Vân, Kiều tổng quản lại luôn tao nhã hữu lễ, là cho người ta cũng không đoán được thái độ của hắn.

Về phần Phong Dục Vũ, Phong tổng quản, bởi vì nhị gia thường nam hạ xử lý thương vụ cùng hắn, mới làm cho bọn họ có thể hiểu rõ một chút tính tình của Phong gia. Đơn giản mà nói, nếu có người chưa biết rõ đầu đuôi mà nhắm vào Phong gia mắng to, hắn cũng sẽ không lập tức trở mặt, nhưng nếu để hắn phải “ra tay chỉnh lại” thì người đó nhất định “sống không bằng chết” a!

Trong bốn vị tổng quản của “Minh ký”, chỉ có chủ tử, nhị gia của bọn họ, Miễn Tử Tuấn, là người có vẻ ngôn hành hợp nhất hơn cả, cá tính dũng cảm, có chuyện nói thẳng, khôn khéo tỹ mỷ.

Đợi mọi người đã bình tĩnh một chút, tiếng cười cũng trầm xuống, Miễn Tử Tuấn với tay, lấy mấy bao điểm tâm còn đặt trên bàn, nhếch người, đi đến bên cạnh Cừu Y Nùng, đem những túi giấy đó đặt vào tay nàng, nhỏ giọng dịu dàng.

Nùng nhi, nàng ngoan ngoan ngồi ở chỗ này đợi một lát, ta còn có việc muốn cùng Ô Hạo và Ô Lạc đàm. Trễ một chút, ta lại mang nàng trở về phòng.

Nga. Cừu Y Nùng ngoan ngoan gật đầu lên tiếng, nhìn hắn quay lại bàn tròn, cùng ô gia huynh đệ đàm luận công sự.

Di, hắn không sinh khí sao? Dù sao nàng cũng vừa mới phê bình cửa hàng của bọn họ nha! Như thế nào bọn họ lại một chút cũng không tức giận, ngược lại còn cười đến thực vui vẻ? Nàng thật không thể nào hiểu được mà.

Mặt khác, ở bên này, Miễn Tử Tuấn đang tập trung giải quyết công việc cùng hai cộng sự đặc lực, trao đổi về tình hình thương vụ cấp bách trước mắt. Chờ bọn hắn trở lại mục trường, hắn hy vọng có thể toàn tâm hỗ trợ xử lý nguy cơ mà mục trường có khả năng gặp phải, cho nên trên đường chạy về mục trường, hắn lợi dụng thời gian này xử lý tốt công sự.

Trong lúc chờ đợi hai huynh đệ Ô gia báo cáo, Miễn Tử Tuấn cũng không quên liếc mắt nhìn về phía thân ảnh bé nhỏ đang ngồi ở góc phòng, tiểu đầu của nàng không biết đang suy nghĩ điều gì mà thi thoảng lại “gật đầu” rồi lại “lắc đầu”, tay nhỏ bé cũng không quên cầm lấy một khối điểm tâm, hung hăng cắn một ngụm.

Nùng nhi, nếu cảm thấy mệt, vậy nàng cứ trở về phòng trước, ta làm xong việc liền đi qua. Miễn Tử Tuấn trong mắt dâng lên ý cười, nói.

Từ lúc bọn họ thay đổi lộ trình, Bắc thượng cho đến nay, dọc theo đường đi, khi dừng lại ở một khách điểm tìm chỗ nghỉ chân, luôn là Ô gia huynh đệ một gian phòng, mà hắn và Cừu Y Nùng cũng cùng một phòng. (^o^ há há, Tuấn ca ghê nha)

Nguyên nhân để hắn tự giải thích khi mình có “hành động” này là “bảo hộ” nàng, lạ một điều, một người luôn suy nghĩ thấu đáo như hắn, lần này lại phá lệ, không hề suy nghĩ sâu xa, xem việc cùng phòng này sẽ dẫn đến phá hủy danh dự con gái khuê môn của nàng nha! (ha, bất quả tang-ing, Tuấn ca mau chịu trách nhiệm đi)

Cừu Y Nùng suy nghĩ đơn thuần, nàng chỉ thấy có hắn ở bên cạnh, sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, hơn nữa lại thực an toàn, nàng đã quen với cảm giác ỷ lại vào hắn. Hơn nữa đối với việc nam nữ “phức tạp” này, nàng hoàn toàn không hiểu biết, cho nên, nàng một chút cũng không cảm thấy cùng Miễn Tử Tuấn cùng phòng, cùng ngủ một giường thì có gì không đúng nha.

Nha! Ra ngoài ngoạn cả tối, Cừu Y Nùng cũng đã thực mệt mỏi, mí mắt cũng sắp nhắm lại rồi, nên vừa nghe Miễn Tử Tuấn đề nghị, lập tức ngồi dậy, xoay người, hướng phòng ngủ đi đến...

Nùng nhi, cửa ra nằm bên tay phải của nàng. Miễn Tử Tuấn lại ra tiếng, ngăn cản thân ảnh đang mơ hồ đi đến hướng cửa sổ. (ack, pó tay =. =)

Nha! Cừu Y Nùng nỗ lực mở to hai mắt, thế này mới phát hiện, mình quả thực đi nhầm phương hướng. Nàng hơi xoay người, đi ra khỏi sương phòng, hoàn toàn không nghe thấy phía sau truyền đến tiếng cười ngặt nghèo của Ô Lạc.

Trăng treo đầu cành, bóng nguyệt cao cao rọi xuống nhân gian một vầng sáng nhu hòa.

Ba nam nhân vừa mới chấm dứt thảo luận, đang muốn bưng chén trà nhấp một ngụm, bên tai Miễn Tử Tuấn đột nhiên ầm ầm truyền đến một thanh âm va chạm từ sương phòng cách vách.

Miễn Tử Tuấn mày rậm giương lên, trầm nghĩ, hần như thế nào chưa phát hiện, thì ra Nùng nhi khi ngủ lại nháo như vậy, đã ngủ thế nhưng còn khươ chân múa tay, đá văng đồ đạc..... hình ảnh buồn cười ở trong đầu hần chợt lóe rồi biến mất.

Trong miệng, nước trà mới nuốt vào, trong đầu cảnh linh vang lên, một cảm giác bất an, không thích hợp quấy rầy lí trí của hần –

Không đúng! Buổi chiều, tuy rằng hần chỉ là liếc mắt một cái mà thôi, nhưng mà hần lại rõ ràng nhớ rõ, trong sương phòng mà hần thuê cho hần cùng Nùng nhi qua đêm nay, bên cạnh giường không hề có bất cứ vật gì nha, cho nên, nàng không thể ngủ mơ mà hất văng cái gì được. Như vậy, tiếng vang bất thường kia sẽ là.....

Có người ở trong sương phòng!

Miễn Tử Tuấn trong lòng căng thẳng, sắc mặt đại biến, lập tức từ ghế nhảy lên, phi thân ra ngoài, bốn chạy đến sương phòng.

Ô gia huynh đệ chưa bao giờ từng gặp qua chủ tử có thần sắc bối rối lo lắng như thế, vì thế hai người sắc mặt cũng nghiêm lại, đồng thời từ ghế nhảy lên, nối gót theo sau Miễn Tử Tuấn.

“Oanh”

Hai tay còn chưa kịp đẩy đại môn, chân đã gấp rút, đá phẳng một cước, cửa gỗ cứ thế bị đá văng ra, đập mạnh vào tường.

Cửa vừa bị đá tung, trong bóng đêm mập mờ, thị lực của Miễn Tử Tuấn lại tinh diệu vô cùng, lập tức phát hiện một hắc y nhân đang mặc y phục dạ hành, trên tay còn đang khiêng một “gối hàng khổng lồ”, quần bằng chần, chuyễn ra ngoài cửa sổ ột kẻ bịt mặt đứng tiếp ứng bên ngoài.

Buông nàng ra! thanh âm giận dữ nóng vội vang lên, phá tan không khí tĩnh mịch của đêm tối.

Vừa vào phòng, Miễn Tử Tuấn liền tìm kiếm thân ảnh trên giường, rõ ràng không thấy, lại nhìn thấy một màn trước mắt, hần lập tức biết được “gối hàng khổng lồ” kia nhất định là Nùng nhi, bởi hần cũng đã từng dùng cách thức tương tự đem nàng rời khỏi Yên Liễu trang.

Thanh âm tức giận vừa vang lên, thân hình của Miễn Tử Tuấn cũng đồng thời vọt tới, vươn tay muốn đoạt lấy “gối hàng” từ trong tay hắc y nhân nhất thời còn chưa kịp phản ứng, tiện đà đâm thẳng một quyền vào mặt hần.

a – Thanh âm thảm thiết vang lên, hắc y nhân đau đớn buông tay, ôm lấy mặt, “gối hàng” vì thế cũng theo quán tính, không còn cân bằng, liền rơi xuống đất.

Miễn Tử Tuấn nóng lòng, nhìn thấy “gối hàng” sắp rơi xuống, tâm chấn động, dùng hết sức bật, tung người đỡ lấy Nùng nhi, sợ nàng rơi như vậy sẽ bị thương. Thân thủ nhanh nhẹn, hần vừa lúc đỡ được nàng, vội vàng ôm vào trong ngực, phóng đến bên giường, đặt “gối hàng” lên nhuyễn thấp, mở đệm chần, nhìn xem một lượt, muốn xác định rõ ràng nàng thực có hay không bị thương.

Miễn Tử Tuấn tạm thời rời khỏi “vòng chiến”. Ở bên này, Ô gia huynh đệ nối gót theo sau hần, vừa bước vào liền hiểu được chuyện gì đang diễn ra, không nói một lời, liền nhanh chóng bắt được tên hắc y nhân mới

lồm cồm ngồi dậy sau cú đấm trời giáng của Miễn Tử Tuấn, cùng với tên hắc y nhân bên ngoài đang tính chuồn êm.

Chỉ khoảng nửa khắc, không cần tốn nhiều sức, thậm chí cũng không kinh động đến các lữ khách khác đang ngủ trọ trong khách điểm, hai gã hắc y nhân ý đồ lợi dụng đêm tối, bắt cóc người, đã bị tóm gọn, bị điểm ma huyết, làm cho toàn thân bất động, bất ngồi trên ghế, khuôn mặt tràn đầy âu lo, hoảng sợ.

Không cần nhiều lời ép hỏi, hai gã lâu la vừa rồi đã bị võ công kinh người, một thân tu vi của Miễn Tử Tuấn cùng hai huynh đệ Ô gia làm cho sợ đến hồn vía lên mây, vội vàng thành thật khai báo, mong nhận được khoan hồng.

Nguyên lai hai hắc y nhân này chính là hai võ sư, được thuê làm hậu vệ, đi theo bảo đảm an toàn cho con trai độc nhất của vương gia – Vương Dụ Tông ở Long Hoa trấn, trấn kế cạnh Phượng Khâu trấn này.

Vương Dụ Tông trời sinh háo sắc, bản tính thâm tà, lại ỷ vào tài lực và quyền thế của dòng tộc mà ức hiếp mọi người. Chỉ cần là cô nương nhà nào bị hắn nhìn trúng, hắn sẽ không từ thủ đoạn để chiếm được nàng.

Vương Dụ Tông mặc dù thâm thiệp đã thành đàn, nhưng bản tính háo sắc vẫn chút không thay đổi, thậm chí ngày càng tác tệ, điên cuồng, không có việc gì liền đi chung quanh tìm kiếm “hàng mới”. Cho nên, toàn bộ Long Hoa trấn, chỉ cần vừa nghe phong phanh Vương Dụ Tông ra khỏi đại môn liền hoảng sợ đến gà bay chó chạy, nhà nào có con gái, phụ nữ lập tức đóng cửa tắt đèn, khuê nữ sợ hắn còn hơn sợ ma quỷ, mà xu hướng này càng ngày càng nghiêm trọng.

Vì cảm thấy Long Hoa trấn càng lúc càng khó tìm thấy “hàng mới”, Vương Dụ Tông liền nhân cơ hội Phượng Khâu trấn tổ chức hội chùa, lên đường sang đây, bắt đầu cuộc “săn bắn”. (>.<, ta=“” đáp,=“” cái=“” tên=“” này=“” bt=“”>

Cho nên, tối nay, hắn mới ở trên đường nhìn thấy Cừu Y Nùng. Vừa nhìn thấy nàng, tâm tà của hắn đã nổi lên, bản tính háo sắc muốn động dục khiến hắn liền sai thủ hạ lén theo sau nàng, tìm kiếm nơi nàng cư ngụ, ra lệnh trong đêm nay lập tức hành động, bắt cóc nàng đem về, thỏa mãn thú tính của hắn.

Vương Dụ Tông đại khái không có dự đoán được, hắn hoành hành ngang ngược nhiều năm, lúc này đây thật sự chọc vào tổ kiến lửa, trêu chọc đến đại nhân vật.

Phanh

Một tiếng đập bàn thanh thúy vang lên, ngồi ở mép giường, Miễn Tử Tuấn vừa nghe xong “khẩu cung” của hai tên hắc y nhân, sắc mặt buộc chặt, ánh mắt cuồng nộ, các khớp ngón tay xiết chặt đến trắng bệch, nhất kích hạ một chưởng xuống giường!

Khá lắm, Vương Dụ Tông, quả nhiên là vô pháp vô thiên, gỗ mục không thể giữ! Hắn tức giận mắng to, hai mắt trừng lớn, ánh mắt lạnh lẽo, tràn đầy phần nộ thẳng tắp nhìn về hai hắc y nhân đang đổ đầy mồ hôi lạnh, các người ở trên người Nùng nhi hạ mê được gì, vì sao cả buổi vẫn còn bất tỉnh?

là..... Thần..... Thần tiên thảo. một gã hắc y nhân run giọng trả lời.

Thần tiên thảo, cái tên đã nói lên ý nghĩa của nó, chính là có thể cho người dùng được thảo khoáng hoạt giống như thần tiên.

Miễn Tử Tuấn biến sắc, hai tay niết quyền, phút chốc từ mép giường đứng bật lên.

Đừng nói với ta đây chính là loại xuân dược thường được sử dụng trong kỹ viện...đi!!! Hắn nghiến răng nghiến lợi chất vấn.

Toàn thân hắn tràn ngập sát ý, lạnh lẽo như hàn băng, ngay cả hơi thở cũng tỏa ra mùi vị cực kỳ nguy hiểm, làm cho hai người đang bị hắn tra hỏi toàn thân rét lạnh, sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch, mấp máy cánh môi, nhưng mà một chút thanh âm cũng phát không được.

Miễn Tử Tuấn không còn kiên nhẫn, tiến về phía trước, một cánh tay đã xách lấy cổ áo của một tên hắc y nhân, kéo thẳng lên, làm cho hai chân của hắn không thể chạm đất.

Trả lời câu hỏi của ta, nói! hấn lớn tiếng quát.

là..... Đúng vậy. bị nắm trụ vạt áo, nam tử chỉ hận không thể lập tức tìm được một cái lỗ để núp vào, không cần đối mặt với nam nhân lửa giận ngút trời, nét mặt hung tàn đáng sợ này.

Đáng chết! Miễn Tử Tuần mắng to, bàn tay còn lại quyền đầu càng xiết chặt, khớp ngón tay bị cường lực tác động, phát ra thanh âm “rắc rắc” rợn người.

loại chuyện thương thiên hại lí như vậy, các người cũng có thể làm ra được?! Ta thực nên dùng một chương đem bọn người đánh gục, miễn cho ngày sau lại có càng nhiều người vô tội bị thương tổn! hấn tức giận, cuồng nộ giơ lên bàn tay, mắt phỉếm sát khí.

A..... Tha mạng a! Đại gia, này đó..... Đây là chủ ý của tiểu vương gia, chúng ta làm nô tài, chỉ biết phụng mệnh hành sự a! hai gã nam tử sắc mặt xanh trắng, tay chân như nhũn ra, cầu tình.

Nhị gia!

Ô gia huynh đệ ở một bên, tuy rằng sắc mặt cũng tức giận đến độ khó coi, bắt quá, bọn họ cuối cùng so với Miễn Tử Tuần còn hơn một phần lý trí, vì thế khi Miễn Tử Tuần giơ bàn tay lên thì song song ra tiếng ngăn lại.

Miễn Tử Tuần dừng lại một chút, tiếng hô của Ô gia huynh đệ khôi phục một chút lý trí của hấn, vì thế bàn tay chậm rãi buông xuống.....

Sau một lúc, cố gắng điều tức hơi thở, nén xuống lửa giận trong lòng, nhưng giọng nói vẫn băng lãnh dị thường, Miễn Tử Tuần chậm rãi hạ mệnh lệnh.

Ô Hạo, Ô Lạc, đem này hai người dẫn đi. Sau đó đến vương phủ, giám sát chặt chẽ Vương Dụ Tông, chờ ta tự mình tiến đến, ta muốn tự tay giáo huấn hấn!

Vâng, nhị gia. Ô gia huynh đệ lĩnh mệnh, xách hai tên hắc y nhân tay chân mềm nhũn hướng đến cửa phòng.

Sau khi rời khỏi đây, đừng tới quấy rầy ta! Miễn Tử Tuần ở sau lưng Ô gia huynh đệ bổ sung thêm một câu.

Vâng, nhị gia. Ô gia huynh đệ vừa nghe, liền hiểu được hàm ý trong lời nói của chủ tử, lập tức trả lời, không chút do dự, đồng thời cũng nhanh chóng rời khỏi phòng, đem cửa phòng khóa lại.

Miễn Tử Tuần sau khi xác định cửa phòng đã đóng chặt, trở lại mép giường, lại ngồi xuống, cúi đầu nhìn Cừu Y Nùng vẫn còn hôn mê. Kia, nàng ngủ say nhưng dung nhan vẫn là như vậy, hồn nhiên vô tà, nhưng là đợi cho nàng từ hôn mê thanh tỉnh, lại sẽ là phản ứng như thế nào đây? Hấn thật sự

không dám tưởng!

Áp chế xúc động đang muốn lập tức lao ra ngoài giết chết Vương Dụ Tông, bàn tay thô to của Miễn Tử Tuần nhẹ nhàng vén đi những lọn tóc mai lòa xòa trên gương mặt thánh thiện.

Cừu Y Nùng bị hạ “thần tiên thảo”, đó là một loại xuân dược thúc tình, bình thường đều dùng để đối phó với kỹ nữ không chịu tiếp khách, một ít tên hái hoa dâm tặc, hạ lưu vô sỉ cũng thực thích dùng. Loại xuân dược này rất dễ có được, lại vô sắc vô vị, có thể hạ ở trong thức ăn hoặc rắc lên trên một bề mặt nào đó để cho người bị hạ dược ăn vào hoặc vô tình hít phải, liền trúng độc, dược tính nhanh chóng phát tác, nam nữ đều như nhau.

Người trúng “thần tiên thảo”, trước hôn mê một đoạn thời gian, đợi cho dược hiệu phát huy đến cảnh giới cao, làm cho người này bức rức khó chịu, muốn được thỏa mãn nhu cầu xác thịt mà cấp tỉnh lại. Mà dược này, trừ bỏ nam nữ giao hoan, không còn phương pháp giải nào khác...trừ phi, chịu được dục hỏa đốt người, khó chịu dày vò suốt tám canh giờ. (T____T, BT quá!!!)

ngô..... một tiếng rên rỉ rất nhỏ đột nhiên từ miệng Cừu Y Nùng phát ra.

Miễn Tử Tuần lo lắng cúi đầu, nhìn thiên hạ bé nhỏ đã bắt đầu thức tỉnh.....

Làn da tuyết trắng, mềm mịn như bạch ngọc dần dần bị sắc dục nhuộm hồng. Từ đôi má lung liếng đáng yêu, cho đến bàn tay, cánh tay...tất cả da thịt lộ ra bên ngoài xiêm áo, đập vào mắt Miễn Tử Tuấn đều hồng một mảng, đôi môi anh đào, căng mọng, ướt át còn khê dật ra tiếng ưm kiêu mị như mèo con.

Nùng nhi? Miễn Tử Tuấn dịu dàng gọi nàng.

Cừu Y Nùng tỉnh lại, cảm giác duy nhất mà nàng cảm nhận được chính là: nàng đang cháy! Trong người như có một luồng nhiệt khí, lan tràn khắp toàn thân, làm nàng nóng bức, khó chịu vô cùng.

ngô..... nàng khó chịu mở mắt ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Miễn Tử Tuấn treo ở trước mặt của nàng, trong mắt hắn còn mang theo thần sắc kỳ quái.

tuấn..... Tuấn ca ca..... Người.....

nàng vươn cái lưỡi, liếm liếm cánh môi, không rõ chính mình vì sao hội cảm thấy miệng khô lưỡi khô. ta..... Ta không phải sinh bệnh rồi? Ta cảm thấy thật là khó chịu nha..... nàng vươn tay, bắt lấy bàn tay to của hắn, ngửi khí mềm mại tố khổ, mê hoặc lòng người.

Nàng không sinh bệnh, chính là bị người ta hạ dược. Miễn Tử Tuấn cũng tùy ý cho nàng lôi kéo bàn tay của mình ở trên gương mặt đỏ hồng cọ xát qua lại.

tay của người thật mát nha! Cừu Y Nùng chuyên chú cho tay hắn vì chính mình giải trừ một ít nhiệt độ, hơn nữa ngày, mới đột nhiên lĩnh ngộ ý nghĩa trong lời nói của hắn.

hạ..... hạ dược?! Ta lại trúng độc sao?

nàng bỗng dừng mở tròn hai mắt, động tác hơi dừng lại, trong đầu trước hết nghĩ đến những khối điểm tâm đêm nay mà mình đã ăn. Không.....không phải lại như vậy nữa chứ....

không hẳn là như vậy. nhìn thấy ánh mắt kinh sợ của nàng, Miễn Tử Tuấn lập tức không đành lòng trấn an, nội tâm thầm than, không biết nên giải thích cùng nàng như thế nào, làm cho nàng hiểu biết cái gì gọi là xuân dược .

Cừu Y Nùng cũng không hiểu được lo lắng trong lòng của Miễn Tử Tuấn, nghe được câu trả lời của hắn, tâm tính đơn thuần làm nàng lập tức buông xuống lo lắng trong lòng. Nhưng tâm tình của nàng vừa thả lỏng, nhiệt lưu đang cuồng chuyển trong người nàng lại lập tức bùng phát dữ dội, như lửa cháy lan trên đồng cỏ, hơn nữa xu thế ngày càng mãnh liệt nha.

Nàng lại bắt lấy bàn tay của Miễn Tử Tuấn, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn không được nhẫn thành một đoàn, vẻ mặt cầu xin rên rỉ...

tuấn ca ca..... Ta thật sự rất khó chịu nha! bụng của ta giống như đang cháy không biết cái gì gọi là “dục hỏa”, nàng chỉ thấy ở bụng dưới thật nóng, thật nóng, cơ hồ muốn cháy đến nơi.

Nàng đem bàn tay to đơn thuần hướng xuống bụng của nàng ấn hạ, chính là nơi này. Tuấn ca ca, người sờ sờ xem..... mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt ngưng đọng trên gương mặt đỏ bừng.

Nùng nhi! hắn gầm nhẹ một tiếng, bị hành động lớn mật, đột ngột của nàng làm giật mình, theo phản xạ muốn rút tay về, nhưng nhìn thấy gương mặt khốn khổ của nàng thì cái gì cũng quên sạch, nhất thời để nàng đem tay mình ấn hạ xuống bụng nàng.

ách..... Ân..... Như vậy thật thoải mái nha! Tuấn ca ca..... nàng rên rỉ ra tiếng, không biết từ đâu, một loại sung sướng không tên đột nhiên tràn ngập toàn thân.

Miễn tử tuấn trong lòng thét lớn một tiếng, bàn tay tiếp xúc với phần y phục đơn bạc trên người nàng, hắn rõ ràng cảm nhận được nhiệt độ mê người trên thân nàng, cũng tinh tế cảm nhận được làn da non mềm trơn láng...

Tiếp theo, hắn tìm lòng không được, cuối người, bạc thân ấn lên đôi môi căng mọng, ướt át. Đầu lưỡi khê tách hai hàm răng của nàng ra, trượt vào trong, hấp dẫn lấy cái lưỡi đình hương ngọt ngào, triển miên day dưa...hai cánh môi đỏ mọng, cũng bị hắn nhiệt tình mút hôn, từng chút hấp thụ ngọt hương, đến sừng mọng, phiến tình mê người...

ngô..... nụ hôn nhiệt tình của hắn đã làm cho dục hỏa trong người nàng hoàn toàn mất đi khổng chế, hoàn toàn thiêu sạch tất cả, nàng chỉ muốn hắn, muốn hắn tiếp tục đem hơi thở thanh lương của mình làm cho nàng “mát” hơn.

Tay nhỏ bé không tự chủ vươn ra, quần lấy thân hình trường kiện, muốn đem khoảng cách giữa họ hoàn toàn biến mất, người nàng vô thức cọ xát vào thân hình cơ lớn của hắn.

Miễn Tử Tuấn thở dốc thật mạnh, rời đi đôi môi đỏ mọng ngọt ngào, phát hiện tay của hắn cũng đã vô pháp rời khỏi thân thể nhuyễn miên của Nàng nhi, mà nàng, thậm chí ngay cả nhất kiện xiêm y cũng còn chưa cởi.

Cho đến giờ phút này, hắn mới hiểu được, chính mình có bao nhiêu muốn nàng.

Hắn nhìn nàng, gương mặt tuyệt sắc vì động tình mà ửng hồng diễm lệ, khoảng cách giữa nàng và hắn gần như thế, nàng lại vô thức mà đem tấm thân ngà ngọc không ngừng cọ xát và người hắn, phải biết rằng hành động này, đối với nam nhân có bao nhiêu dụ hoặc, hơn nữa, hắn còn là một nam nhân đang vô cùng muốn nàng nha, lực sát thương lại càng kinh người.

Nàng nhi, nàng có biết vì sao toàn thân lại nóng lên hay không? Miễn Tử Tuấn cố gắng ấn hạ xúc động đang muốn bùng nổ, nhớ tới nguyên tắc nhất quán, trước nay chưa hề thay đổi của mình—hắn tuyệt không bắt buộc nữ nhân không cam lòng cùng hắn lên giường.

Cho dù giờ phút này, Cừu Y Nàng bởi vì trúng phải xuân dược mà mất đi lý trí, hắn cũng không muốn nàng ở trong tình trạng không có sức phản mà giữ lấy nàng.

Miễn Tử Tuấn một bên xoa bụng của nàng, một bên liêu minh thuyết phục chính mình suy nghĩ tỉnh táo một chút. Kỳ thật, điều làm hắn lo lắng nhất là nàng bởi vì xảy ra chuyện này mà hận hắn, mà điểm này hắn tuyệt đối chịu không nổi.

Cho nên, hắn quyết định vẫn là phải nói rõ ràng với nàng.

ngô..... Vì..... Vì sao? nàng thở gấp, ánh mắt dường như có một tầng sương mỏng, nàng nhìn mọi thứ đều đã không còn rõ ràng. Nhưng mà, ánh mắt đó, bờ môi đó, hơi thở nhuyễn miên đó của nàng đập vào mắt Miễn Tử Tuấn lại là một liều thuốc kích thích dục vọng trong người hắn, hạ thân đã cương tức khó chịu, gần như phải dùng hết định lực toàn thân hắn mới có thể nhịn đến giờ phút này mà không lập tức nuốt nàng vào bụng!

Hắn muốn nàng!

mụ nội nó ! Miễn Tử Tuấn hít một hơi thật sâu, mắng thành tiếng.

Nàng nhi, nàng bị người ta hạ xuân dược, cho nên mới làm cho toàn thân nóng lên. Nàng..... Nàng có hiểu cái gì kêu là xuân dược hay không? Đó là thứ một một khi ăn vào, phải dựa vào..... dựa vào nam nữ giao hoan mới có thể giải trừ được tính! hắn gầm nhẹ giải thích, cảm giác chính mình cũng sắp bùng nổ, vội vã đến điên; lần đầu tiên đối với một nữ nhân, hắn có cảm giác như thế .

Thật sự là mụ nội nó! Hắn thật muốn ăn nàng đến xương cũng chẳng còn, thống khoái nuốt nàng vào bụng, giải tỏa lửa dục hùng hực không ngừng sôi trong người chứ không phải cần rằng mà ngồi giải thích một đống lòng vòng mà biết chắc là nàng nghe cũng không hiểu thế này!

Đáng tiếc hắn chính là làm không được!

Còn về phía Cừu Y Nàng, nàng đã muốn sắp bị cảm giác cả người khô nóng bức điên, tuyệt không hiểu được vì sao Miễn Tử Tuấn không nhanh thay nàng nghĩ ra biện pháp, giải trừ khổ sở toàn thân cho nàng, ngược lại cứ lải nhải, nói xong một câu rồi lại mắng một câu, nàng căn bản là không rõ hắn đang thao thao bất tuyệt cái gì nữa! (__ __!)

Nàng đem hết khí lực toàn thân, muốn đem hắn kéo gần lại nàng, muốn thân hình “mát lạnh” của hắn giảm nhiệt cho nàng, càng muốn hắn hôn nàng, cảm giác đó thật tuyệt nha, không những “mát” hơn, mà còn có một loại sung sướng mà nàng không giải thích được cũng lan tràn khắp toàn thân, làm nàng thoải mái nha.

Nhưng mà, dù nàng có cố ra sức thế nào, người hấn vẫn cứng đờ một chỗ, khoảng cách vẫn không hề suy giảm chút nào...

Nàng cảm thấy suy sụp lại ảo não, cảm giác nóng bức trong người không ngừng thôi thúc, dường như “dẫn đường” cho nàng, kéo hấn không được, nàng lập tức bỏ qua ý định đó, nhưng hai tay lại luồn vào lớp y phục của Miễn Tử Tuấn, chà xát vòm ngực săn chắc của hấn. (T_____T)

Nàng vươn cái lưỡi hồng hồng, liếm liếm cánh môi đỏ tươi căng mọng, cũng hướng hấn ai kêu ra tiếng, Tuấn..... Tuấn ca ca..... Ta nóng quá, thật là khó chịu nha..... nàng vẽ mặt đau khổ, vươn một cái tay nhỏ bé, giữ chặt bàn tay to của hấn, không ngừng chà sát lên vùng bụng của mình, mong sẽ giảm bớt một chút nóng bức, để nàng đỡ phải khổ sở thế này. (>.<)

Hấn chỉ biết! Hấn chỉ biết Nùng nhi của hấn một chút cũng nghe không hiểu hấn vừa nói cái gì!

Bất quá, hấn cũng đã đi đến cực hạn của mình.

Miễn Tử Tuấn thả lỏng cánh tay, làm cho tay nhỏ bé của nàng dẫn bàn tay mình ngao du trên từng tác da thịt mềm mại...

Rất khó chịu sao? Nùng nhi. hấn nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt mê mẩn.

ân..... Thật là khó chịu..... Tuấn ca ca, người giúp... giúp ta được không? cái miệng nhỏ nhắn, khuôn mặt đỏ bừng, nàng không hề hay biết, câu nói vừa rồi có bao nhiêu ái muội, bao nhiêu phiền tình.

Cho dù giúp nàng... vì tình hình đặc biệt, lúc ấy phải đem quần áo trên người nàng thoát sạch sẽ, đối với nàng muốn làm gì thì làm cũng không quan hệ? hấn gầm nhẹ. (T_____T)

không..... Không quan hệ..... do không biết “sắp chết đến nơi” Cừu Y Nùng, không chút do dự trả lời.

không hối hận? biết rõ, giờ phút này, muốn nàng, giữ lấy nàng là không công bằng với nàng, nhưng là hạ thân trường đau làm cho hấn đã không còn nghĩ được nhiều như vậy. Hướng chỉ nếu hấn không giúp nàng, hấn không nhẫn tâm nhìn thấy nàng khổ sở vì bị dục hỏa dày vò. (aiz...>.<)

Miễn Tử Tuấn liếc mình vì chính mình tìm lý do muốn giữ lấy nàng!

Làm sao có thể? nàng bỗng dưng trợn to hai mắt, đáy mắt có thâm nùng tín nhiệm, Tuấn ca ca sẽ không hại ta! ngữ khí của nàng tràn ngập chắc chắn.

hảo! đáy mắt Miễn Tử Tuấn lúc này đã hừng hực hỏa diễm!

4. Chương 4

Nghe thanh âm kiều mị của nàng, Miễn Tử Tuấn trong đầu đã bị dục hỏa đốt thành một đoàn tương hồ, aiz, không thể nhẫn, giới hạn của hấn đã bức đến cực hạn, vô lực chống đỡ. Hấn cuối người, cánh tay khê vòng xuống vòng eo thanh mảnh, nâng người Nùng nhi lên một chút.

Tuấn ca ca..... nàng thở hổn hển, tứ chi mềm mại vô lực, toàn thân đều bức rức khó chịu, có một loại khát vọng vô thức muốn được thỏa mãn cứ cuộn cuộn chảy tràn trong cơ thể, làm nàng rất khó chịu.

Đừng nóng vội, Nùng nhi. dục hỏa trong mắt Miễn Tử Tuấn nồng đậm, thanh âm vì tình dục lẫn át cũng trầm khàn, bàn tay thô to nhẹ nhàng tháo bỏ áo ngoài của nàng... Bờ vai thon gầy, trắng mịn như ngọc càng làm nổi bật sắc yếm đỏ tươi, làm cho hấn ngây ngất, điên cuồng.

Hình ảnh mê người, phiếm tình đập vào mắt Miễn Tử Tuấn, theo bản năng, một bàn tay thô to lập tức chụp phủ lên một bên đẫy đà, non mịn của nàng, nhẹ nhàng xoa nắn.

Miễn Tử Tuấn bị cảm giác mềm mại, co dãn, trơn láng nơi bàn tay truyền đến làm cho thần trí đảo điên. Nùng nhi của hấn quả nhiên là mỹ nhân “trân phẩm”, phải biết, cảm giác này có bao nhiêu mê hoặc, không gả đàn ông nào không thèm khát, dục hỏa trong người cứ thế càng cháy càng mãnh liệt... Nơi mềm mại của nàng thật mê người, cách một lớp xiêm áo, cũng đã bức hấn đến điên!

ách..... toàn thân truyền đến một loại khuây khoả khiến Cừu Y Nùng run run, ánh mắt mê mang, tận tình đáp lại an ủi của hắn.

hảo mẫn cảm a! hắn hưng phấn cười nhẹ, nhìn nàng kiều mị uốn thân, đem nhuyển ngọc ôn hương kề sát thêm vào bàn tay mình, một cảm giác mê mê lập tức tràn ngập tâm trí.

Nhanh chóng cởi bỏ cái yếm đỏ tươi, hai quả tuyết lê đầy đã lập tức sừng sững trước mặt, Miễn Tử Tuấn mê đắm ngắm nhìn. Cuối người, bạc môi ẩn hạ xuống một bên nhũ tiem, hấp dẫn đóa hoa hồng xinh e lệ, bàn tay cũng không ngừng luật động, chậm rãi xoa nắn đỉnh phong sơn còn lại, tận tình chăm sóc. Cái lưỡi thô ráp, càn quấy, chơi đùa đỉnh tuyết phong, làm cho nụ hoa nhanh chóng se sắt, vì kích tình mà đỏ hồng diễm lệ. Môi lưỡi cùng tiến, luân phiên thay đổi, làm cho gò bông đào của Cừu Y Nùng nhanh chóng ướt át, phiến tình....

ngô..... một trận khoái cảm uy mãnh chảy tràn trong cơ thể, nàng vô tình rên rỉ, nhu cầu sinh lý làm cho nàng dồn dập thở dốc.

Không đủ, không đủ! Thân thể của nàng cực lực hò hét chưa đủ thỏa mãn tính dục, đáng tiếc, nàng lại tuyệt không hiểu được loại cảm xúc đang sắp bùng nổ này là cái gì?

Nàng chỉ cảm thấy càng lúc càng khó chịu

Nàng nhịn không được anh anh khóc nức nở lên.

Đừng khóc, Nùng nhi của ta. Ta biết nàng rất khó chịu, nhẫn nại một chút nữa..... hắn dặt thanh an ủi nàng.

Hắn hiểu được, bị hạ được làm nàng có bao nhiêu khó chịu, thật giống như giờ phút này, nam căng cứng tức khó chịu lại phải kìm nén không được bùng nổ cũng làm hắn đau đớn không thôi. Nhưng trong lòng hắn thực hiểu được, nàng là xử nữ, hàng thật giá thật, tuyệt đối sẽ chịu không nổi hắn liều lĩnh xâm nhập mà giữ lấy.

Hắn không muốn làm bị thương nàng, cho nên mới hội ẩn nhẫn, muốn thay nàng chuẩn bị tốt.

Nụ hoa dựng thẳng, ngạo nghễ bị hắn se sắt đến ửng đỏ, tuyết lê mềm mại vì động tình mà săn cứng, hắn vẫn không ngừng dùng miệng mút hôn, bạc môi không ngừng ẩn xuống, thấp hoạt ẩn kín, chăm sóc từng tác da thịt non mịn, ửng hồng....hắn còn tà ác khẽ cắn lấy nụ hoa, day dưa triển miên, mang đến khoái cảm càng cao trào mãnh liệt...

Nàng cung khởi lưng, chủ động nâng người, đem mềm mại dưng tiến càng sâu vào trong cái miệng tham lam của hắn, cảm giác đau đớn nhẹ nhàng, tê tê nơi đầu ngực càng làm cho luồng nhiệt khí trong người càng hùng hực dữ dội, như lửa nóng thêm dầu... Nàng theo bản năng, ưm dật ra tiếng, kiều mị tê thanh, hai tay bé nhỏ vô thức nắm lấy mái tóc trên đầu hắn, ghì sát vào người, đôi chân thon dài cũng quấn chặt lấy vòng eo trường kiện....

Đem mỗi một tác da thịt trước ngực nàng đều yêu thương qua, hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ cùng thân thể mềm mại xích lõa mê người đều ửng hồng tình ái, lời nói tán dương thẳng thắn trong miệng kịch liệt mà ra...

Thật đẹp ! Nùng nhi, nàng có biết, hiện tại, bộ dáng này có bao nhiêu mỹ, bao nhiêu mê hoặc không? Ta thật muốn một ngậm nuốt nàng vào bụng.....

Bàn tay tà ác khẽ miết nhẹ qua xương quai xanh, trượt qua vùng mềm mại, khẩy nhẹ lên nụ hoa kiều kì, băng qua vùng da thịt non mịn, bằng phẳng nơi vòng eo, thâm nhập vào nơi tư mật nhất của nàng, nhanh chóng thoát hết y phục bên dưới cùng tiết khổ mỏng manh của nàng.

Nhất thời, dưới ánh mắt nóng rực của hắn hiện ra một khối trắng nõn như tuyết; thân thể của nàng mềm mại, hoàn mỹ vô khuyết, đỏ ửng mê người.

Trong mắt Cừu Y Nùng bị che kín bởi một tầng sương mù phiến tình, trong đầu trở nên trống rỗng, trong miệng không ngừng anh ngâm, sinh lý nguyên thủy khát khao dồn ép nàng, nàng muốn hắn cấp nàng càng nhiều, càng nhiều.....

ân..... Tuấn ca ca..... đôi môi đỏ tươi lại bị bạc môi tà nghệ chiếm dụng, thanh âm nghèn nghẹn, nàng liễu lĩnh phản ứng, cái lưỡi dính hương dùng sức hút hoạt đầu lưỡi ướt át của hắn, hấp thu hơi thở nam tính của hắn, lớn mật biểu hiện ra khát cầu cùng dục vọng mãnh liệt trong lòng. Nụ hôn say đắm, triền miên, muốn dừng cũng không dừng được.

Thân hình cường tráng nhanh chóng chen vào giữa hai chân mềm mại, đem hai chân thon dài đại khai, quần quanh thắt lưng, Miễn Tử Tuấn một bên không ngừng ấn xuống những nụ hôn cuồng nhiệt, cháy bỏng, một bên nhanh chóng thoát đi y phục nửa người trên, lộ ra vòm ngực trắng kiêu, bao phủ một tầng lông mao rậm rạp, mềm mại.

Còn chưa kịp giải thoát dục vọng nửa người dưới, thân hình trường kiện đã đè ép lên khuôn ngực xích lôa mềm mại, không ngừng hữu lộ, chà xát, những sợi lông mao mềm mại cũng theo đó mà ma sát lên làn da bạch ngọc mẫn cảm, càng làm cho nàng cuồng nhiệt cao trào, dục hỏa lần nữa bùng cháy mãnh liệt...

a..... nàng cuồng loạn, hét chói tai ra tiếng, kích thích hữu lộ của hắn làm cho toàn thân nàng tê rần, khoái cảm dồn dập như muốn nhấn chìm nàng trong bể dục vọng!

Nàng tả hữu đong đưa đầu, cuồng loạn lớn tiếng rên rỉ .

Hơi thở nóng bỏng, tràn ngập hương vị nam tính động dục của Miễn Tử Tuấn phả vào vành tai nàng, hắn tà ác trên chọc da thịt mẫn cảm của nàng....

Tuấn ca ca..... nàng toàn thân hư nhuyễn rên rỉ , cảm giác được, từ chỗ tư mật nơi hạ thân không ngừng trào ra một loại chất lỏng kỳ quái, thấm ướt cả hai mông căng tròn, tràn xuống cả chân đệm....

Ta thấy..... cảm thấy hảo..... tò mò quái..... nàng thỉnh thoảng ngâm ra nghi vấn cùng sợ hãi. Thân thể của nàng giống như đã bị thứ gì đó đốt sạch, thiêu rụi toàn bộ.....

Lúc này, đại chương đã hoạt tới bụi hoa u mật nhất của nàng, hắn thấp thanh Không kỳ quái. Nùng nhi, đừng sợ, ta sẽ cho nàng thật thoải mái

Lời còn chưa hoàn, bàn tay đã khê vân vê, mơn trớn trên những sợi lông mềm mượt, ấn nhẹ xoa nắn, đại chương bao lấy vùng tư mật của nàng nhẹ nhàng ấn hạ lực đạo, xoa bóp không ngừng.....

Hành động của hắn làm cho thân thể của nàng phản ứng theo luật động nguyên thủy nhất. Nàng vô thức uốn người, ngấn đầu ra sau, rên rỉ kiều mị, những ngón tay thon dài khê xiết lấy đệm chăn, nụ hoa trước ngực càng vênh cao, săn chắc như hai hạt đậu đỏ, mời gọi hắn hấp thụ ngọt hương...

Đại chương bao lấy nơi tư mật hữu lộ, những ngón tay tà nghệ theo đà trượt vào động hoa, trêu đùa hoa thần, tách lấy hai cánh hoa mềm mại, ướt át, chơi đùa, vân vê. Ngón giữa lại ấn lấy tâm hoa non mịn, sưng mọng, làm cho tâm hoa rung động, càng thêm sưng to...Hắn thuần thực khiêu khích, muốn cho nàng tận hưởng cảm giác mê mị mà ái tình mang đến...

a..... Nhiệt lưu trong cơ thể bùng phát dữ dội theo từng khiêu khích của hắn, nàng khinh ngân thành tiếng, tiểu đầu vô thức tả hữu lưu động, bàn tay nhỏ bé cũng run bật theo từng luật động vũ động (múa >.<) của="” ngón="” tay="”>

a..... Tiểu nùng nhi bảo bối, nàng thật ả ướt, muốn làm ta cấp chết cháy hắn thô thanh nói, trên mặt, cơ bắp vì cổ kềm nén mà buộc chặt, vầng trán cao rộng tích tụ đầy mồ hôi, từng giọt thấp hoạt, rơi xuống khuôn ngực trắng nõn của nàng...

Nhìn nàng nhiệt tình phản ứng, khuôn mặt khát cầu anh ngâm, hắn chỉ muốn bất chấp tất cả, đem dục vọng mãnh tiến vào trong cơ thể của nàng phát tiết một phen, giải phóng căng tức đau buốt của mình. Nhưng là..... Hắn còn muốn đợi một chút nữa.....

Cảm giác được thân thể của nàng rung động, ngón tay đang trêu đùa hoa thần càng mạnh mẽ, hữu lực, chà sát nhanh hơn..... hắn muốn cho nàng trước đạt tới đỉnh cao hoan lạc...

a – nàng nhắm nghiền hai mắt, toàn thân cứng đờ, sau đó hạ thân cảm nhận được một trận co rút mãnh liệt, lần đầu tiên đạt đến cao trào hoan ái trong cuộc đời...

Miễn Tử Tuấn nín thở thưởng thức biểu tình của nàng, ngón tay chậm rãi thả lỏng, trên mặt dạn khởi một chút tươi cười tự hào, đem ngón tay thấm ướt mật dịch rồi khỏi nơi tư mật, sau đó đưa tay để vào miệng mình, tận hưởng hương vị động tình của nàng, biểu tình là cuồng dã cùng tà nịnh.

hảo ngọt..... thưởng thức mật hương của nàng, đôi mắt tràn đầy dục vọng không ngừng ngắm nghía hoa hạc đỏ bừng diễm lệ, nhìn cánh hoa mấp máy ẩm ướt, ẩn ẩn lồi vào hang động tuyệt mỹ hút hồn...

Hắn lộ vẻ vừa lòng tươi cười, dùng tốc độ nhanh nhất rút đi trôi buộc nơi hạ thân, phóng xuất ra nam tính hùng căng trương cứng, thô dài...

Tình triều như một cơn lốc xoáy vừa mới qua đi, hỏa diễm trong cơ thể lại lũ lượt kéo về...Cửu Y Nùng, ánh mắt mê mị, mơ hồ nhìn “cảnh tượng” trước mắt....

Đạp vào mắt nàng là thân hình trường kiện, xích lô của Miễn Tử Tuấn: làn da nâu bóng khỏe mạnh, vòm ngực săn chắc bao phủ một tầng lông mao dày rậm, mềm mượt; cơ bụng sáu múi khỏe khoắn rõ ràng; bụng dưới còn có một “vật” to dài, sưng sưng vương ra....

a! nàng kinh ngạc, mở to hai mắt, chớp chớp không ngừng Tuấn..... Tuấn ca ca..... Người..... Người... nơi đó...dài quá... có cây gì... tò mò quái..... nàng ngây ngốc, trừng mắt nhìn “dị vật” trên người hắn, cơ hồ nói năng lộn xộn, câu hỏi cũng hỏi không xong. (T_____T)

Cho dù đã là dục hỏa khó nhịn, Miễn Tử Tuấn vẫn là bị bộ dáng đơn thuần ngây thơ của nàng làm cho tức cười. Hắn tà ác đem hai tay nhỏ bé của nàng giữ lấy, đem nam căng thô dài của mình nhét vào bàn tay nhỏ của nàng...

Hắn rút mạnh một ngụm khí lạnh! tay nhỏ bé của nàng.....

Nóng quá! Cửu Y Nùng vừa tò mò vừa sợ hãi, khẽ nắm lấy thân nam căng, vuốt ve cự long lửa nóng, một loại hưng phấn, rung động không hiểu được đột nhiên dâng trào mãnh liệt trong lòng. Nàng nhịn không được, lại tiếp tục nhẹ nhàng vuốt phẳng đứng lên, lại phát hiện cự long trong tay nàng có khuynh hướng càng trương đại, còn không ngừng rung động, hại nàng không khỏi kêu lên: Tuấn ca ca, nó rốt cuộc là cái gì nha? Như thế nào còn biết “nhúc nhích” như vậy? hơn nữa nàng còn phát hiện, khi nàng cứ nhìn chăm chăm vào “nó”, thì cái cảm xúc “kì quái” trong lòng lại càng dâng lên mãnh liệt nha..... Tại sao có thể như vậy? (>.<, pan=“” đi=“” chết=“”>

ngô..... Miễn Tử Tuấn kêu rên, cảm giác sung sướng từ hạ thân truyền đến, xem chút nữa làm hắn đạt đến khoái cảm cực hạn, mãnh liệt phun trào.

Chờ..... Chờ một chút, Nùng nhi bảo bối, nàng cứ vuốt như vậy, sẽ phải nếm mùi đau khổ hắn cẩn thận đem tay nhỏ bé của nàng ly khai khỏi nam tính căng tức nóng bỏng, để tránh chính mình trong nhất thời quá mức kích động mà thương tổn nàng.

Thân hình to lớn lần nữa đè ép lên thân hình nhuyễn miên mềm mai, bạc môi nhiệt tình ấn xuống bờ môi căng mọng, sưng phồng những nụ hôn kích dục, triền miên. Ngón tay giữa không biết tự khi nào đã vươn tới hang động bí mật, không ngừng xoa nắn hoa thân, vòng vo tại hoa huyết, làm cho hoa tâm không ngừng tiết ra mật dịch trơn ướt.....

Sự tăng vọt lại dâng lên, nàng rên rỉ, hạ thân phát sinh một loại tê rần, ngứa ngáy khó chịu, ngón tay của hắn làm cho nàng sinh ra một ảo giác muốn được lấp đầy phần gì đó trống rỗng bên trong...

a..... đột nhiên, nàng thân mình cứng đờ, cảm giác ngón giữa của hắn không lưu tình chút nào xâm nhập hoa kính của nàng, nàng nhịn không được đau hô một tiếng, vách tường hoa kính khẩn trương căng thẳng.

Thả lỏng, Nùng nhi, ngoan, ta không muốn làm thương nàng..... hắn thấp giọng thì thầm an ủi, ngón tay đang ở trong hoa kính lập tức buộc chặt, đình chỉ động tác! Nó chỉ ở tại chỗ, chậm rãi mấp máy, làm cho nàng mau chóng thích ứng loại cảm giác này.

Tuấn ca ca..... nàng nức nở tỏ khổ, không cần..... Ngốc ca ca..... Ta sẽ đau..... nàng vận vẹo, kháng cự ngón tay xâm nhập của hắn, nhưng được tính trong cơ thể lại lần nữa đánh úp lại, làm cho nàng mơ hồ cảm nhận được, xen lẫn giữa cảm giác đau đớn, còn có một cảm giác khoái hoạt, sung sướng mê mị...

Ngoan, Nùng nhi, đừng động nữa..... thanh âm trầm khàn, nhuộm màu dục vọng, dịu dàng vang lên, nhưng thất lưng nàng lại vặn vẹo, khiến hoa kính thất chặt lại, mút chặt ngón tay của hắn, cơ hồ đem định lực của hắn toàn bộ cuốn bay...

Hắn di động ngón tay, lợi dụng mật dịch ẩm ướt trào ra từ hoa kính mà nhẹ nhàng hữu lộ, từ từ nhịp điệu ra vào bên ngoài, rồi tinh tế hữu lộ thêm một ngón tay, căng căng hoa kính, dần nổi lổ áp lực co rút của nàng, vì hắn sắp giữ lấy nàng mà làm chuẩn bị.

Bản tính nhiệt tình cùng được tính thúc tình song trọng tác dụng hạ, nàng rất nhanh liền hoàn toàn trầm tĩnh lại, hưởng thụ cảm giác sung sướng từ hai ngón tay thô to trườn đưa bên trong hoa huyết mang lại

Tuấn..... Tuấn ca..... Ta..... nàng thở gấp không ngừng, cảm giác chính mình trong lòng có một cỗ cường đại nhu cầu, nhưng lại thật sự không thể hiểu được cái loại nhu cầu này rốt cuộc là cái gì.

ngô..... Ta thật là khó chịu..... dục triều tra tấn làm cho nàng khó nhịn mấp máy thân mình, trong miệng rên rỉ .

Đừng nóng vội..... Ta biết nàng muốn cái gì. Nùng nhi..... Ta đã tới rồi..... thanh âm trầm khàn hoàn toàn đắm chìm bởi dục vọng.

Hắn rút ngón tay khỏi động huyết, dùng hai tay đại khai hai chân thon dài của nàng, làm cho hoa thần hoàn toàn nở rộ trước mắt, chậm rãi đem cự long sưng to, thô cứng chà sát ngay động huyết, chờ ập dịch thấm ướt hết cả đầu nam căng, mới tách hai cánh hoa, hữu lực tiến vào. Trong giây phút đó, hắn dĩ nhiên cảm nhận được, cự long thô dài của mình xuyên qua tấm màng tử nữ, biểu trưng cho sự trong trắng của nàng, thẳng tắp tiến vào nơi sâu kín nhất.

a – nàng đau đến kêu to, nước mắt thống khổ xen lẫn vui thích chảy xuống hốc mắt, tay nhỏ bé đau đớn vô lực giơ lên, mười ngón co rút, nắm chặt lấy đệm chăn dưới thân.

Thực xin lỗi, Nùng nhi, nàng nhẫn nại một chút, lập tức sẽ không đau hắn cố nén dục vọng muốn cuồng phát, nam cương hùng cương trấn định trong cơ thể nàng, ngữ khí ôn nhu khàn khàn trấn an.

Hai người hình thể sai biệt, hắn biết chắc rằng nàng nhất định sẽ không tránh khỏi đau đớn, nhưng mà...hắn cũng vô pháp quay đầu . Nếu không thấy nàng thống khổ như thế, hắn đã sớm nhịn không được mà cuồng dã tiến lên .

Nàng quá nhỏ, nhưng hoa kính lại ấm nóng, bó chặt, bao bọc, hút lấy thân nam căng, cảm giác này thật hút hồn, mê dại..... mồ hôi như mưa thẳng tắp từ trên trán tích lặc chảy dọc xuống sống lưng, hắn biết hắn rốt cuộc nhịn không nổi nữa.....

Hắn bắt đầu thông thả di động cái mông, chậm rãi đem cự long từ trong cơ thể của nàng rút ra bên ngoài, sau đó, khi đã rút khỏi một nửa, lại một lần nữa đâm sâu vào trong cơ thể của nàng.....

a..... hạ thân đau buốt như bị xé rách thành hai nửa, nhưng từ trong sâu thẳm nơi tư mật nhất, lại bùng cháy một cỗ sung sướng khoái lạt, làm nàng không khỏi thét lên. Cảm xúc hỗn loạn đan xen, nhiệt hỏa ép toàn thân nóng bức khó chịu, nàng không kiềm chế được mình, cứ thế, ngâm dật sên ca....

Nha! Nùng nhi, hảo thanh a.....

Động tác dần dần nhanh hơn, mỗi lần ra vào đều hữu lực, đâm sâu vào nơi tư mật nhất của nàng; cảm nhận được sự run rẩy, non mịn của vách tường hoa bên trong hoa kính ma sát lên thân cự long, làm cho hắn điên cuồng, thân mê ý loạn.

a..... Cừu Y Nùng tồn thân nhuyển miên kiều mị, cảm giác đau buốt dần dần bị thay thế bởi một loại xúc cảm khao khát nguyên thủy của bản thân, nàng cảm nhận được sự khoái hoạt theo từng chuyển động của hắn, cái miệng nhỏ vì thế cũng rên rỉ không ngừng.

Miễn Tử Tuấn nhìn nàng toàn thân vì kích tình mà nhiễm thượng ửng đỏ, trên gương mặt tuyệt mỹ, đôi thủy mâu ẩn ẩn một tầng sương mờ càng thêm kích tình, mê đắm, khắp nơi trên người nàng đều huyền hoặc tâm của hắn, cũng làm cho cự long đang ra vào trong đường hầm tư mật càng thêm trường đại, cương dài rung động.

Đôi môi đỏ tươi ướm ất, mấp máy mời gọi, dụ hoặc khiến hần cúi người, càn quét bờ bãi, hấp thụ ngọt hương, lưu hoạt những dấu hôn ngân phiến tình trên thân thể mềm mịn...

Sóng tình cuộn cuộn, như thủy triều trào dâng, sóng sau xô sóng trước nhấn chìm cả hai trong lạc thú hoan ái. Trong sương phòng, ái tình đồng đậm, xuân tình như mây...

Cửu Y Nùng toàn thân chấn động, hoa tâm co rút từng trận mãnh liệt, khoái cảm cao trào lần nữa tiến đến, đem nàng đến đỉnh cao hoan lạc, thân thể nhuyển miên theo bản năng ưỡn cao, cọ xát vào người hần, muốn hần hoàn toàn lấp đầy cảm giác trống rỗng kỳ quái kia... Bàn tay nhỏ bé cũng vô thức nắm lấy bàn tay to lớn của hần, đặt lên vùng mềm mại của mình, để hần giúp nàng xua tan khí tức nóng bức, cuộn cuộn trong lồng ngực...

Miễn Tử Tuấn mê mải, hai bàn tay to lớn theo sự “dẫn dắt” của bàn tay nàng, không ngừng xoa nắn hai đỉnh phong sơn sấn cứng, đàn hồi; môi lưỡi cũng tận tình mút hôn từng tác da thịt hồng tươi...cực long càng điên cuồng dưng tiến, như ngựa hoang đứt cương, cuồng dã vũ động luật động nguyên thủy nhất...

[A....] Cửu Y Nùng thét lên, hoàn toàn tan chảy trong dục vọng cuồng nhiệt...Hần cũng đã đạt đến cực hạn đỉnh cao, gầm nhẹ một tiếng, đem toàn bộ mầm móng nóng ầm bắn vào nơi sâu kín nhất của nàng....

Từ hạ thân truyền đến cảm giác thanh lương thoải mái làm cho Cửu Y Nùng từ trạng thái nửa mê nửa tỉnh từ từ thanh tỉnh. Nàng mở mắt ra, nghi hoặc nhìn Miễn Tử Tuấn, tay cầm một cái khăn trắng tinh, ẩm, mềm mại; động tác mềm nhẹ, chà lau đóa hoa giữa hai chân nàng.

Đến khi nhận thức được hần rốt cuộc đang làm cái gì, hai má nàng tựa như có lửa, đỏ bừng, nóng đến độ có thể chiên trứng, khê hô một tiếng...

Tuấn ca ca! Người..... Người..... Người đang làm cái gì? nàng cố gắng ngồi dậy, lại phát hiện chính mình toàn thân mệt mỏi, hư nhuyển, nhúc nhích cũng khó khăn. Nhưng lại phát hiện thân thể mình từ trên xuống dưới đều xích lỏa, nàng luống cuống cả tay chân, gấp đến độ muốn chui vào trong chăn.....

Vốn đang ngồi phía dưới giường, Miễn Tử Tuấn buông bỏ khăn trong tay, nhếch người một cái đã dễ dàng ôm lấy thiên hạ đang “đông lủi, tây lủi” trong ổ chăn, làm cho nàng nằm gọn trong lòng hần, đầu nhỏ tựa lên cánh tay rắn chắc của hần.

Còn đau không? Nùng nhi. ánh mắt thâm tình, chứa chan ôn nhu cùng quan tâm nhìn chăm chú vào đôi thủy mâu trong suốt của nàng.

Đau?! nàng có chút mê hoặc, chớp mắt mấy cái.

Nơi này, còn đau không? đại chương nhất hoạt, nhẹ nhàng xoa xoa lên bụng dưới của nàng, cố gắng kìm nén xúc động của bản thân.

Hình ảnh kích tình dữ dội đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, hai gò má của nàng sắp “bốc cháy” mất rồi, đang xấu hổ với những ý nghĩ bất nháo trong đầu, nàng lại cư nhiên phát hiện, Miễn Tử Tuấn cũng đang giống nàng, toàn thân xích lỏa. (trời ạ, T_____T)

Tuấn..... Tuấn ca ca, người..... Người đã quên mặc quần áo nàng nho nhỏ giọng nhắc nhở, ánh mắt trong suốt lại lóe lên tò mò, nàng nhìn không được, trộm liếc mắt về phía vòm ngực rộng lớn của hần.

Nàng cũng không không có mặc? nhìn nàng giấu đầu hở đuôi, bộ dáng hiếu kỳ nhưng lại e lệ, Miễn Tử Tuấn nhìn không được, cười ra tiếng, cùng đùa với nàng.

Nàng dẫu môi, đỏ đỏ cánh môi vẫn còn sưng phồng, ta..... Ta chưa kịp mặc thôi! Toàn thân ta đều không có khí lực nha! nàng nỗ lực biện giải, vẫn là thỉnh thoảng trộm ngắm trước ngực của hần.

Mệt chết đi? Miễn Tử Tuấn “hiểu biết”, buông xuống một câu, lần đầu giao hoan, đau đớn cùng mệt mỏi là khó tránh khỏi.

Đúng a, nhưng mà bụng vẫn còn lạ lạ nha. nàng nói, đem nghi hoặc trong đầu nói ra.

Miễn Tử Tuấn buồn cười, nhìn thấy nàng rõ ràng cứ trộm liếc mắt nhìn về ngực của mình, vươn tay, nắm lấy một bàn tay nhỏ của nàng, đặt trên ngực mình, trầm giọng:

Thích lông ngực của ta sao? Muốn sờ một chút hay không? hấn “rộng rãi” đề nghị.

Có thể chứ? nàng lập tức hưng phấn hỏi lại, nhưng mà tay nhỏ bé căn bản còn chưa đợi hấn trả lời, cũng đã bắt đầu ở cửa hấn trước ngực “náo loạn” cả lên.

Nàng tò mò trảo trảo, bá bá, miệng lại không ngừng hỏi, Tuấn ca ca, vì sao trên ngực của huynh lại có một lớp lông mềm thế này? Vì sao ta lại không có? Nam nhân nào trên ngực cũng có lông mao như vậy sao? Hoặc là.....

Ngừng...ngừng một chút!

Miễn Tử Tuấn vội vàng ngắt lời nàng, nếu để nàng nói tiếp, tựa hồ sẽ không có câu hỏi cuối cùng, Theo ta được biết, không phải nam nhân nào cũng đều có lông ngực, hơn nữa, ta cũng chưa từng nghe nói nữ nhân nào có lông ngực cả. Về phần ta vì sao có lông ngực, có thể bởi vì ta có có một nửa dòng máu ngoại tộc a!

Nga, thì ra là thế. Cừu Y Nùng thụ giáo, gật gật đầu, tay nhỏ bé vẫn không ngừng chà qua chà lại trên vòm ngực của hấn, nhiều lần còn vô tình chạm vào đầu ngực của hấn mà vẫn “vô tư, không hề hay biết”.

Biết rõ nàng vô ý mà “hành động nông nổi”, nhưng hấn phải hít thở thật sâu mới có thể tận lực mà nhẫn nại đi xuống.

Bỗng dưng, hấn bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng Nùng nhi, đừng đùa nữa, ta có việc hỏi nàng. hấn cố di dời lực chú ý của nàng.

chuyện gì?

Nàng vặn vẹo tay nhỏ bé, nhưng làm như thế nào cũng tránh không thoát cánh tay như gọng kiềm của hấn, ủy khuất nói:

Tuấn ca ca, người đừng cầm lấy tay của ta nữa! Ta muốn sờ sờ người, bằng không trong bụng ta lại giống như là bị lửa thiêu cháy, rất khó chịu nha.

Cái gì? Miễn Tử Tuấn đầu tiên là sửng sốt, sau đó kinh hãi. Không thể nào! Chẳng lẽ được tính của “thần tiên thảo” thật sự cường hấn, hoan ái một lần vẫn chưa giải trừ hết được lực?

Tuấn ca ca? thừa dịp hấn sửng sốt, Cừu Y Nùng có thể rút về bàn tay bị kiềm chế, nhưng trên mặt hấn đột nhiên lại xuất hiện biểu tình kỳ lạ lại làm cho nàng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Nùng nhi, nàng mau nói cho ta biết, hiện tại, trong thân thể của nàng cảm thấy như thế nào? Miễn Tử Tuấn dò hỏi, sắc mặt có chút khẩn trương.

Ở trong thân thể? nàng nhìn hấn, liếc mắt một cái, suy nghĩ một chút rồi mới nói: Không có gì nha! Chỉ là trong bụng có chút nóng, thật giống như..... Đúng rồi, thật giống như có lửa đang cháy, nhưng lại không biết đang đốt cái gì..... nàng có chút khó xử, giải thích.

Là nơi này sao? nghe xong giải thích của nàng, hấn đem đại chưởng đặt lên đan điền của nàng.

di, người làm sao mà biết? Cừu Y Nùng kinh ngạc nói.

Quả nhiên..... Miễn Tử Tuấn lẩm bẩm, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, vì thế lập tức hỏi: Nàng rốt cuộc có hiểu hay không, vừa rồi....vừa rồi, chuyện chúng ta làm chuyện gì? chỉ sợ chút nữa lại phải làm... (T____T).

Thông thường, nữ nhân khác sau khi bị nam nhân chiếm đoạt trong sạch, không phải đều khóc lóc kinh thiên động địa, đòi nam nhân phải phụ trách, chịu trách nhiệm sao? Vì sao nàng một chút cũng không có, cứ như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì, trình tiết đối với nữ nhi không phải còn đáng giá hơn sinh mạng sao?

Ách, cũng không phải nói hấn, Miễn Tử Tuấn là một kẻ ti tiện, chiếm đoạt trong sạch của nàng xong lại quát ngựa truy phong, không chịu trách nhiệm, thú nàng làm thê tử, nhưng nhìn thấy biểu tình của nàng bất đồng như vậy, chỉ là tò mò muốn biết một chút mà thôi.

Hử? Cừu Y Nùng nghe vậy, có chút không hiểu, chớp mắt nhìn hần. Nếu nàng nhớ không lầm, trước khi làm "chuyện đó", hần hình như còn tỉnh táo hơn nàng nha, sao bây giờ lại mờ mịt mà hỏi nàng câu này? (trời ạ, >.<>)

Tuần ca ca, người thực sự đã quên chúng ta vừa rồi mới làm gì sau? Cừu Y Nùng cẩn thận dò xét hần. Không thể nào! Hần sao có thể dễ quên như vậy, hần hình như rất thông minh nha? (pan ngất, >.<>)

Ta không phải có ý là ta đã quên chuyện vừa làm, ý ta là hỏi là nàng rốt cuộc có hiểu chuyện chúng ta vừa làm có ý nghĩa gì không!

Nga – thì ra là thế. nàng tỉnh ngộ.

ta biết nha! Ta nhớ rõ, Tuần ca ca nói ta bị người khác hạ được, sau đó..... Sau đó..... nàng đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đỏ mặt, sau đó Tuần ca ca nói...muốn giải trừ được tính trên người ta, biện pháp duy nhất chính là..... Chính là..... Ách..... Cởi sạch quần áo của ta..... nàng càng nói càng nhỏ giọng. Đến bây giờ nàng mới hiểu, thì ra, những lời này của hần, đồng nghĩa với việc, nàng cùng hần phải làm "chuyện kia" mới có thể loại trừ được tính trên người nàng. (____ __!, ức chế >.<>)

hảo, chúng ta ...hiện tại, cũng cần làm chuyện này hần khê cần môi, Nàng không muốn cái gì đó với ta sao? có lẽ hần nên nhắc nhở của nàng một chút, có lẽ nàng lập tức sẽ nói ra tmột số yêu cầu linh tinh nào đó, thú nàng chẳng hạn...

Cừu Y Nùng nhìn nhìn khuôn mặt tuần tú đang tràn đầy nghiêm túc, lòng tràn đầy nghi hoặc hỏi, Tuần ca, người muốn ta nói cái gì?

Sau khi chúng ta làm chuyện này, nàng không tính kêu ta phụ trách sao? Miễn Tử tuần nhện không được kêu lên.

Nàng đang "giả bộ ngu" sao? ("ngu" thật đó ca >.<>)

Phụ trách? nàng chớp chớp đôi mắt trong veo, Tuần ca ca, người đang nói cái gì? Ta tuyệt không hiểu được.....

Nàng không hiểu?! khẩu khí của hần nghiêm khắc lên, Nàng phải biết, đêm nay, trình tiết của nàng đã mất, nếu như ta không thú nàng nhập môn, đời này nàng cũng không còn cơ hội gả ra ngoài! hần nói ra lời này có chút dối lòng, dựa vào mỹ nhan của nàng, không phải là không thể gả, nhưng hần buộc lòng phải "hù dọa" nàng một chút, để nàng nói ra lời trong lòng.

Nhưng hoàn toàn trái ngược với dự tính trong lòng hần, Cừu Y Nùng không chỉ không cảm thấy "lo lắng", ngược lại còn cười đến thực vui vẻ nha, còn lấy đôi má mềm mại của nàng dụi dụi vào vòm ngực trần trụi của hần.

Nàng đang làm cái gì? Miễn Tử Tuần toàn thân cứng đờ, nàng rốt cuộc có nghe hiểu lời nói của ta hay không? hần gầm nhẹ .

Cừu Y Nùng cố nín cười, ngấn đầu, đôi mắt trong suốt lóe sáng như thủy tinh, Nghe hiểu nha! Tuần ca ca, người không cần hét lớn tiếng như vậy. giọng nói của nàng cực kì thoải mái .

Miễn Tử Tuần trong lòng thở dài một tiếng, lửa giận nhất thời tiêu trừ hơn phân nửa.

Nếu nghe hiểu ta đang hỏi cái gì, vậy nàng vì sao còn không mở miệng? hoặc là tranh cãi ầm ỉ?

Mở miệng? nàng mê hoặc trừng mắt nhìn, bỗng dưng tỉnh ngộ, Tuần ca ca, người không cần thú ta vào cửa, ta không thành thân . nàng rốt cuộc cũng biết hần đang muốn nói cái gì . (____ __")

Nhìn ánh mắt cố làm ra vẻ "trấn an" của nàng, Miễn Tử Tuần nghe xong đáp án càng thêm sững sốt. Nàng..... Không thành thân?

Có ý tứ gì? hần hung tợn nhìn nàng chăm chăm, tmột cảm giác bức bối khó hiểu đột nhiên da6hng đầy trong lòng.

Ý tứ chính là: ta không cần người thú ta nhập môn, ta cũng không cần thành thân – ân, cả đời này đều không cần thành thân nha. nàng giải thích ý nghĩ trong lòng, đáy lòng cũng là dâng lên hoang mang. Tuần ca ca không phải thực thông minh sao, vì sao còn muốn nàng giải thích lần nữa?

Nhìn ánh mắt "thật đến không thể thật hơn" của nàng, Miễn Tử Tuần biết nàng cũng chưa bao giờ nói dối, nàng đúng là nghĩ như vậy. Trong lòng đột nhiên có một chút "mất mát", nàng cứ nhiên lại không cần hấn phụ trách nha!

Nhưng nói đi nói lại, nàng vẫn là một khuê nữ, là xử nữ trong trắng trinh nguyên nha, sao lại nói ra những lời "kinh thiên động địa" như vậy? Hấn rta61 là kinh ngạc, thắc mắc vô cùng nha!

Vì sao nàng lại nói cả đời này cũng không thành thân? hơn nữa nàng còn như trẻ như vậy, vì sao lại dứt ra quyết định kỳ quái như vậy, hơn nữa còn khẳng định, rất chắc chắn nha?

Nàng kiên nhẫn liếc hấn một cái, người còn nhớ rõ, ta với người từng đề cập qua chuyện đường ca của ta không? thấy hấn vuốt cằm, nàng lại tiếp tục nói: Đường ca lời trước vừa nói muốn nạp ta làm thiếp, câu sau đã tuyên bố, từ đó về sau ta sẽ mãi mãi nằm trong lòng bàn tay hấn, bị hấn nắm trong tay, chạy cách nào cũng không thoát, còn phải ngoan ngoãn tuân theo thao túng của hấn..... Đây thật sự là đại đáng sợ..... câu cuối cùng nàng nói cực kì nhỏ, đáy mắt toát ra sợ hãi khi nhớ đến những gì đã qua.

Chỉ có không thành thân, nàng mới không bị người khác "nắm trong tay", đúng không? hấn rốt cục hiểu được.

Đúng. Trước đây, ta cùng Tiểu Nhi cũng đã từng thương lượng qua, chờ sau khi chúng ta chạy khỏi Cừu gia trang, hai người liền tránh đến một nơi thật xa, dựa vào tài thù thừa mà tự mình kiếm sống. nàng có chút hưng phấn, kể rõ kế hoạch bí mật mà trước đây đã cùng Tiểu Nhi ước hẹn.

Miễn Tử Tuần nhìn nàng chậm rãi nói, trong lòng trăm vị tạp trần. Hấn thật không biết chính mình là nên vì nàng "rộng rãi" nên không cần hy sinh tự do của mình mà thú nàng vào cửa, mà cảm thấy may mắn; hoặc là nên cảm kích nàng "hào phóng" đem nàng kế hoạch "vĩ đại" của mình nói cho hấn nghe mà cảm thấy vui vẻ đây?

Bất quá, có một điều hấn có thể khẳng định – hấn một chút cũng không cảm thấy vì có thể không cần thú nàng làm thê tử mà cảm thấy yên tâm hoặc là cao hứng; ngược lại, nàng hào phóng như thế, hùng hồn tuyên bố nàng không cần hấn phụ trách, làm cho trong lòng của hấn dâng lên một ngọn lửa vô danh!

Tóm lại, hấn là một bụng hỏa, nhưng lại không thể đối với nàng phát hỏa!

Cừu Y Nùng căn bản không chú ý tới ánh mắt tràn đầy lửa giận, trừng trừng nhìn nàng của Miễn Tử tuần, hãy còn đắm chìm trong vui vẻ, huyền thuyên kể cho hấn nghe cuộc sống sau này của nàng cùng Tiểu Nhi.....

Bỗng dưng, nàng buộc phải im lặng! Hấn lấy môi mình ấn xuống, ngậm lấy cánh môi đỏ mọng, mút hôn triều mến.....

Miễn tử Tuần dùng sức mút lấy cánh môi nàng, tận tình hấp thu hương vị ngọt ngào của nàng, đầu lưỡi linh hoạt phiêu giảo nàng, trong lòng ngực bốc lên một luồng khí muốn "trừng phạt" khó hiểu, bùng cháy mà ra...

Hấn cắn giận nghĩ kĩ: Nếu nàng đã quyết định cả đời này không thành thân, mà hấn lại muốn hưởng thụ "cảm giác độc thân tự do" căn bản là không nghĩ cưới vợ, như vậy, bọn họ hai người, hoàn hảo không phải là chẳng có "vấn đề" gì sao!

Một khi đã như vậy, sao hấn còn phải "bực mình", suy nghĩ lung tung làm gì cho đầu đầu nhức óc, cứ thả lỏng tâm trạng, bùng phát ý niệm muốn chiếm lấy nàng, vì cuộc sống của chính mình tăng thêm một ít lạc thú !

Không muốn lại nghĩ nhiều, hấn mạnh xoay người, cả người đè lên thân thể mềm mại của nàng, đôi cường kiện tách khai hai chân của nàng, cũng đem nam tính bùng bùng phần chân gấu gao cọ xát nơi tư mật mê người của nàng.

Cừu Y Nùng bị hành động bất thành linh của hấn dọa sững sốt, cho đến khi nàng muốn phản ứng lại đã không còn kịp, mỗi một tắc da thịt trên người của nàng đều bị hấn chiếm lĩnh, hai người lấy tư thế ái muội tiếp hợp cùng một chỗ, mà môi cũng của nàng bị bạc môi của hấn hàm trụ, ngay cả một tiếng kháng nghị cũng nói không được.

Tiếp theo, nàng đã bị kích tình như lửa nóng của hấn thiêu cháy, lý trí nhanh chóng trôi đi.

ngô..... nàng sung sướng, rên rỉ ra tiếng, đối với động tác càn rỡ, bá đạo dùng vòm ngực phủ một tầng lông mao của hấn cấp lỏng, ma sát lên đỉnh tuyết sơn mẫn cảm căn bản là chống đỡ không được. Bởi vì những sợi lông mao mềm mại đó, lướt trên làn da nhạy cảm của nàng, sức sát thương cực kì lớn nha!

Tiếng rên rỉ của nàng nhanh chóng châm mồi, cổ vũ dục hỏa vốn đang cháy mãnh liệt trong người hấn, mà càng làm cho tôn nghiêm nam tính trong người hấn được thỏa mãn. Hấn căn bản là không nên đem thời gian lãng phí trên việc "nói chuyện" cùng nàng. Có ai giống như hấn, nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, còn có thể nghĩ đến nói chuyện! (aiz, "thú tính" nhĩ :D)

Hấn cảm giác được, nàng "nhiệt tình" hưởng ứng khiêu khích của hấn, trên người nhanh chóng dâng lên nhiệt độ, hiển nhiên trong cơ thể của nàng vẫn còn sót lại được tính.

Ngón tay nhanh chóng trượt đến nơi tư mật của nàng, dạo quanh động hoa, tà ác trêu chọc hoa thần. Cảm nhận được mật dịch ướt át đang chảy ra bên ngoài, ngón tay càng tà nghệ, chơi đùa hai cánh hoa đến sung huyết, khấp khểnh nụ hoa, căng mọng, làm nụ hoa ngạo nghệ đứng lên...

a..... khoái cảm quen thuộc lập tức từ hạ thân dựng lên, trong miệng yêu kiều ra tiếng.

Nhìn thủy mâu của nàng nhanh chóng ẩn ẩn một tầng sương mù phiếm tình, Miễn Tử Tuấn phát hiện, hấn càng lúc càng trầm mê, nhìn nàng mị tình như diễm, hạ thân kích động càng thêm căng tức, đau nhức không thôi, giống như giờ phút này, dường như sắp nổ tung.

Hấn cúi đầu xuống, liếm láp nụ hoa hồng nhạt, làm cho nó ướt đầm, rùi nhẽ nhàng hấp dẫn, càng lúc càng tăng thêm lực đạo, cơ hồ muốn nuốt trọn của phần mềm mại, tận tình hôn mút, làm cho nụ hoa từ hồng nhạt chuyển sang đỏ tươi, sáng cứng, ngạo nghệ vươn cao.

ân..... Tuấn ca ca..... nàng theo bản năng ngửa đầu ra sau, càng thêm muốn hấn an ủi, muốn hấn dập tắt nhiệt hỏa bùng bùng trong người.....

hảo mẫn cảm, Nùng nhi của ta thật nhiệt tình nha. hấn thô thanh tán thưởng , ánh mắt bị dục hỏa nhuộm hồng, thương thức nụ hoa đỏ tươi nở rộ vì hấn, ngón tay tà ác ở hoa huyết cũng mạnh mẽ hữu lực trườn sấp qua lại, một đường thẳng tiến vào hoa kính ướt át xuân tình.....

a..... cơ bắp toàn thân nàng phát run đứng lên, dục vọng tăng vọt lại từ trong cơ thể dấy lên, lý trí cũng lại biến mất.

Hấn nhìn nàng lâm vào kích tình, gương mặt đã hồng, hạ thân cũng không ngừng trào ra mật dịch, bên môi nổi lên một chút tự hào, tà cười, trong ánh mắt dục hỏa thiêu đốt hừng hực lại lóe lên một tia hờn giận.

5. Chương 5

Ngón tay tà nghệ rút nhanh khỏi hoa huyết, cả thân người cao lớn uyển chuyển như một con măng xà, trượt xuống giữa hai chân nàng, đại khai đôi chân nhỏ thon dài, làm cho nơi tư mật nhất hoàn toàn hiển hiện trước mắt hấn. Đóa đóa mê người ướt đầm xuân thủy mật dịch, mị tình khiêu gợi, hạch hoa bị trêu đùa đến sùng đỏ, căng bóng sáng loáng. Hấn khó kìm lòng nổi, hôn lên đóa đóa mẫn cảm e lệ, xuân thủy nồng nàn, đầu lưỡi thô ráp, ẩm nóng quét một đường từ hạch hoa đến cửa động, hấp dẫn tư vị động tình của nàng..... a..... Không cần a..... Tuấn ca ca..... Nàng bị hành vi kỳ lạ, lớn mật của hấn dọa cho sợ hãi, nhìn không được giãy dụa, vắn vẹo lên. Rõ ràng cảm giác được, đầu lưỡi tà nịnh lại linh hoạt đang ở đóa đóa của nàng, mỗi một chỗ mẫn cảm đều bị nó tà ác khiêu khích, thân thể của nàng cũng từ từ dâng lên một

cảm giác khoái hoạt không thể diễn đạt, còn có chút mê mẩn, toàn thân mềm yếu, vô lực, xụi lơ trước những “đường nét vẽ vời” của hắn. (T_____T, máu, help me!!!!)

Đầu lưỡi đang di động quanh hang động, đột nhiên dừng động tác, rồi lại bất ngờ tấn công, xuyên thẳng vào hoa huyết, ngón cái to lớn lại phụ họa, đè ép lên hoa hạch căng mọng, ướt át của nàng, không ngừng hữu lậu, chà xát.....

a..... kích thích như thủy triều, sóng to đột nhiên đánh úp lại làm nàng bật nửa người, tạo nên một độ cong hoàn mỹ, suối tóc như mây, bung xỏa kiêu mi, tựa như một tiểu yêu tinh phong tình vạn chủng. Da thịt trắng nõn, mịn màng như ngọc hoàn toàn bị dục hỏa nhuộm hồng, vẻ mặt mơ màng, ánh mắt như say, khát cầu dục tình, kinh ngâm thành tiếng. Nàng nhiệt tình như hỏa, xuân tình như nước, càng làm cho hắn thêm kích động, điên cuồng càng lớn, nam cương càng gào thét mãnh liệt, đòi hỏi được giải phóng. Hắn đã say men ái, tạm thời rời khỏi hoa thân của nàng, cung khởi thất lưng, đem cự long đang gầm rú hữu lậu trước cửa động, làm cho đầu nam cương cọ xát với yêu dịch, chuẩn bị tốt ột trận cuồng tiến....

ngô..... A..... nàng than nhẹ, hơi thở dồn dập, cảm thụ được hạ thân không ngừng truyền cảm giác khô nóng, ngứa ngáy như có sâu bò kiến chạy, cả người không ngừng vận vẹo, từ nơi sâu thẳm nhất không ngừng gào thét, mong được thỏa mãn, mong được lấp đầy.....

Nhận thấy được nàng tứ chi tỏ ra khát vọng, hắn cũng thôi trêu đùa nàng, thống khoái đem nam cương sắp bị bức đến nổ tung mình thẳng tiến vào động hoa, cảm giác ách bức được giải phóng làm cả hai không nén được tiếng thở dài thỏa mãn.

U kính vẫn nhỏ hẹp, chưa thể thích ứng nổi với cự long thô dài của hắn, nên cự long vẫn chưa thể đi hết vào hang động mê người, vì thế hắn cố gắng gượng lại khát vọng cuồng dã, sợ quá nóng vội sẽ thương đến nàng... từng chút, từng chút một, hữu lậu sang hai bên vách động, chậm rãi tiến vào nơi sâu nhất của mặt động....

a..... cảm nhận được từng tác da thịt xuyên qua hoa tâm làm nàng không khỏi bật ra rên rỉ, ánh mắt hoàn toàn ngập chìm trong màng sương mờ, mê ly, ảo vọng... Nàng dần dần thả lỏng, hoa tâm cũng theo đó tiếp nhận cự long thật lớn của hắn, hắn bắt đầu nhanh hơn luật động, tốc độ cũng nhanh hơn, tận tình qua lại trêu sấp, cũng tận hưởng cảm giác khoái hoạt “dục tiên dục tử” từ hang động mê người của nàng.

Thích Tuấn ca ca thương nàng như vậy sao? ánh mắt mãnh liệt, hơi thở ồ ồ hỏi, động tác trêu đùa ở hạ thân vẫn chưa ngừng, mồ hôi kích thích từ trên trán tích tụ, rơi xuống trên thân thể ngọc ngà.

hỉ..... Thích..... A..... nàng hé đôi mắt mập mờ, rên rỉ, thành thực trả lời. Cậu trả lời của nàng làm hắn thật hài lòng, tự tôn hoàn toàn thỏa mãn, động tác ra vào cũng càng thêm cuồng dã, mỗi một lần đâm vào đều chạm vào chỗ sâu nhất trong u kính. Cái mông cũng không ngừng chuyển động, biến hóa góc độ ma sát nàng.....

a..... nàng, toàn thân khô nóng vận vẹo, bản năng đáp lại hắn cuồng mạnh mẽ kích thích, khoái cảm ở nàng trong cơ thể chung quanh lên.

Cả hai triển miên trong hoan lạc, Miễn Tử Tuấn điên cuồng trong dục vọng, Cừu Y Nùng trầm luân trong ái ân...Cuối cùng, sau một tiếng gầm nhẹ, cả hai đồng thời đạt tới đỉnh cao khoái hoạt, Miễn Tử Tuấn đem tất cả mầm móng chôn sâu trong người nàng..... Sương phòng, trên giường, một đôi nam nữ quần quýt lấy nhau, từ từ chìm vào mộng đẹp....

Mà lúc này, phía chân trời, ánh trăng đã tàn, sao đêm cũng thưa dần.....

Sáng sớm, nhẹ nhàng rời khỏi sương phòng, Miễn Tử Tuấn vẫn anh tuấn rạng ngời, trên mặt không hề có dấu vết của một đêm “mất ngủ”. Trừ bỏ đáy mắt vẫn lưu lại một chút thỏa mãn sung sướng, bộ dáng cùng biểu tình của hắn vẫn như thường ngày, không có gì sai biệt.

Vừa bước vào đại sảnh, Miễn Tử Tuấn lập tức nhìn thấy Ô Hạo đang ngồi trên ghế chờ hắn.

Người đâu? hắn không nói nhiều lời, trực tiếp tiến lên, hỏi thẳng vào vấn đề, đáy mắt nổi lên nghiêm khắc.

Ô Hạo từ ghế đứng dậy, vừa nghe liền hiểu được hàm ý trong lời nói của chủ tử, vì thế cũng lập tức trả lời

Nhị gia, Vương Dụ Tông kia ở trần này cũng có rất nhiều tai tiếng, tai mắt của hắn cũng không ít, cho nên Ô Lạc đã đến trần Thanh Hoa trước, xem xét tình hình, giám sát hắn. Nhị gia đã quyết định nên giáo huấn hắn như thế nào rồi sao?

Ta muốn đích thân “giáo huấn” hắn một chút, sau mới đưa hắn lên quan. Hơn nữa ta còn muốn dạy hắn, cho dù là Vương gia có thể một tay che trời, lúc này rốt cuộc cũng không thể sống yên! Miễn Tử Tuấn sắc mặt âm trầm, ngữ khí thô bạo nói ra tính toán trong lòng hắn.

Ô Hạo nhìn ánh mắt tràn ngập lửa giận của chủ nhân, không khỏi tâm sinh nghi hoặc, liền hỏi:

Nhị gia, Y Nùng cô nương không có việc gì đi?

Miễn Tử Tuấn sững sốt, không hiểu nhìn hắn, Nàng sẽ có chuyện gì?

Ta là nói, đêm qua Y Nùng cô nương bị hai gã hỗn đản kia hạ được, nàng ấy không phải có việc gì chứ?

Không có việc gì. Nàng đang ngủ ở trong phòng, còn chưa tỉnh lại, cho nên ta mới tính đi trước, đem chính sự làm thỏa đáng, sau đó lại đi kêu nàng rời giường. vừa nhắc đến Nùng nhi, ánh mắt của hắn lập tức nhu hòa, ý cười cũng nhẹ nhàng lan tỏa.

Nhị gia, Y Nùng cô nương, nàng..... Ô Hạo có chút giật mình, ánh mắt dò xét, không dám nhìn thẳng vào mắt chủ tử. Tuy nói trong lòng sớm hiểu được, nhưng chủ tử thẳng thắn cũng không tránh khỏi rất.....

Người cũng biết Nùng nhi đêm qua bị hạ được gì đi! Nay Nùng nhi đã là người của ta, ta cư nhiên sẽ không thể bỏ qua kẻ muốn hãm hại nàng, có ý đồ với nàng!

Miễn Tử Tuấn nói được làm được, thuận tiện cũng cho Ô Hạo biết được quan hệ giữa hắn và nàng đã thay đổi.

Nhị gia, vậy về sau, chúng ta có phải sẽ thay đổi xưng hô, gọi Y Nùng cô nương một tiếng “nhị thiếu phu nhân” hay không? Ô Hạo thử hỏi. Nếu hắn nhớ không lầm, trong đầu chủ tử vẫn không có ý niệm thành thân.....

Không cần. Miễn Tử Tuấn vẫy vẫy tay, “Chúng ta sẽ không thành thân.” hắn quả quyết nói, nhớ tới đêm qua, Nùng nhi hùng hồn tuyên bố “tuyên ngôn độc thân” của nàng, không biết vì sao, trong lòng càng nghĩ lại càng không thoải mái.

Dát?! Kia..... cái này... Ô Hạo thật đúng là không rõ ràng lắm, đây rốt cuộc là tình huống gì.

Cừu Y Nùng cũng không phải là một nữ nhân tùy tiện, nàng vẫn là một khuê nữ, danh môn tú lệ nha! Trước đó, chủ tử đã cùng Y Nùng cô nương ngủ cùng một phòng, đồng giường cộng chăn, nay lại...ăn nàng đến xương cũng chẳng còn, thế nhưng còn có thể mặt không đổi sắc, nói không thú nàng vào cửa?! Nay..... Nay đang diễn cái tiết mục gì nha, hắn như thế nào, xem cũng không hiểu?

Đừng ngăn người ra nữa, người trước nói cho ta biết, nhà của tên hỗn đản kia ở chỗ nào? Miễn Tử Tuấn vẫy vẫy tay, cực không muốn nói ra, là Cừu Y Nùng không cần hắn phụ trách. Vì thế hắn nhanh chuyển đề tài, xả hồi chính sự.

Quả nhiên, Ô Hạo lập tức nói: Thuộc hạ dẫn đường cho nhị gia.

Không cần, người chỉ cần nói cho biết vị trí chính xác là được, ta sẽ tự mình đi đến. Ta muốn người giúp ta canh giữ ở ngoài cửa phòng của Nùng nhi, không cho phép bất luận kẻ nào nhiễu nàng. Dù sao ta chỉ “tốn một ít thời gian” với tên Vương Dụ Tông đó, chờ sau khi ta cùng Ô Lạc trở về, lại đến tìm người thương thảo chuyện khác. Miễn Tử Tuấn kiên trì nói, không muốn để Cừu Y Nùng một mình ở lại khách điểm, nhất là nàng đang “mệt mỏi” mà ngủ say thế này.

Ân, thuộc hạ hiểu được. Ta sẽ canh giữ ở ngoài cửa phòng, sẽ không cho bất kỳ ai quấy rầy nàng. Ô Hạo lập tức đáp ứng.

Hảo. Ta đi, rất nhanh sẽ quay lại. dứt lời, thân ảnh của Miễn Tử Tuấn đã nhanh biến mất ở ngoài cửa phòng.

Một hàng bốn người của Miễn Tử Tuấn ở Phượng Khâu trấn dừng lại mấy ngày, mới tiếp tục hướng phương Bắc mà tiếp tục lên đường.

Dừng lại ở Phượng Khâu trấn lâu như vậy, đương nhiên nguyên nhân chủ yếu là vì Cừu Y Nùng bị người khác hạ được.

Chuyện Cừu Y Nùng thiếu chút nữa bị người khác bắt đi, chân chính chọc giận Miễn Tử Tuấn. Mỗi khi nhớ tới, nếu không hấn không kịp thời phát hiện điểm kì quái, nhanh chóng chạy đi xem xét, vừa lúc cứu được nàng, thì nàng đã lọt vào tay tên cầm thú đó, khó tránh khỏi bị lăng nhục, thì lửa giận trong người lại bùng cháy dữ dội, khó thể kìm nén.

Bất quá, Miễn Tử Tuấn giận đến mặt đen như lọ nồi, cũng không thể thống khoái mà đem tên đầu sỏ gây nên chuyện này, Vương Dụ Tông cấp làm thịt. Hấn chẳng qua là “giáo huấn” tên đó một chút, làm cho hấn chỉ còn nửa cái mạng, “hấp hối”, mới đưa hấn đến quan phủ, để cho hấn chịu thêm một ít khiển trách mà thôi.

Để tránh sau khi bọn họ rời đi, Vương gia sẽ hội lợi dụng tài lực cùng quyền thế đến du thuyết hoặc tạo áp lực với quan viên địa phương, làm cho Vương Dụ Tông dễ dàng miễn đi lao ngục, cho nên Miễn Tử Tuấn quyết định ở Phượng Khâu trấn lưu lại mấy ngày, làm suy sụp ý niệm của Vương gia mới lại rời đi. Hấn tuyệt không bỏ qua, cho tên cặn bã đó lập lại trò cũ!

Mà đây cũng là lần đầu tiên, kể từ năm hấn mười tám tuổi, nóng nảy cộng thêm bốc đồng của tuổi trẻ, đem người đến Thái Sơn diệt sơn tặc; hấn đem nóng giận trong lòng hoàn toàn phát tát ra bên ngoài, không thể kìm chế, hành động dứt khoát, không lưu lại một con đường lui cho kẻ khác như vậy. Suy nghĩ sâu xa một chút, ngoài miệng hấn cứ nói là “vì dân trừ hại”, nhưng thật ra, nguyên nhân trọng yếu chính là, hấn coi trọng Cừu Y Nùng, cảm giận tên hỗn đãng đó dám có ý đồ xấu xa với nàng nên mới hành động như vậy.

Bất quá việc này, Cừu Y Nùng đơn thuần của chúng ta tuyệt không rõ ràng. Bởi vì, từ đêm đó, Miễn Tử Tuấn vì “giúp” nàng giải trừ được tính mà cùng nàng làm vài lần “việc kia”, làm cho toàn thân gân cốt của nàng đau đến mấy ngày, đành phải tạm thời ở trong sương phòng tĩnh dưỡng thân thể “bị thương” của mình.

Sau khi đã nghỉ ngơi đủ, khi bốn người cùng rời khỏi Phượng Khâu trấn, Cừu Y Nùng đã khôi phục bộ dáng vui vẻ, lại có thể cùng Miễn Tử Tuấn cười cùng một con ngựa, tiếp tục lên đường.

Nửa tháng sau

Đêm qua họ tùy tiện tìm một khách điểm ở huyện Dương Tuyền qua đêm, sáng sớm nay xuất phát, vừa ra khỏi thành, chuyển hướng đông bắc, dọc theo đường đi, cảnh trí hai bên đường đã khác nhau rất lớn.

Hai bên đã là thảo nguyên mênh mông bát ngát, trải dài một màu xanh non mượt đến tận chân trời, cảnh trí Giang Nam như tranh như họa hoàn toàn hiện ra trước mặt

Tuần ca ca, chúng ta khi nào thì mới có thể về đến nhà người a? Cừu Y Nùng nhin không được phát ra nghi vấn, ánh mắt tò mò nhim ngắm mọi thứ xung quanh.

Kỳ quái, Tuần ca ca rõ ràng nói, hôm nay sẽ đến nhà hấn nha, chính là cái địa phương gọi là Vô Uy mục trường, nhưng mà nàng nhìn cả nửa ngày, chỉ thấy thảo nguyên xanh ngát, trời xanh Viễn Sơn, trừ bỏ một vài ngôi nhà nho nhỏ ven đường, vẫn chưa nhìn thấy cái nhà nào có vẻ phù hợp với Vô Uy mục trường trong tưởng tượng của nàng nha. Mà tuần mã vẫn chưa dừng lại, có thể khẳng định là chưa đến nơi rồi.

Mới đi được một lúc, nàng đã mệt mỏi a? Miễn Tử Tuấn dò xét, liếc mắt một cái, nhìn thiên hạ đang ngồi phía trước, ý cười trên mặt tràn đầy.

Từ lúc bọn họ rời khỏi Phượng Khâu trấn, vì để tiện cho việc lên đường, hấn đã sớm làm cho nàng giả dạng nam trang, cùng hấn cưỡi một con ngựa.

Ta không phải mệt, chỉ là ngủ không đủ thôi nha. Cừu Y Nùng nghe ra trêu chọc trong lời nói của hấn, nhin không được quay đầu, liếc mắt một cái, dấu môi cái lại.

Hừ, còn không phải đều do hấn ban tặng sao! Nếu không phải mỗi đêm, hấn đều quần quít lấy nàng làm “cái việc kia”, nàng làm sao mệt như vậy a! Hơn nữa, hấn còn mỗi ngày, cứ sáng sớm liền đem nàng từ trên giường ôm dậy, chạy đi, hại nàng phải ở trên ngựa ngủ gật.

Kia không phải giống nhau sao? Miễn Tử Tuần nhếch miệng, cười đến thực vui vẻ. Cho dù cá tính của nàng thẳng thắn, hấn cũng nghe ra trong giọng nói của nàng đang thầm oán “ta bị người làm ệt muốn chết rồi đi!”. Không quan hệ, hôm nay tới mục trường, nàng có thể hảo hảo nghỉ ngơi rồi.

Không có biện pháp, một khi hưởng qua tư vị ngọt ngào của nàng, khiến cho hấn rốt cuộc không thể buông tay, khát vọng nàng cũng càng lúc càng lớn; Huống chi, hai người hàng đêm đồng giường cộng tằm, làm sao hấn có thể kiềm chế nổi xúc động mãnh liệt trong cơ thể đây? Hấn muốn nàng, hằng đêm hoa ái, làm cho nàng thân thể có chút “rã rời” (_ _! “có chút” thui hả??). Bất quá, nàng không biết là, hấn còn chưa dùng hết toàn lực đâu! (@.@)

Vừa nghĩ, hấn lập tức cảm giác hạ thân một trận nhanh trều, nam tính dục vọng đã rục rịch! Bất quá, lúc này địa điểm hay thời điểm đều không thích hợp.

Đến mục trường, đến mục trường..... Đi cũng đã nửa ngày, mặt trời cũng lên đến đỉnh đầu, ngay cả nửa cái bóng dáng cũng không thấy nha! Cừu Y Nùng nỗ lực chống đỡ mí mắt nặng trĩu, miệng nhắc đi nhắc lại .

Nhĩ lực tuyệt hảo của Miễn Tử Tuần cư nhiên không bỏ sót một câu lẩm bẩm nào của nàng, hấn cười, vươn tay chỉ về phía trước, Thế nào! Vượt qua ngọn núi này, ước chừng, thời gian độ khoảng nửa chung trà sẽ đến nơi .

Cừu Y Nùng nhìn theo hướng ngón tay của hấn, bất giác trợn tròn hai mắt

Tuần ca ca, người nói đùa đúng không? hấn không phải đang chỉ vào một điểm nhỏ, nhìn có vẻ rất xa, rất xa ở kia chứ?

Kỳ thật, chúng ta sớm tiến vào phạm vi của mục trường, chỉ là chủ ốc (hình như là gian nhà chính ^^) nằm ở vị trí trung tâm, cho nên chúng ta phải đi thêm một đoạn nữa mới có thể đến nơi.

Miễn Tử Tuần sung sướng chào hỏi thủ vệ phòng thủ. Ngẫm lại, đã mấy năm hấn chưa trở về đây, hoàn hảo thủ vệ còn nhận ra được hấn nhị thiếu gia của Miễn gia, nếu không bọn họ đã sớm bị ngăn lại, sao có một đường trơn tru mà thẳng tiến đến chủ ốc a!

Nha! Cừu Y Nùng nhìn một màu xanh ngát trước mắt, làm ệt mỗi trong người có phần tan biến, tựa người ra phía sau, đem sức nặng toàn thân thống khoái đặt trên vòm ngực rắn chắc của hấn.

Lại muốn ngủ ? Miễn Tử Tuần trêu ghẹo nói. Hấn đã muốn không đếm được nàng vì mệt mỏi mà ngủ gật trên đường bao nhiêu lần. Bất quá làm người ta bội phục là, suốt chặng đường dài như thế, nàng ngay cả một câu oán hận cũng chưa từng phát ra, chỉ thi thoảng “gà gật” một chút, tỉnh táo lại thì lại như một con sáo nhỏ, hiếu kỳ với mọi thứ xung quanh, miệng nhỏ ríu rít không ngừng. Thật sự là làm người ta khó có thể tưởng tượng, nàng là một nữ tử ở phía nam.

Mới không đâu! mí mắt vừa mới cúi hạ, Cừu Y Nùng vừa nghe được Miễn Tử Tuần chế nhạo, lập tức mở to mắt, vực dậy tinh thần phản bác

ta còn có chuyện muốn hỏi huynh, không rảnh ngủ.

Hừ! Tuần ca ca xấu, mỗi lần chỉ cần nàng trộm ngủ gật sẽ bị hấn phát hiện, còn có thể bị hấn cười nhạo. Chậc! Thật sự là không phúc hậu!

Hảo, hảo, không ngủ. Nàng muốn hỏi ta cái gì? Miễn Tử Tuần lập tức phụ họa, đáng tiếc trong giọng nói vẫn dấu không được ý cười nồng đậm.

Cừu Y Nùng có chút không thoải mái, trong lòng thầm mắng vài câu sau mới mở miệng hỏi: Tuần ca ca, huynh nói huynh còn có ba huynh đệ, kia, bọn họ cũng có bộ dáng giống huynh sao?

Giống nhau? Có ý tứ gì? Miễn Tử Tuần khó hiểu, nhìn nàng, liếc mắt một cái.

Ta là nói, bọn họ có phải cũng rất cao lớn, trước ngực cũng có rất nhiều lông ngực như huynh hay không? A, quan trọng nhất là, ánh mắt của bọn họ cũng có màu lam không? Cừu Y Nùng “cẩn thận xem xét”

mấy ngày nay, cuối cùng cũng rút ra được mấy đặc thù này. Nàng thật sự cảm thấy, bộ dạng của hấn cùng những nam nhân nàng từng thấy rất khác nhau nha.

Miễn Tử Tuấn cảm thấy thú vị, tà nghệ nhìn nàng, liếc mắt một cái. Nàng rốt cục biết hấn mang trong người dòng máu ngoại tộc, nên cùng nam nhân Trung Nguyên có điểm khác nhau?

Dù sao nàng đã là người của hấn, muốn hối hận cũng không còn kịp rồi.

Đúng vậy, huynh đệ của chúng ta đều giống nhau, bộ dạng cao lớn cường tráng. Theo tộc phổ của Miễn gia ghi lại, ba đời trước của Miễn gia là du mục, di cư từ phía tây đến nơi này. Gia tổ của Miễn gia là ngoại tộc, cho nên bộ dạng của ta cùng nam tử Trung Nguyên bất đồng cũng không kỳ quái.

Thật sự?! Cừu Y Nùng sợ hãi than, Cái này khó trách..... nàng tự lẩm bẩm, sau lại đột nhiên nhớ đến cái gì, phấn khởi lên hấn, liên tiếp quay đầu, nhìn chằm chằm Miễn Tử Tuấn Cao lớn? Còn nữa, như thế nào, như thế nào??? nàng tiếp tục truy vấn .

Chắc! Xem bộ dáng hiếu kì của nàng! Cũng không sợ xoay đến cổ bị thương.

Nếu ta nhớ không lầm, chúng ta, tứ huynh đệ hấn là đều có lông ngực đi! Về phần màu sắc đôi mắt.....

Theo tiếng vó ngựa đập đập, Miễn Tử Tuấn thỉnh thoảng cúi đầu nói chuyện với Cừu Y Nùng, theo sau là hai huynh đệ Ô Hạo và Ô Lạc.

Huynh đệ hai người nhìn nhị gia và Cừu cô nương nói cười vui vẻ, trong ánh mắt không khỏi nghi hoặc khó hiểu.

Nhị gia biểu lộ không muốn thú Cừu Y Nùng nhập môn, nhưng hấn lại một đường mang theo nàng trở về Miễn gia, hai người lại mỗi ngày đều ngọt ngào mật mật, nhị gia cũng vì Cừu cô nương mà thay đổi thái độ, cách xử sự với nữ nhân so với trước đây, ôn nhu hơn, quan tâm hơn....

Càng quỷ dị là Cừu Y Nùng, vô danh vô phận đi theo bên cạnh một nam nhân, lại biết rõ nam nhân này căn bản là sẽ không thú nàng, còn có thể mỗi ngày cười meo meo đối mặt với mọi người..... Chẳng lẽ nàng tuyệt không lo lắng cho vấn đề danh tiết của mình sao?

Quan hệ của hai người này thật sự là rất kỳ quái nha!

Oa! Trước nhà của Tuấn ca ca có thật nhiều người nha! đang tròn mắt ngắm nhìn kiến trúc không lồ của mục trường, thì từ bên trong đại môn lại đi ra rất nhiều người, thu hút lực chú ý của Cừu Y Nùng.

Miễn Tử Tuấn nhìn thiên hạ trong lòng không hề có chút sợ hãi, không khỏi ngạc nhiên nói: Nùng nhi, cùng lúc nhìn thấy nhiều người xa lạ như vậy, nàng như thế nào sẽ không sợ, cũng không khóc? trong giọng nói còn mang theo một chút buồn cười cùng nuông chiều.

Hấn cũng không quên, khi nàng lần đầu nhìn thấy hấn, ánh mắt ngập nước, bộ dáng sợ hãi, cảnh giác cao độ làm cho người khác đau lòng nha. Lúc ấy, hấn còn thầm cảm thán, chính mình làm sao có thể bắt một oa nhi “những nhẽo” trở về, tự tìm phiền toái.

Nhưng mà, dường như kể từ ngày đó, nàng đã không còn khóc, không còn sợ hãi bất an khi gặp người lạ nữa..... Nàng nhanh như vậy liền đổi tính ?

Nghe được Miễn Tử Tuấn hỏi, Cừu Y Nùng thành thật suy nghĩ một lát rồi trả lời: Đó là bởi vì có Tuấn ca ca ở đây a! Có Tuấn ca ca ở đây, ta sẽ không còn sợ hãi nữa.

Nàng cũng không phải đầu gối, Tuấn ca ca đối với nàng bảo hộ như thế nào, yêu thương sủng ái ra sao, nàng cư nhiên có thể lĩnh hội được. Từ khi song thân qua đời, gia sản lại bị lừa đi rồi, ngoại trừ Tiểu Nhi, Tuấn ca ca là người thứ hai đối xử tốt với nàng — nhất là sau một thời gian ở chung, nàng càng có thể xác định.

Từ nhỏ nàng đã bị đường ca kiềm hãm, bắt nhốt trong sương phòng, không cho tiếp xúc với ai, dường thành tâm tính nhút nhát, sợ hãi người lạ, nhưng qua một thời gian sống cùng Tuấn ca ca, nàng cảm thấy lá gan nhỏ của mình đã trải qua huấn luyện mà “lớn lên” không ít nha.

Cửu Y Nùng thành thật trả lời, làm cho Miễn Tử Tuấn đang nghe đến thật cảm động, trong lòng ngực đột nhiên một dòng nước ấm, lan chảy từ trái tim ra toàn thân, cả người bay bổng.

Nhưng hắn còn chưa thể lí giải cảm giác kỳ lạ trong lòng, đại môn mục trường đã ở ngay trước mắt. Mà đại ca của hắn, chủ sự đương nhiệm của mục trường, Miễn Tử Hào, thân hình cao lớn khôi ngô đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn.

Đại ca!

Vui sướng kêu to, Miễn Tử Tuấn lưu loát xoay người xuống ngựa, cũng không quên quay người lại, thật cẩn thận đem Cửu Y Nùng ôm xuống, một chút cũng không phát hiện, mọi người đang đứng xung quanh đều đang nhìn hắn bằng ánh mắt quái dị.

Không thể nào! Miễn nhị thiếu gia luôn luôn đối xử công bình với tất cả mọi người, ngay cả nữ nhân cũng chưa từng có ngoại lệ. Chẳng lẽ, hắn chưa bao giờ ưu ái đối với một vị cô nương nào, bởi vì hắn thích là..... nam nhân?!

Chắc! Lão Nhị, ta còn nghĩ ngươi sẽ không trở về đây chứ. Mất biệt mấy năm, ngay cả nhân ảnh cũng không thấy. Lời nói mang theo vài tia trách cứ, nhưng trên mặt Miễn Tử Hào lại mang theo nụ cười, vui mừng chào đón huynh đệ trở về.

Miễn Tử Tuấn nghe vậy, lập tức cười to ra tiếng, tiến lên phía trước ôm lấy Miễn tử Hào, sau lại lấy đại chưởng vỗ vỗ lên vai của đại ca, thống khoái đắm xuống một quyền a!

Lão đại, huynh biết rõ còn cố hỏi. Nếu không phải có “chỉ thị” của ca, lão Tứ hội nhàn rồi như vậy, không có việc gì liền viết thư tín, tìm đủ thứ lí do buồn cười để gạt ta trở về?

Miễn Tử Hào tiếp một quyền “hàng thật giá thật” của Miễn Tử Tuấn, đau đến nhe răng nhú mi, lắc lắc bả vai. Lúc này người rốt cục cũng lộ diện, vậy không phải cũng bị lão Tứ gạt được rồi sao? Hắn cười nói.

Chắc! Nhưng huynh cũng đừng nói cho ta biết, trong thư tín, lão Tứ nói mã tặc quấy rầy mục trường cũng là chuyện hư ảo, nói dối a! Miễn Tử Tuấn mày rậm một điều. Hắn không tin Tứ đệ sẽ lấy loại sự tình này ra vui đùa; Tứ đệ cũng không phải là người không biết nặng nhẹ như vậy.

Đương nhiên không phải. Chẳng qua ta sợ lão Tứ sẽ ở trong thư quá mức khuyếch đại, lại làm cho người lo lắng. Chuyện này kỳ thật..... Miễn Tử Hào hơi dừng lại một chút, nhin không được nở nụ cười “Dù sao người cũng đã trở lại, chúng ta chậm rãi thảo luận chuyện này cũng không muộn. Hiện nay, người cùng Ô Hạo, Ô Lạc nên đi vào, trước nghỉ ngơi một chút, ăn một chút gì đó, hoặc là tắm rửa một phen, không nên cứ đứng ở chỗ này, về mặt bụi đất cùng ta thảo luận chuyện mã tặc.

Miễn Tử Tuấn cũng đi theo, nở nụ cười, Đại ca nói cũng phải. Đúng rồi, sao không thấy lão Tam cùng lão Tứ?

Hiện tại, mục trường tăng cường thêm thủ vệ, lão Tam cùng lão Tứ cũng đi theo tuần tra. Chờ tuần tra qua đi, bọn họ lại đến “Thạch Nguyên mục trường” thương thảo một việc, cho nên đêm nay cũng không chắc sẽ trở về.” Miễn Tử Hào giải thích.

Cha thì đang ở phía Tây Bắc của mục trường xem xét tình hình chăn thả ngựa, còn nương mang theo Cửu Lý Hương biểu muội cũng đang trên đường trở về.

Biểu muội? Chúng ta từ khi nào lại có một biểu muội, ta tại sao lại không biết? Miễn Tử Tuấn kinh ngạc nhướng mày.

Cửu Lý Hương biểu muội là nữ nhi của bạn tốt của nương, nhưng song thân đều bị thổ phỉ chặn đường sát hại, nên nàng mới đến nương nhờ nhà chúng ta. Nàng trải qua không ít đau khổ mới tìm được chúng ta, bởi vậy nương muốn chúng ta xem nàng như biểu muội, đem nàng trở thành thân nhân.

Nha! Miễn Tử Tuấn hiểu biết gật gật đầu, thi thoảng lại liếc mắt nhìn về phía thiên hạ đang đứng bên cạnh.

Dù sao đến bữa tối, người tự nhiên có thể nhìn thấy nàng..... Miễn Tử Hào nhìn theo ánh mắt của đệ đệ, thể này mới phát hiện Cửu Y Nùng một thân nam trang đứng cạnh bên.

Này vừa thấy, Miễn Tử Hào lại ngây người. Hảo, một tiểu công tử khí chất tao nhã, mềm mại thanh lịch a! Một chút cũng không có hơi thở tục tũn, thân hình cũng thanh mảnh, không thô lỗ như nam nhân phương Bắc.....

Nhìn thấy đại ca đang ngây người, ánh mắt không di dời khỏi thân ảnh của Nùng nhi, trong lòng Miễn Tử Tuấn bỗng xuất hiện một tia hờn giận, bực bội không biết từ đâu dâng lên.

Hắn lập tức vươn tay, ôm thân ảnh nhỏ bé đang ngó đông nhìn tây vào lòng, động tác không một chút kiêng kỵ làm ọi người âm thầm hút một ngụm khí lạnh.

Lão đại, thiếu chút nữa đã quên với nói với huynh, vị này là Cừu Y Nùng “cô nương”, là người mà tên Phong Dục Vũ kia ủy thác ta thay hắn chiếu cố, an trí, cho nên ta đã đem nàng mang về đến đây.

Miễn Tử Tuấn nhìn thấy rõ ràng ánh mắt kinh ngạc của đại ca cùng đám gia nhân, nên cố ý cường điệu hai chữ “cô nương”. Hắn làm sao nhìn không ra, ý tứ kì dị trong ánh mắt của bọn họ đi.

Thực ngu ngốc mà! Ngay cả Nùng nhi của hắn là nữ nhân cũng đều nhìn không ra.

Miễn Tử Hào sững sốt, sau lại nở nụ cười. Nguyên lai mọi người đều đã hiểu lầm, nhị đệ ôm xuống ngựa không phải là một nam nhân mà là một tiểu cô nương a!

“Nùng nhi, đây là đại ca của ta, hắn cũng là chủ sự đương nhiệm của “Vô Uy mục trường”. Miễn Tử Tuấn rũ mắt, nhìn thiên hạ kiêu nhỏ trong lòng.

Miễn đại ca, nhĩ hảo. Mục trường của ngươi thật lớn nha! Hại ta cùng Tuấn ca ca cười ngựa lâu như vậy cũng chưa nhìn thấy phòng ở nơi nào! Cừu Y Nùng chớp đôi mắt to tròn, nhìn vị đại hán khôi ngô trước mặt, quả nhiên cùng Miễn Tử Tuấn bộ dáng tương tự nha.

Nha..... Nguyên lai Tuấn ca ca không nói sai, thậm chí ngay cả dáng người cũng rất giống nha!

Ha! Xem ra Cừu cô nương đi một chuyến có nhiều vất vả rồi. quả là một cô nương đáng yêu lại thẳng thắn, bộ dạng cũng rất đẹp.

Cũng đúng nha! Cừu Y Nùng nhin không được, mặt nhăn tiểu mũi, rất có đồng cảm mà phụ họa , Mỗi ngày đều phải ngồi ở trên lưng ngựa, chạy nhanh nhanh, phi nhanh nhanh, suốt cả một ngày, xương cốt đều muốn tiêu tan.

Miễn Tử Hào vừa nghe, lập tức cảm thấy thú vị bật cười. Còn chưa kịp trả lời, Miễn Tử Tuấn đã giành mở miệng trước.

Không biết là ai nói yêu thích cưỡi ngựa, có chết cũng không chịu ngồi xe ngựa? Hiện tại mới oán giận, không phải đã muộn rồi sao? hắn cúi đầu tà ngễ .

Ngồi ở trong xe ngựa thì không thể ngoạn phong cảnh bên ngoài rõ ràng nha! Hơn nữa ta còn chưa nói xong, ý của ta là, lúc đầu cưỡi ngựa thật sự rất vất vả, nhưng sau lại thành thói quen a! Cừu Y Nùng cố gắng tự bào chữa, tay nhỏ bé vô tình nhéo ống tay áo của hắn.

Thật sao? Miễn Tử Tuấn cố ý hỏi lại, lại cố tình bày ra dáng bộ không tin, đùa nàng.

Thật sự! Giống như lúc trước, khi ta cùng Tiểu Nhi từ Tô Châu đến thành Hàng Châu, chính là đi bằng xe ngựa, căn bản là không nhìn thấy cảnh sắc gì, thật chán nha. Cưỡi ngựa như thế này thì khác, núi non sông nước gì cũng có thể xem, thật tốt! Cừu Y Nùng không phát hiện trong mắt Miễn Tử Tuấn tràn ngập ý cười, chỉ vội vàng nêu ví dụ chứng minh nàng thật là thích cưỡi ngựa.

Tốt lắm, lão Nhị, đừng trêu đùa tiểu cô nương nữa. Miễn Tử Hào kìm nén ý cười, bênh vực lẽ phải, dĩ nhiên rõ ràng nhận thấy ánh mắt thân thiết giữa hai người.

Ta thấy ngươi trước mang Cừu cô nương đi vào rửa mặt chải đầu, nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì bữa tối hãy nói sau.

Cũng tốt. Miễn Tử Tuấn cười, nhìn thiên hạ đang gật gật đầu phụ họa.

Vậy sai hạ nhân an bài cho Cừu cô nương ở trong đình viện gần hạ viên của ngươi nhất, Nguyệt Hoa lâu đi! Ta sẽ phái một vài nha hoàn đi qua hầu hạ nàng. Miễn Tử Hào nói.

Người nhà Miễn gia luôn luôn phóng khoán, tư tưởng thoải mái, cá tính dũng cảm, nếu đã nhìn ra hai người bọn họ thân mật, quan hệ “khó thể giải thích rõ ràng” thì cứ để hai người ở gần một chút cũng không thành vấn đề nha!

Không cần. Nùng nhi sẽ cùng đệ ở cùng một hạ viện, đại ca cứ điều nha hoàn trực tiếp an bài đến hạ viện Khử Tụ thành. Miễn Tử Tuần lập tức phủ định an bài của huynh trưởng. Hắn mới không cần cho Nùng nhi đến ở trong Nguyệt Hoa lâu đâu!

Miễn Tử Hào nghe được lời nói lớn mật của Miễn Tử Tuần, không khỏi mở lớn mắt

Lão Nhị, Cừu cô nương là thị thiếp của ngươi? nếu không phải, vì sao hắn muốn Cừu Y Nùng cùng hắn ngủ cùng một chỗ?

Không phải. Miễn Tử Tuần có chút không kiên nhẫn. Người của Miễn gia tư tưởng đều rất phóng khoán, không câu nệ lễ giáo, lễ tiết hà khắc của Trung thổ, bắt đầu từ khi nào, đại ca cũng trở nên “khó khăn” như vậy?

Nếu không phải, kia Cừu cô nương có thể nào cùng ngươi.....

Dù sao thì Nùng nhi cùng ta ở cùng một hạ viện là được. Miễn Tử Tuần đánh gãy lời hắn, ngữ khí kiên định.

Lão Nhị..... Miễn Tử Hào ánh mắt vi não. Hai người nếu không có danh phận rõ ràng, sao có thể quá thân mật, hơn nữa hai tiểu viện này lại sát vách nhau, hắn cần gì phải kiên trì nhất quyết phải ở một chỗ nha! Huống chi loại kiên trì này cũng không tránh khỏi kinh hãi thế tục đi!

Miễn đại ca.

Cừu Y Nùng đột nhiên xen vào, trong lòng thật sự khó hiểu, loại sự tình này có cần thiết phải tranh luận không ngớt không?

Suốt quãng đường từ thành Hàng Châu đến đây, ta cùng Tuần ca ca, mỗi ngày đều ngủ cùng phòng. Cho dù đã đến mục trường, hình như cũng không nhất thiết phải thay đổi. Huynh nói đúng không?

Miễn Tử Tuần nghe vậy liền lộ ra ánh mắt vừa lòng.

Miễn Tử Hào thì lại á khẩu không trả lời được, tròn mắt ngạc nhiên nhìn ánh mắt “thản nhiên” của Cừu Y Nùng. Nàng tựa hồ một chút cũng không phát hiện lời nói vừa rồi có bao nhiêu “hào phóng” nha.

Nàng rốt cuộc là thuần khiết, ngây thơ không hiểu hay là rất “phóng dăng” đây? Đây cũng là nghi vấn lớn nhất đặt ra trong lòng mọi người lúc này.

Được rồi! Ta sẽ phái nha hoàn trực tiếp đến hạ viện. Ngươi trước mang Cừu cô nương đi vào nghỉ ngơi đi! Miễn Tử Hào phục hồi tinh thần lại, cũng không lại tỏ vẻ phản đối.

Người trong cuộc cũng không để ý, hắn làm đại ca lại lo lắng cái gì, cứ để tự nhiên đi!

Miễn Tử Tuần nắm tay Cừu Y Nùng, chào Miễn Tử Hào một lần nữa, rồi lập tức ôm lấy nàng hướng phòng trong, cất bước mà đi, hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt quái dị của mọi người. Cũng có lẽ hắn là tuyệt không để ý.

Về phần Cừu Y Nùng cũng im lặng để cho Miễn Tử Tuần bày bố, nàng cũng không cảm thấy mình muốn phản đối chuyện gì. Trong tư duy đơn thuần của nàng, Miễn Tử Tuần bảo hộ nàng, chiều cố nàng, nàng cũng thực thích ở bên cạnh hắn, cảm nhận được cảm giác an toàn mà hắn mang đến, cho nên nếu Miễn Tử Tuần hy vọng bọn họ hai người ở cùng một chỗ, nàng sẽ tuyệt không phản đối. Về phần nàng trước kia từ thư sách đọc được chuyện nam nữ thụ thụ bất thân những lời này, ý tứ hắn là nàng cùng với nam tử không quen không nên quá tiếp cận đi!

Mà nàng cùng Miễn Tử Tuần không phải không quen nha, nên chắc không bao hàm trong câu nói kia rồi.....(____!)

6. Chương 6

Ban đêm, ở “Võ Uy mục trường”, thiết yến mừng Miễn Tử tuần trở về, Cừu Y Nùng cuối cùng gặp được song thân hẳn cùng Cữu Lý Hương biểu muội.

Nhìn thấy song thân của Miễn Tử Tuần, vợ chồng Miễn Vĩnh Thanh cùng Nhậm Hồng Mai, Cừu Y Nùng mới hiểu vì sao bộ dạng của Tuần ca ca lại khôi ngô cường tráng như vậy. Nguyên lai không chỉ có phụ thân hẳn bộ dạng cao tráng, ngay cả mẫu thân hẳn đáng người cũng không hề nhỏ; So sánh một lượt, dường như chỉ có nàng là “thấp bé” nhất trong bàn tiệc, có chút lạc loài.

May mắn người nhà Miễn gia tính tình phóng khoáng, niềm nở hiếu khách, nhất là Nhậm Hồng Mai, nàng luôn muốn có một nữ nhi để tâm sự, chỉ tiếc nàng chỉ có bốn đứa con trai, không có một mụn nữ nhi nào, nên nàng đối với Y Nùng vô cùng yêu thích. Huống chi, Cừu Y Nùng không chỉ có bộ dạng xuất sắc, cá tính lại thiên chân vô tà, người gặp người thích. Trọng yếu nhất là, Cừu Y Nùng là nữ nhân đầu tiên mà đứa con trai thứ hai của nàng, đứa con từ trước đến nay luôn lạnh lùng với nữ nhân, đích thân mang về mục trường.

Nhậm Hồng Mai mặt mày hớn hở, vui vẻ ra mặt, nhìn thế này, chắc không bao lâu nữa, “Võ Uy mục trường” sắp có chuyện vui rồi! Nhậm Hồng Mai vui vẻ, nói nói cười cười với Cừu Y Nùng, đã vô tình không chú ý đến sắc mặt u sầu của Cữu Lý Hương ngồi bên cạnh.

Tiểu Nùng, thật là một đứa nhỏ đáng thương, hoàn cảnh của con cùng Cữu Lý Hương cũng gần như nhau, song thân đều qua đời, cô đơn lẻ loi! Con cứ an tâm ở lại mục trường, bá mẫu sẽ hảo hảo chăm sóc cho con. Nhậm Hồng Mai lòng tràn đầy đồng tình, thẳng thắn trấn an.

Cừu Y Nùng nghe xong không khỏi sửng sốt, ánh mắt thoáng lên vẻ u thương, còn chưa đáp lại, Miễn Tử Tuần đã mảy mảy nhất tấc, giành mở miệng trước, ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

Nương, tất cả đều đã trôi qua, nương làm sao lại nhắc tới đến làm cho Nùng nhi cùng Cữu Lý Hương biểu muội khổ sở, nhớ đến chuyện đau lòng.

Trước đó hẳn đã nói với song thân sơ qua về thân thế của Nùng nhi, chính là hy vọng cả nhà có thể hiểu cho nàng, đồng thời cũng không lỡ lời, truy vấn về bối cảnh mà nhắc lại chuyện cũ làm Nùng nhi đau lòng; Kết quả, mẫu thân chỉ nhớ được một nửa, haiz, dùng thiện xon lại quên mất nửa về sau.

Sau khi dùng cơm tối, mọi người chuyển đến đình viện trong hoa viên, tính phẩm trà, uống rượu, ngắm trăng. Kết quả, mọi người vừa mới ngồi xuống, mẫu thân liền nhện không được, nói đến chuyện vừa rồi.

Nhậm Hồng Mai thấy Miễn Tử Tuần nhú mày, mới nhớ tới trước đó hẳn đã có dặn dò, trong lòng không khỏi hoảng hốt, ánh mắt cầu cứu lập tức hướng tướng công, Miễn Vĩnh Thanh, đang ngồi bên cạnh.

Miễn Vĩnh Thanh cười nhu hòa, nói:

Được rồi! Sự tình đều đã qua đi, nói thêm vô ích. Trước mắt, việc Cữu Lý Hương cùng Y Nùng cần làm nhất là theo đuổi hiện tại, nắm bắt hạnh phúc ở tương lai, mà không phải đau khổ nghĩ về chuyện cũ, đắm chìm trong bi thương, có đúng không! Lời nói nhẹ nhàng cũng là trấn an, cũng là khuyên bảo. Miễn Vĩnh Thanh lặng lẽ quan sát hai người trước mặt, Cừu Y Nùng ánh mắt chăm chú, Cữu Lý Hương đăm mắt không nói, im lặng cúi đầu, ánh mắt tản mát một chút u thương.

Bá bá yên tâm đi! Miễn bá phụ, Y Nùng tuy rằng hay khóc..... Cừu Y Nùng có chút ngại ngùng cười, Nhưng lúc song thân qua đời, Y Nùng đã khóc, khóc rất nhiều rồi. Tiểu Nhi nói, ta chỉ khóc một lần cũng đủ rồi, sau này phải kiên cường, cố gắng phấn đấu, không được khóc nữa.

Có thể nghĩ như vậy là tốt nhất. Miễn Vĩnh Thanh vui mừng tán dương, sau đó ánh mắt không tự chủ, dừng ở trên người Cữu Lý Hương.

Dương, Cữu Lý Hương sẽ đem bi thương hóa thành lực lượng, cố gắng phấn đấu cho tương lai. Cữu Lý Hương vội vàng thu hạ tầm mắt, trong mắt lóe lên một tia quỷ dị mà không có người nào phát hiện.

Nhậm Hồng Mai nhanh mồm nhanh miệng mà nói lỡ lời, tạm thời trầm mặc một lát, nhưng là tâm tư cũng không tự chủ, toàn bộ đặt trên người Cữu Lý Hương cả đêm trầm mặc không nói.

Suốt bốn tháng nay, từ khi Cửu Lý Hương đến mục trường, nàng liền đem nàng ấy trở thành nữ nhi thân sinh của mình mà quan tâm, thậm chí tư tâm còn hy vọng, một trong bốn đứa con trai của mình sẽ có một đứa quan tâm, yêu thương nàng, đến lúc đó, Cửu Lý Hương có thể danh chính ngôn thuận vĩnh viễn ở lại mục trường.

Đáng tiếc, trừ bỏ con trai thứ hai, Miễn Tử Tuấn không ở mục trường, ba đứa còn lại, sống cùng Cửu Lý Hương một đoạn thời gian dài như vậy, nhưng lại đối với nàng một chút ý tứ cũng không có, làm hại mẫu thân như nàng, trong lòng ảo não tiếc hận không thôi; theo nàng nhận biết, thì Cửu Lý Hương lại là người ít nói, nhút nhát, rụt rè, miễn cho lộng xảo thành chuyên (hóa hay thành dở).

Sau nàng lại nghĩ rằng, chờ con thứ hai trở lại mục trường, có lẽ hẳn sẽ có “con mắt tinh đời”, biết coi trọng Cửu Lý Hương, một nữ nhân mà nàng rất vừa lòng, vừa xinh đẹp lại nhu mì khả ái; làm cho nàng trở thành nhị thiếu phu nhân của Miễn gia, hoàn thành hi vọng của mình.

Ai ngờ, Tử Tuấn rốt cục cũng trở về mục trường, nhưng lại mang theo Cửu Y Nùng cùng trở về, hơn nữa nhìn thái độ của Tuấn nhi đối với nàng, từ ánh mắt, hành động, cử chỉ đều tỏ rõ sự quan tâm cùng chiều chuộng. Nàng liền hiểu được, Tử Tuấn sẽ không có khả năng hội vừa ý Cửu Lý Hương.

Ai! Quên đi, con cháu đều có phúc của con cháu. Nàng có tính toán như thế nào, tư tâm hy vọng ra sao, cũng tuyệt không bắt buộc con làm những chuyện mà chúng không muốn, huống chi là thành thân cưới vợ là chuyện đại sự, chung thân cả đời.

Tâm tư thông suốt, Nhậm Hồng Mai nhìn Y Nùng mỉm cười, rồi lại di dời ánh mắt lên người Cửu Lý Hương vẫn bảo trì trầm mặt, cúi đầu, lặng yên không nói.

Nàng vươn tay, theo thói quen, tính vỗ vỗ bàn tay Cửu Lý Hương vén thủ, trấn an nàng, gương mặt vẫn tươi cười nhìn Y Nùng.

Đêm, trăng treo trên cao, gió lạnh nhẹ phẩy, thấm vào ruột gan.

Tuy rằng tam thiếu gia, tứ thiếu gia của Miễn gia, đúng như Miễn Tử Hào đã nói, không kịp trở về mục trường trong tối nay, cho nên không khí đoàn viên có chút không được trọn vẹn, nhưng cũng không vì thế mà mất đi sự ấm cúng, không khí vẫn vui vẻ náo nhiệt vô cùng.

Dãy hành lang dài, cách khoảng vài thước lại có một cái đèn lồng soi sáng, ánh nền sáng rực soi sáng khuôn viên đình viện. Cửu Lý Hương lặng lẽ bước đi, cước bộ điềm tĩnh, nhưng dưới ánh sáng soi rọi, khuôn mặt lại âm trầm, thần sắc khó chịu không vui.

Đó là thần sắc mà kể từ khi đến Miễn gia, nàng chưa từng biểu lộ ra bên ngoài.

Sau một lúc, nàng bước vào đình viện mà mình được an bài ở lại trong những ngày qua – Phượng Hoa lâu, cũng vừa nhìn thấy Tiểu Hồng, nha hoàn hầu hạ bên cạnh đi ra tiếp đón.

Tiểu thư.

Tiểu Hồng mới chào hỏi một tiếng, lập tức phát hiện thần sắc trên mặt của Cửu Lý Hương sau khi đến hoa viên ngắm trăng trở về so với đêm qua càng thêm âm trầm khó coi.

Tiểu thư, bữa tối khi đã xảy ra chuyện gì sao?

Nguyên bản, Miễn gia không có quy định, vào bữa tối, cả nhà sẽ cùng nhau dùng bữa, chẳng qua đêm qua, nhị thiếu gia trở về mục trường, cho nên cả nhà mới tụ họp lại cùng một chỗ, thay nhị thiếu gia tẩy trần. Nhưng mà đêm qua, tam thiếu gia cùng tứ thiếu gia vắng mặt, vì thế tối nay mọi người lại đang tụ họp, cùng nhau dùng bữa. Kết quả, tiểu thư lại mang về mặt hờn giận trở về phòng.....

Không có việc gì. Chỉ là trải qua hai buổi tối này, ta rốt cục hiểu được, Nhậm Hồng Mai cũng không phải là đối xử “đặc biệt” với mỗi mình ta, bà ta căn bản chính là bởi vì tiếc nuôi mình không sinh được nữ nhi, nên sẽ đều chiều cố đến tất cả những nữ tử đến mục trường. Cửu Lý Hương nghiêng rằng nghiêng lợi nói, đôi thủy mâu nhìn như vô hại dần dần lóe ra thần sắc tà ác, làm cho Tiểu Hồng đứng ở một bên chần chừ.

Tiểu thư nói như vậy là sao? nàng nha nha hỏi. Miễn phu nhân không phải coi tiểu thư như báu vật, nâng trong lòng bàn tay, yêu thương hết lòng sao?

Còn không phải do con tiện nhân mà Miễn Tử Tuần dẫn về mục trường sao! Ắ cố ý giả bộ làm như mình rất ngây thơ, bộ dáng thiên chân vô tà, làm cho tâm của mọi người đều hướng về ả, còn chú ý đến ta, Cửu Lý Hương, thân nhân “ngang hông” này, biểu muội “không danh không phận” này nữa! Cửu Lý Hương tiếp tục cắn răng nói, trong ánh mắt ác độc lại thêm vào tia không cam lòng mãnh liệt.

Tiểu thư. Tiểu Hồng lộ ra lo lắng, tiếng nói cũng đè ép xuống âm lượng thấp nhất, cúi đầu rũ tai Cửu Lý Hương, Người đã quên, chúng ta tiến vào “Võ Uy mục trường” là có mục đích, tiểu thư đừng hồ đồ, làm hư đại sự.”

Cửu Lý Hương nghe vậy, nhất thời cứng người, trầm hạ mắt. Sau một lúc, trong ánh mắt, tia không cam lòng vẫn chưa biến mất, lãnh giọng:

Ta đương nhiên nhớ rõ mục đích chúng ta tới đây, nhưng ta cũng không thể chịu được việc bị người khác xem nhẹ như vậy, ta nhất định phải giáo huấn cho ả Cửu Y Nùng chết tiệt kia biết, ai mới là nữ chủ nhân của nơi này, “ai cao tay hơn ai”, mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng ta! nàng cầm hận lắm.

Nàng vẫn đối với nhan sắc của mình rất tự tin, nhưng mấy tháng đến đây, không chỉ có tam huynh đệ Miễn gia đối với nàng bộ dáng vô tình, ngay cả lão Nhị của Miễn gia, ngày hôm qua mới trở về, vẫn y như huynh đệ của hân, đối với nàng “nhìn như không thấy”, chỉ suốt ngày riu rít với ả nữ nhân mà hân mang về, Cửu Y Nùng. Hơn nữa, hôm nay, tam thiếu gia cùng tứ thiếu gia Miễn gia vừa mới làm xong công vụ, trở về mục trường, cũng lại bị bộ dáng “đáng yêu, thiên chân” giả dối của ả kia làm cho hứng thú, nói nói cười cười không thôi... Thử hỏi, một nữ nhân như cô ta, làm sao có thể so sánh với nàng, vậy mà, nàng tốn bao tâm tư, mấy huynh đệ này vẫn cứ như gỗ đá, lạnh lùng như băng, nói chuyện còn ít chữ đừng nói vừa nói vừa cười thế này, oán giận này, vũ nhục này nàng làm sao nuốt trôi đây! (>.< rõ=“” vớ=“” vẫn,=“” còn=“” thêm=“” tự=“” tin=“” :]]=“”>

Tiểu thư!

Tiểu Hồng hoảng sợ hô nhỏ. Nàng từ nhỏ đã đi theo hầu hạ bên người tiểu thư, phi thường rõ ràng, tiểu thư luôn luôn tự cao về mỹ mạo của bản thân, đã quen hưởng thụ cảm giác mình trở thành tiêu điểm quan tâm của mọi người, cho nên nàng đương nhiên không thể chịu được có người khác, ở bên cạnh nàng, đoạt lấy phong thái mà nàng cho rằng chỉ thuộc về mình. Hơn nữa, nghe nói Miễn nhị thiếu gia mang về một nữ nhân bộ dáng đúng là quốc sắc thiên hương, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng khó trách tiểu tức giận như thế.

Nhưng mà, nàng cùng tiểu thư tới đây cũng không phải vì tranh thủ tình cảm của Miễn gia, lại càng không phải để so sánh mỹ mạo với người khác, các nàng có mục đích, tiểu thư không thể một phút nóng nảy mà hành động thiếu suy nghĩ, khiến cho người khác nghi ngờ, làm hư đại sự.

Vì thế, Tiểu Hồng khẩn trương nói: Tiểu thư, người cũng đừng cùng cái loại dong chi tục phấn (hoa cỏ tầm thường, thường dùng cụm từ này để nói về nữ tử sống trong thanh lâu ^^) này mà tức giận, vẫn là chuyên tâm làm chuyện của chúng ta đi! Ta đã vì tiểu thư chuẩn bị nước ấm, tiểu thư đi tắm gội một chút, tâm tình sẽ thư thái, bình tĩnh hơn.

Không cần! Cửu Lý Hương cự tuyệt, Người đi xuống đi! Đêm nay ta không cần người, ta muốn hảo hảo ngấm lại sự tình. giọng nói của nàng âm lãnh, tuyệt tình hạ lệnh.

Tiểu thư, có tâm sự gì cứ nói ra, Tiểu Hồng sẽ giúp đỡ người, cùng nhau cân nhắc thiệt hơn, có được không?

Nhiều chuyện, ta mới không cần ý kiến của người! Cửu Lý Hương điên tiết, giọng nói cộc cằn chua ngoa. Còn không mau cút xuống cho ta! Chẳng lẽ người thật muốn chọc ta tức giận phải không?

Àn, tiểu thư. Tiểu Hồng bất đắc dĩ nhìn Cửu Lý Hương ánh mắt âm lãnh, phúc thân hành lễ rồi lập tức xoay người, chuẩn bị rời đi.

Chờ một chút! Cửu Lý Hương gọi với lại, Nhớ kỹ, ba ngày sau, khi chúng ta gặp “hân”, cái gì cũng không cho người nói, hết thấy cứ dựa theo chỉ thị của ta mà làm, đã hiểu chưa?

Đã hiểu. Tiểu thư, ta sẽ không nói lung tung .

Nói đùa sao, nàng cũng không phải không muốn sống nữa, làm sao dám đối với tên “hung thần ác sát” kia nói thêm cái gì!

Tiểu thư, đừng suy nghĩ nhiều nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi! nghĩ nghĩ, Tiểu Hồng vẫn là lo lắng, lại dặn dò hai câu, mới ra cửa phòng.

Tiểu Hồng vẫn chưa hiểu hết Cửu Lý Hương!

Cho dù nàng từ nhỏ ở bên cạnh hầu hạ Cửu Lý Hương, nhưng nàng cũng không có khả năng biết được, từ một nữ nhân kiêu kì, kim chi ngọc diệp, trải qua một trận bão giông, từ thiên đường rớt thẳng xuống địa ngục tâm tối, chịu đủ mọi khuất nhục, phải dựa vào thể xác và thủ đoạn để sinh tồn, Cửu Lý Hương đã chui rên thành một nữ nhân tâm địa ngoan độc, tàn ác nhẫn tâm; tâm tính lại tự cao, cuồng ngạo, nàng luôn cho rằng mọi thứ đều có thể nắm bắt trong lòng bàn tay, mặc mình điều khiển. Thế nhưng, lần này đến mục trường, mục đích chưa đạt, lại bị bỏ qua một bên, Cửu Lý Hương thực sự đã bị đã kích nghiêm trọng đến tự tôn của bản thân, nên vô cùng cay cú, quyết tâm rửa nhục.

Bốn năm trước, năm đó Cửu Lý Hương vừa mới mười lăm, tâm cao khí ngạo, lại được nuông chiều nên đâm ra ương bướng, cứng đầu, muốn gì được nấy. Do buồn chán, không muốn suốt ngày ở trong sương phòng, quanh quẩn trong hoa viên, nên nàng nhất quyết muốn xuất môn ra ngoài du ngoạn, ép buộc song thân bồi nàng ra ngoài dạo chơi.

Rốt cục, một phần vì không chịu nổi nàng ăm ỹ, một phần vì quá cưng chiều nữ nhi bảo bối, phụ thân nàng đã đồng ý dẫn nàng, cùng thê tử và một gia nhân ra ngoài du ngoạn, đạt thành tâm nguyện của nàng.

Ngờ đâu trời sinh giông bão, tai ương giáng xuống gia trang. Trên đường xuất môn, cả nhà gặp phải bọn sơn tặc, chúng giết chết song thân nàng cùng toàn bộ gia đình, chỉ lưu lại mạng nhỏ của nàng cùng tiểu tỷ hầu hạ bên cạnh, Tiểu Hồng. Cũng kể từ đó, nàng mất đi trong sạch, bắt đầu kiếp sống đọa đày.

Từ một thiên kim tiểu thư, kim chi ngọc diệp, ngọc quý trong tay song thân biến thành “đồ chơi tiết dục” cho bọn thổ phỉ.

May mà, mỹ mạo của nàng lọt vào tầm mắt của tên đầu lĩnh, Tần Kính Phan, nàng không phải trở thành “đồ chơi” của mọi người, mà trở thành “sủng vật” của riêng mình hắn. Tiểu nha hoàn bị bắt cùng nàng, Tiểu Hồng cũng không tránh không khỏi số mệnh, trải qua vui dập, nàng cũng chẳng còn lại thân nhân nào trên cõi đời, nên nguyện ở lại bên cạnh nàng.

Nàng mất bốn năm thời gian, dùng thân xác mỹ miều, cùng thủ đoạn hầu hạ “điều luyện”, nàng trở thành ái thiếp được sủng ái nhất của Tần Kính Phan. Sau lại dùng tâm kế, dần dần chiếm được tín nhiệm của hắn, âm thầm vạch ra kế hoạch, giúp hắn báo thù, hay nói cách khác là kế hoạch của nàng.

Khi biết được kẻ thù không đội trời chung của Tần Kính Phan là “Vô Uy mục trường”, mà nữ chủ nhân của nó là Nhậm Hồng Mai, người mà mẫu thân có lần đề cập với nàng, thì nàng biết cơ hội thoát khỏi hắn đã tới, đồng thời cũng muốn tranh thủ chút tài phú cho bản thân để cao bay xa chạy.

Hắn vạch ra một kế hoạch cho Tần Kính Phan, nói nàng cùng Tiểu Hồng sẽ đi trước, làm nội ứng trong “Vô Uy mục trường”, sau lại thông báo tin tức, chỉ đường dẫn lối cho hắn tấn công, chiếm lấy mục trường, trả mối thâm thù huyết hận, cho đại ca hắn, người đã bị Miễn Tử Tuấn sát hại.

Nàng vạch ra một kế hoạch có vẻ hoàn mỹ, hoàn toàn thuyết phục được Tần Kính Phan. Nhưng hắn không ngờ, khi nàng đến mục trường, nhìn thấy sự giàu có của mục trường thì kế hoạch ban đầu mà nàng vạch ra cho bản thân mình bước đầu thay đổi. Lý ra, nàng chỉ định nhân cơ hội này chạy trốn khỏi bàn tay của Tần Kính Phan, lợi dụng chút quan hệ của mẫu thân quá cố với Nhậm Hồng Mai để kiếm chút lợi ích, bảo đảm cho cuộc sống an nhàn sau này rồi cao bay xa chạy. Nhưng sự nhiệt tình của Nhậm Hồng Mai làm cho nàng sanh tâm lang sói, kế hoạch tiến hành quá dễ dàng, nàng quyết định đi thêm một bước, diệt trừ luôn mối họa Tần Kính Phan, muốn mượn tay “Vô Uy mục trường” loại đi cái gai trong mắt này, trả đi mối nhục mà nàng đã cắn răng chịu đựng suốt mấy năm qua.

Kế hoạch ở của nàng cẩn thận, thuận lợi tiến hành , mà hai ngày gần đây, sau khi Miễn Tử Tuấn trở về, làm cho quyết tâm diệt trừ Tần Kính Phan của nàng càng lúc càng lớn, càng lúc càng kiên định. Đồng thời

cũng làm cho kế hoạch tâm cơ của nàng đi đến bước thứ hai, thay đổi một lần nữa.

Bốn tháng trôi qua, nàng phát hiện, "Võ Uy mục trường" giàu có, sung túc, cần gì phải gặt lấy một chút tài phú nhỏ nhoi, không đáng kể đó, nàng muốn có tất cả, tất cả những thứ này. Mà phương pháp tốt nhất để đạt được mục đích chính là gả cho Miễn gia huynh đệ. Đáng tiếc, Miễn gia lão đại cùng lão Tam, lão Tứ, tựa hồ đều đối với nàng vô tình; điểm này mặc dù làm cho trong lòng nàng cảm thấy phần nộ nhưng nàng cũng không dễ dàng để lộ thái độ ra ngoài, tránh để cho người khác nghi ngờ, chỉ có thể âm thầm phần hận trong lòng.

Nhưng vào lúc này, Sau khi Miễn tử Tuấn trở lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Miễn Tử Tuấn, nàng đã khẳng định, trong bốn huynh đệ của Miễn gia, chỉ có hắn mới có đủ "tư cách" xứng đôi với nàng. (trời ạ >.<) tuy=" nói=" miễn=" gia,=" tứ=" huynh=" đệ=" đều=" là=" ngọc=" thụ=" lâm=" phong,=" anh=" tuấn=" hơn=" người,=" nhưng=" nàng=" thấy=" miễn=" tử=" tuấn=" lại=" có=" gì=" đó=" rất=" đặc=" biệt,=" thu=" hút=" ánh=" mắt=" của=" >

Đáng giận là, Miễn Tử Tuấn thế nhưng lại dẫn theo một nữ nhân trở về, lại không chút e dè mà "khanh khanh ta ta" trước mặt mọi người, cử chỉ thân mật thật chướng mắt. Mặt khác, chỉ mới hai ngày ngắn ngủi, nữ nhân gọi Cừu Y Nùng kia tựa hồ đã chiếm được sự yêu thích của mọi người, đặc biệt là Nhậm Hồng Mai.....

Nàng tuyệt không cho phép! Nàng tuyệt không làm ột nữ nhân vô duyên vô cớ cướp đi địa vị của nàng ở mục trường, lại còn có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh Miễn tử Tuấn, được hắn coi trọng!

Không!

Nàng nhất định phải loại trừ đi tảng đá ngán đường này, sau đó dùng mỹ mạo, tâm kế chiếm lấy tâm của Miễn tử Tuấn, bồi ở bên cạnh hắn, danh chính ngôn thuận trở thành nhị thiếu phu nhân của Miễn gia, rồi mượn tay hắn diệt từ Tần Kính Phan!

Ngay tại thời điểm Cửu Lý Hương còn đang nghiêng răng nghiêng lợi, rắp tâm tính kế loại trừ "người nào đó", thì "người ấy" đã tung tăng trên hành lang hậu viện, bị Miễn Tử Tuấn nắm tay kéo đi trở về sương phòng.

Cừu Y Nùng vừa đi vừa trộm dò xét, dọc theo đường đi đều gian không hé răng, cả người ẩn ẩn tản mát ra ử đột..... Ách, hoặc là phần nộ hơi thở "nguy hiểm" của Miễn Tử Tuấn.

Kỳ quái,sau bữa tối, mọi người cùng nhau đến tiểu đình trong hoa viên nói chuyện phiếm, hắn còn cùng ba vị huynh đệ nói chuyện trời đất đến thực khoái trá, thậm chí trêu ghẹo vui đùa, nhưng mới được một lát, hắn vì sao lại đột nhiên trở nên tức giận như vậy? Hơn nữa, lúc này nàng đang nói chuyện rất vui vẻ với lão tam cùng lão tứ nha, lại bị hắn lôi đi thế này rồi.

Nàng thật sự là không hiểu!

Cừu Y Nùng một mặt cố gắng đuổi kịp cước bộ của hắn, một mặt tỉnh táo trộm dò xét thái độ của Miễn Tử Tuấn, trong lòng nghĩ kĩ : Có lẽ nàng vẫn là trực tiếp hỏi hắn rốt cuộc bị làm sao vậy, sao lại kéo nàng đi nhanh như vậy.....

Miễn Tử Tuấn trong lòng cảm thấy thực bức mình! Đôi mày rậm nhíu lại, hai mắt thẳng trừng nhìn xuyên qua bóng đêm, đôi chân dài liên tục sải bước, nhanh tiến đến hạ viện của riêng mình.

Chỉ cần nhất nhớ đến buổi trò chuyện trong thư phòng với phụ thân cùng huynh trưởng chiều nay, thì trong lòng lại dậy một bụng hỏa.

Chẳng qua là hắn kiên trì, muốn Nùng nhi cùng hắn ở cùng một hạ viện thôi, một chuyện nhỏ như vậy có nhất thiết phải gọi riêng hắn đến thư phòng, giáo huấn một tràng, rồi đem một cái tội danh "phá hư trình tiết con gái nhà lành" treo lên người hắn không?

Càng đáng giận là, dù hắn đã nói rõ, chuyện này là chuyện hắn cùng Nùng nhi cam tâm tình nguyện, cùng nhau nhận thức, thế nhưng phụ thân cứ khẳng khái một mực bắt hắn phải "có trách nhiệm", nhanh một

chút, danh chính ngôn thuận thú Nàng nhi vào Miễn gia!

Là hấn hồ đồ, hai là phụ thân đã già đến lúc lẩn rồi? Từ khi nào, qui định, giáo qui trong mục trường lại tuân theo lễ tiết, đạo lý của Trung thổ rồi? Trong lòng Miễn Tử Tuấn ảo não không thôi, âm thầm mắng.

Muốn hấn từ bỏ cuộc sống tự do tự tại, chui đầu vào “năm mồ hôn nhân”, chịu bó buộc kìm hãm, lười thôi đủ thứ... không bằng dạy hấn đi tìm chết còn có vẻ mau một chút.

Nếu Miễn gia của họ là gia trang lễ tiết nho giáo, tuân theo “lễ, nghĩa, liêm, sỉ” gì gì đó của trung thổ, kia đại ca của hấn, trưởng tử của Miễn gia, Miễn Tử Hào vì sao lại không đi cưới vợ sinh con, hảo nối dõi tông đường đi? Thối! Rõ ràng bản tính cũng tôn trọng tự do, không muốn chịu quản thúc, vì sao lại cố tình đem mục tiêu, “trọng trách” này đổ lên đầu hấn?

Sau khi hấn tốn một đồng nước miếng, vừa hò hét, gào rống, cuối cùng mới đem chuyện Phong Dục Vũ nhờ vả, kêu hấn đến Hàn Châu giải cứu cho Nàng Nhi, vân vân và vân vân...rồi chuyện hấn cùng Nàng nhi đồng giường cộng chằm là do cả hai cam tâm tình nguyện, nhưng tuyệt không nói ra chuyện Nàng nhi kiên quyết nói không cần hấn phụ trách, quanh co một buổi...cuối cùng, phụ thân cũng tạm ngã ngũ chuyện này, nói hấn cùng Nàng nhi nếu đã quyết định như vậy, trưởng bối tạm thời cũng không nhúng tay vào nữa.

Kết quả, trong lòng hấn vừa cảm thấy hơi chút thoải mái, không nghĩ tới tam đệ cùng tứ đệ lại trước mắt hấn tỏ ra “hứng thú” với Nàng nhi của hấn!

Mụ nội nó! Bọn họ rốt cuộc có biết Nàng nhi đã là nữ nhân của hấn hay không? Thế nhưng còn ở trước mặt hấn, biểu hiện với Nàng nhi thân thiết, thái độ lại “nhiệt tình” như vậy!

Nhất là đôi mắt tràn đầy ý cười của đại ca, làm hấn không thể không hoài nghi, đại ca có phải đã lên nói cho Tử Văn, Tử An (lão tam, lão tứ đó ^^) biết hấn ‘có khả năng’ sẽ không thú Nàng nhi, đồng thời ám chỉ cho Tử Văn, Tử An “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, tùy thời mà hành động hay không!

Cùng lắm hấn cũng chỉ mới nói không chịu đáp ứng ở lại mục trường hỗ trợ, cùng liên hợp với Tử Văn, Tử An thì sẽ hòa nhau cố ý nháo hấn mà thôi, cũng đâu cần nghiêm trọng đến mức làm cho đại ca lên sai hai đệ đệ ra tay, đến thưởng nữ nhân của hấn đi?!

Cho dù không phải ‘chủ ý’ của đại ca, kia hai thằng nhãi con cũng thật là gan cùng mình đi! Hấn không tin, hai đứa này không biết Nàng nhi đang ở trong hạ viện của hấn—

Một trận kéo lại làm cho Miễn Tử Tuấn bình tĩnh, kéo hồi lý trí đang suy nghĩ miên man của hấn trở về, quay đầu nhìn về Nàng nhi phía sau...

Nhất thời, một hình ảnh buồn cười hiện ra trước mắt hấn—

Chỉ thấy Y Nàng đáng thương hề hề, một bàn tay nhỏ bé bị bàn tay to lớn của hấn bắt lấy, kéo đi, một tay còn lại cố nắm lấy lang can hành lang, người giăng ra như phơi đồ, chỉ có điều sức lực của nàng quá nhỏ bé so với Tử Tuấn, trụ được chưa tới nửa khắc, đã bay vèo vào trong lòng lòng hấn.

Nàng đang làm cái gì?

Miễn Tử Tuấn khó hiểu dừng lại cước bộ, cúi đầu, tà nghệ nhìn bàn tay nhỏ bé vẫn còn duy trì tư thế cao thấp buồn cười.

Cừu Y Nàng thở ra một hơi thật to, nhanh chóng ổn định tư thế kì dị, vừa rồi vì hấn dừng lại đột ngột mà suýt té chống hông. (___ __!)

Người rốt cục cũng dừng lại, Tuấn ca ca. Người vừa rồi thật giống như trúng tà nha! Ta gọi huynh như thế nào, huynh cũng không phản ứng lại một tiếng.

Trúng tà? Miễn Tử Tuấn không biết nên khóc hay cười, nhìn nàng. Cô gái nhỏ này có những ý tưởng thật kỳ quái, nhưng lại đáng yêu đến thế, làm người ta ngạc nhiên nha!

Vì sao lại muốn ta dừng lại?

Tuần ca ca, người vừa rồi có phải đang tức giận hay không? giương một đôi mắt to, Cừu Y Nùng hỏi. Vừa rồi nàng cảm giác được hắn có chút là lạ, như là đang tức giận, lại như là có tâm sự, nhưng là hiện tại, thoát nhìn, giống như cũng không phải có chuyện gì.

Chắc, nàng sắp bị hắn làm cho hồ đồ.

tức giận? Miễn Tử Tuần tà nghệ nhìn nàng, liếc mắt một cái, lửa giận đang “phân tán” lập tức tụ lại trên người nàng,

Nàng chỉ nhìn vào ánh mắt là biết ta đang tức giận? hắn tức giận hỏi, trong đầu lại hiện lên hình ảnh nàng cùng hai tên tiểu tử kia cười nói vui vẻ, tâm trạng nhìn rất hoan hỷ nha.

Oa! Tuần ca ca, ta đoán đúng rồi, người thật sự đang tức giận nha! Cừu Y Nùng tò mò chớp mắt, dùng ánh mắt “ngạc nhiên, quan sát động vật quý hiếm” nhìn Miễn Tử Tuần thoáng nổi giận đến mặt đen sì, đầu đầy hắc tuyến.

Ánh mắt của nàng như vậy là sao? Miễn Tử Tuần mắt hừng trách mắng, trong lòng tự hiểu được nàng nhất định cũng sẽ không biết hắn vì cái gì tức giận mà càng thêm bực mình.

Còn nữa, ta nói cho nàng biết, ta không hề tức giận. hắn thanh minh nói.

Nha! nàng mở lời, lập tức ngoan ngoãn gật đầu, biểu đạt đồng ý, bởi vì nàng phát hiện, biểu tình của hắn lúc này, giống y như biểu tình của Tiểu Nhi trước kia, lúc nàng ấy đang muốn mắng nàng một trận. Xem ra, nàng vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.

Biểu tình đó của nàng là sao?!

Miễn Tử Tuần buồn bực trừng mắt nhìn nàng, nhăn rùi lại nhin, rốt cuộc vẫn tìm lòng không được, bật ra câu hỏi đang làm hắn phát hỏa trong người.

Ta hỏi nàng, vừa rồi Tử An lôi kéo nàng qua một bên, khe khẽ nói nhỏ cái gì? Hắn không phải là đối với nàng có ý đồ gì chứ? Miễn Tử Tuần lầm bầm, nuốt xuống câu trách mắng của mình.

Ai là Tử An? Y Nùng mặc danh kỳ diệu nhìn hắn, liếc mắt một cái, nói ra nghi hoặc. Tiếp theo, nàng dường như có chút ‘tĩnh ngộ’, lại mở miệng hỏi:

Huynh đang nói Miễn tứ ca?

Chính hắn! Các người vừa rồi nói cái gì? miễn Tử Tuần phẫn nộ, khẩu khí có phần cộc cằn. Nàng đang giả ngu sao?

Rốt cuộc thông suốt, Cừu Y Nùng khờ khạo, ngây thơ của chúng ta, giờ đã hiểu, xác định được người đang làm hắn tức giận đến mặt đen như đất nồi kia là mình, aiz, vì thế nàng thật cẩn thận hỏi:

Tuần ca ca, người không phải bởi vì ta cùng Miễn tứ ca nói chuyện mà tức giận? Ta không thể nói chuyện với Miễn tứ ca sao?

Miễn Tử Tuần bị nàng hỏi vặn lại thì tức càng thêm nóng, hắn tức giận gầm nhẹ

Nàng đừng nói qua nói lại nữa, cứ trực tiếp trả lời câu hỏi của ta là được, rốt cuộc nàng cùng tên nhóc đó nói những gì?!

Cừu Y Nùng đang sợ sệt, đột nhiên lại mỉm cười, nụ cười thiên chân thuần phát, tươi tắn như một đóa hoa mai thánh khiết; từng bước nhích lại gần hắn

Miễn tứ ca kể cho ta nghe chuyện trước đây của Tuần ca ca nha! Sau, ta đang muốn hỏi hắn, vì sao cứ thích viết lung tung, gửi thư tín cấp lừa huynh trở về, nhưng còn chưa kịp hỏi, liền bị huynh lôi đến đây.....

Nàng làm sao mà biết Tử An thích gửi thư tín đến dụ dỗ ta? Miễn Tử Tuần ngắt lời nàng, cố ý xem nhẹ nàng, không đặt quan tâm quá nhiều lên cánh môi yêu kiều, nụ cười như hoa thắm của nàng.

Là do Ô nhị ca khi cùng ta nói chuyện phiếm đã nói cho ta biết. Cừu Y Nùng thành thật trả lời, nụ cười trên môi vẫn rạng rỡ chưa tắt.

Miễn Tử Tuấn nhìn nàng thẳng thắn, ánh mắt chân thật, không hề giả dối, lửa giận cứ như thế, rất nhanh mất đi. Mà sau khi lửa giận bị đánh tan, hắn đột nhiên phát hiện, hắn dường như càng lúc càng thêm để ý nàng, thậm chí, nàng chỉ là cùng đệ đệ của hắn nói mấy câu, hắn cũng sắp chịu không nổi, trong lòng nổi lên ghen tuông mà thiếu chút nữa giận dữ với nàng, cuồng thanh nạt nộ! Chẳng lẽ hắn đối với nàng.....

Nhất thời, Miễn Tử Tuấn cứng cả người, bộ dáng cứ như “ôn thần át sát”, mắt trừng to, mặt đen thui, cơ mặt căng cứng,... cứ chăm chú nhìn thẳng nàng, trong đầu lại rối rắm thành một đoàn

Bị ánh mắt khắc nghiệt, kiên hung của Miễn Tử Tuấn nhìn chằm chằm như vậy, nước mắt từ rất lâu rồi chưa từng rơi xuống, lần nữa ngập đầy khóe mi.

Cho dù nàng ngu ngốc, cũng có thể nhìn ra được, ánh mắt của hắn lúc này tràn ngập địch ý nồng hậu cỡ nào, mà Tuấn ca ca của nàng từ trước đến nay cũng chưa từng dùng ánh mắt hung ác vậy nhìn nàng nha. Trong khoảng thời gian ngắn, khiếp sợ cùng với cảm xúc “không thể tin vào mắt mình” làm cho nàng suy nghĩ như thế nào cũng vô pháp lý giải.

Nàng..... Làm sai cái gì sao?

Vừa mới ngẩng ra đã thấy đôi mắt to tròn của Nùng nhi chứa đầy nước mắt, bộ dáng thương tâm đau lòng thì trong lòng Miễn Tử Tuấn thấy thật căng thẳng, cảm xúc bối rối lập tức từ trong lòng ngực dâng lên.

Nhớ đến lần đầu tương ngộ, nàng cũng là thế này, nước mắt một khi rơi xuống sẽ như “hoàng hà vỡ đê”, tuôn rơi không ngừng, ả, nghĩ đến thui cũng làm hắn chân tay luẩn cuẩn. Từ ngày đó, hắn cũng chưa từng thấy nàng khóc lần nào nữa, trong lòng cũng tự khẳng định, sẽ mãi mãi bảo hộ nàng, để nàng mãi mãi vui vẻ như thế này, không phải rơi một giọt nước mắt nào nữa.

Hắn mãi không quên, bộ dáng nước mắt doanh tròng, ánh mắt bị thương đó làm người khác nhìn mà đau lòng, trong lòng vô cùng xót xa.

Nàng..... Nùng nhi..... nhìn thấy nàng bộ dáng khổ sở cùng đau lòng, thì mọi thứ trong đầu hắn đều bay biến, chỉ còn mỗi cảm giác bối rối, xót xa, mong hong khô những giọt lệ của nàng, mà càng quýnh quáng, thanh lượng của hắn càng lớn thêm...

Mà âm lượng của hắn rốt cuộc lại làm cho hốc mắt ngập nước của nàng lập tức bùng nổ như vỡ đê.....

Ông trời! Hắn là không phải muốn đánh nàng nha? Cừu Y Nùng mím môi, trong lòng vô cùng bối rối.

Thấy nàng bị bộ dáng của mình dọa cho sợ hãi, Miễn Tử Tuấn nhất thời “gọi trời không thấu, gọi đất không nghe”, trong lòng ngạnh càng thêm khó chịu cùng đau lòng.

Đừng..... Đừng khóc a, Nùng nhi. Bàn tay to duỗi ra, hắn đem thân hình nhỏ của nàng ôm vào trong lòng, một tay vụng về, vỗ vỗ lưng của nàng.

Ta..... Ta cũng không muốn..... là do...do..... Ta nhịn không được..... nàng ghen ngào giải thích, tâm trạng rối bời, vẫn còn kinh hách không thôi.

Hai mắt đầm lệ, nàng nhìn hắn, bộ dáng “hung thần át sát” đã không còn lại “biến hình”, trở thành Tuấn ca ca của nàng nha. Tâm tình kích động, sợ hãi cũng dần bình ổn lại

Ta vẫn chưa làm gì, nà làm sao lại khóc thành như vậy nha! Hắn, thiếu chút nữa đã bị nước mắt của nàng làm cho sợ hãi; lại phát hiện, cho dù hắn có nghĩ cái gì, tức giận ra sao, chỉ cần thấy nàng rơi lệ, tất cả đều bay biến, không còn gì quan trọng nữa.

Người không phải đang giận ta sao, Tuấn ca ca? nước mắt vẫn còn lăn dài trên gò mắt trắng mịn, hai mắt ngập sương mờ, nàng thành thật hỏi.

Nào có! Hắn lập tức phủ nhận, đánh chết cũng không thừa nhận, mặt mặt chết được. Không muốn nói thêm gì nữa, hắn lập tức ôm nàng, mại khai cước bộ, lại hướng hạ viện phương hướng mà đi.

khả..... lúc này rõ ràng..... nàng hút hít cái mũi, muốn nói lại thôi.

Lúc này ta như thế nào? hần biết rõ còn cố hỏi, khẩu khí có chút không được tự nhiên lắm, Chỉ nhìn vào ánh mắt thì nàng đã biết ta tức giận? Không bằng không chứng, đừng cài tội danh lung tung lên đầu ta nha!

Ừ?! cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, nhìn bộ dáng “chết cũng không chịu thừa nhận” của Miễn Tử Tuấn Kỳ quái, Tuấn ca ca bây giờ lại giống như chưa từng tức giận nha!

Cẩn thận một chút, miệng mở to như vậy, sẽ có cái gì nhảy vào nha. nhìn đến bộ dáng ngây ngốc của nàng, hai mắt tròn xoe lung liêng xoay tròn, tâm tình của hần bỗng nhiên trở nên tốt.

Miệng của ta không trương lớn như vậy đâu! khéo mắt vừa mới ngừng rơi lệ, nàng đã bị câu nói “mỉa mai”, lời nói cười nhạo của hần chọc giận, thật mất hứng nha, lời nói phản bác lập tức từ trong miệng toát ra.

Nhuễn ngọc ôn hương trong ngực Miễn Tử Tuấn, chớp mũi thỉnh thoảng truyền đến mùi thơm tự nhiên tỏa ra từ cơ thể của nàng, hơn nữa, hần di chuyển nhanh như vậy, làm cho hai người mạnh mẽ tiếp xúc, nhanh chóng khơi mào dục hỏa trong người hần, đầu óc bắt đầu “mơ hồ”.

Hướng chi, đêm qua vì bận tâm nàng đi đường mệt mỏi, hần mặc dù khát vọng nàng, vẫn là nhịn xuống, cái gì cũng không làm, chỉ ôm nàng ngủ mà thôi. Cho nên, một cử động nhỏ thôi cũng làm cho toàn thân hần càng thêm xôn xao khó nhịn.

Cảm giác được hần càng đi càng nhanh, nàng khó hiểu ngẩn đầu, nhìn hần chăm chăm.

Tuấn ca ca, người vì sao không trả lời câu hỏi của ta? đôi mắt to tròn vẫn còn long lanh, lóng lánh lệ quang, nhìn thần sắc “biến đổi 180 độ” của hần, bất an trong lòng vẫn còn chưa thể tháo xuống.

Trả lời cái gì? Miễn Tử Tuấn không yên lòng hỏi lại, trong đầu của hần lúc này còn có tâm tình gì để cùng nàng nói chuyện nữa. (>.< chứ=“” muốn=“” làm=“” zê=“”>

Tuấn ca ca..... nàng biết rõ hần hiểu mà còn cố hỏi mà tron to mắt, lòng tràn đầy khó hiểu. Vì sao cảm xúc của hần có thể chuyển biến nhanh như vậy, hại nàng không thể nào biết được, rốt cuộc hần có còn tức giận hay không.

Tuấn ca ca không tức giận sao? nàng lo lắng, lại một lần nữa

Lúc này, Miễn Tử Tuấn thật ra đã hiểu được nàng đang lo lắng cái gì, nhưng lại cố tình không nói, muốn trêu đùa nàng. Vì thế, hần đột nhiên ngừng bộ pháp, ôm nàng đứng trước cửa phòng, cúi đầu, liền hàm trụ đôi môi anh đào chum chim, hơi thở nóng rực truyền tiến vào trong miệng của nàng.

Nụ hôn đủ nóng bỏng, đủ cuồng nhiệt. Hần ngẩn đầu, mỉm cười nhìn nàng.

Nùng nhi, nàng xem, ta như vậy, có giống như là đang giận nàng sao? hần không trực tiếp trả lời vấn đề của nàng, trong nháy mắt, hần đã nhanh đem nàng trực tiếp ôm vào trong phòng, cũng cho lui hết tất cả hạ nhân đang chờ để hầu hạ chủ tử.

Hần đem thiên hạ trong lòng đặt trên bàn tròn đặt ở giữa phòng, hai chân cúi hạ, còn mình thì ngồi trên ghế đối diện với nàng.

Cừu Y Nùng chớp mắt khó hiểu, nhìn hành vi “kỳ lạ” của hần.

7. Chương 7

Ánh mắt Miễn Tử Tuấn tràn ngập dục vọng, chăm chú quan sát nàng từ trên xuống dưới, mà nàng lại “vô tư”, ánh mắt sáng trong, tròn xoe đáng yêu nhìn hần càng làm cho nam căn to lớn càng thêm căng tức khó chịu.

Cừu Y Nùng giờ mới phát hiện ánh mắt “soi mói” của hần, mà nàng đã sớm nhìn thấy loại ánh mắt này của hần nhiều lần, bỗng chốc đỏ mặt, cảm giác ánh mắt của hần lúc này so với những lần trước càng mãnh liệt hơn.

Bàn tay to duỗi ra, hần đem hai chân nàng tách ra, thân người cường tráng cũng nhanh chóng lách vào giữa.

Tuấn..... Tuấn ca ca..... ý thức được hai chân của mình rộng mở, tư thế thật bất nhã nha, nàng không khỏi khần trương, muốn nhanh đứng lên, ngay cả nói chuyện đều có chút gấp gáp.

Bỗng dưng...

A!

Nàng thấp giọng nhuỷên miên, đại chương của hắn đã luồn vào vạt áo bên hông, ánh mắt rực lửa, hừng hực thiêu đốt.

Thẹn thùng sao? hắn chế nhạo, khoái trá nhìn nàng ửng hồng từ má đã lan xuống cằm cổ trắng mịn.

Kéo vạt áo xuống, xốc ngược lên, lộ ra cái yếm màu lam xinh đẹp..... Cảnh xuân phơi phới, hắn lập tức tìm lòng không đậu, vươn tay, chụp phủ vùng đầy đà, xoa nắn đứng lên.

ách..... thân thể bị kích thích, một cỗ khoái cảm tê dại từ trong cơ thể nhanh chóng tràn đầy, chảy lan trong cơ thể.

Hắn nhìn nàng ửng hồng đôi má, thủy mâu ẩn ẩn sương mờ, ồ ồ thở dốc từ trong miệng thốt ra, thì cúi đầu, bạc môi ghé sát vào trước ngực của nàng, há mồm cắn vào nụ hoa, bàn tay lại nhanh chóng trượt xuống, ngón giữa tà ác chạy thẳng vào nơi tư mật, cách một lớp tiết khô, khiêu khích, trêu chọc hoa thần.

A.....làm cái gì..... Tuấn ca ca..... nàng thở gấp kháng nghị. Tuy nói hai người đã hoan ái qua nhiều lần, nhưng mà.....nhưng mà, bọn họ lại chưa bao giờ...ách... ở loại địa phương như thế này..... (T____T, máu, help me!!!)

Đang say men tình, hắn tạm rời khỏi nụ hoa trước ngực nàng, ngẩn đầu, ánh mắt mê mị, ngáp khát khao và dục vọng nhìn nàng.

Nàng không phải biết rõ còn cố hỏi sao? Nùng nhi, nàng thật sự không biết ta đang làm cái gì sao?! hắn nheo nheo ánh mắt, thú vị cười nhẹ, chồm tới một chút, cuốn lấy cánh môi mềm mại, triền miên hôn mút.

Trái tim trong lồng ngực đập liên hồi, nàng vừa sợ hãi lại vừa thích thú, má phấn đỏ bừng mị hoặc.

Bàn tay nhát xả, cái yếm bé xinh lập tức thoát ly, tuyết lê đầy đã cũng theo đó lập tức lộ ra, da thịt trắng mịn ửng hồng e lệ.

Bạc môi mút hôn cánh môi mềm mại, một đường trượt xuôi, lướt qua từng tác da thịt bị dục hỏa nhuộm hồng, liếm mút qua cằm cổ thanh mảnh, một đường thẳng tiến đến đỉnh hoa sừng sững, hồng tươi.....

a..... nàng yêu kiều uốn nả người trên, không tự chủ được đón nhận nhiệt tình của hắn, hai đỉnh phong sơn ngạo nghễ vươn cao, pháp phòng rung động, phấn nộn mê người.

Bàn tay ở nơi tư mật nhanh chóng cảm nhận được nhiệt tình của nàng, xuân thủy làm ẩm ướt vải dệt, nhanh chóng lاپ xả, vức bỏ "chướng ngại vật", làm cho động hoa hoàn toàn hiển lộ trước mắt hắn.....

a.....

Cảm giác được hạ thân "mát mẻ" làm cho nàng hơi bình tĩnh, kéo hồi lý trí mê mị, đang đắm chìm trong hoan lạc; thẹn thùng làm nàng giãy dụa, muốn khép hai chân lại, đáng tiếc, thân hình khổng lồ của Miển Tử Tuấn đã chen vào giữa từ sớm, nàng căn bản là không thể nhúc nhích.

Bàn tay to không ngừng nghỉ chút nào, tham nhập, rộng mở hai chân của nàng, ngón tay thô to ở huyết khẩu ma sát vài cái, sau đó không chút do dự, sáp nhập hoa kính ẩm ướt của nàng...

a.....

Y Nùng toàn thân run lên, toàn bộ thân hình uốn cong như một cánh cung, trên trán đã bức ra mồ hôi.

Hảo ẩm ướt, Nùng nhi..... nam tính hưng phấn, kêu gào muốn giải phóng, ngón tay càng lúc càng gia tăng luật động, đâm vào rồi rút ra, câu dục vọng tiềm tàng trong người nàng, khiến nó bùng nổ, mà ngón cái còn tà ác ấn hạ tại hạt châu bóng loáng xuân dịch, khiêu khích nơi mẫn cảm nhất của nàng.....

Cảm giác vui thích lủi qua toàn thân, cảm giác khát cầu trong cơ thể lại không ngừng dâng lên, làm cho nàng không tự giác vận vẹo thân mình, dục hỏa tăng vọt khiến nàng nhin không được lắt lư cái mông, phối hợp với ngón tay hần khởi vũ (múa may quay cuồng) trong hoa huyết.

Nàng không rõ, vì sao mỗi lần Tuấn ca ca đối nàng làm ra loại "hành động vô cùng thân thiết" này, nàng luôn cảm thấy choáng váng, toàn thân khô nóng như thiêu như đốt, hơn nữa ngay cả năng lực tự hồi cũng đánh mất

Nhưng nàng cũng không thể phủ nhận, khi hần làm như vậy, nàng cũng cảm thấy thực sung sướng .

Tuấn ca ca..... nàng yêu kiều lời vô nghĩa, không ngừng vận vẹo thân mình dạng khởi một mảnh mị hoặc cuộn sóng.

Miễn Tử Tuấn miệng khô lưỡi khô, hí mắt nhìn thân thể mềm mại vì động tình mà không ngừng uốn éo kiều mị. Nàng thủy mâu vi hợp, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, sắc môi đỏ bừng, thân mình ứng đỏ mị đáng lòng người, mê hoặc ánh mắt của hần.

Tiếng rên rỉ kiều mị của nàng lọt vào tai hần lập tức trở thành thánh dược dục tình tốt nhất, làm dục hỏa đang cháy phừng phừng trong người hần càng thêm mãnh liệt, hạ thân căng tức càng thêm sưng to, thũng đau.....

Hần nhanh chóng rút ngón tay đang tham lộng trong hoa động, dùng tốc độ sấm sét trút bỏ ngoại bào nửa người dưới cùng tiết khổ trên người, giải phóng cho nam căng căng tức, sừng sừng dựng thẳng, cầm lấy nó, dùng đầu nam căng to lớn hữu lộng nơi cửa động, thấm ướt xuân dịch động tình của nàng.....

a.....

Động tác của hần làm nàng mất đi tự chủ, kiều mị uốn người, hất tung mái tóc như mây, tạo thành một đường cong xinh đẹp, cũng vô thức cúi đầu, ánh mắt mông lung, ẩn ẩn mây mù, lén nhìn vào nơi "này nọ" mà trước giờ nàng không dám nhìn. Vừa mới nhìn thấy "nó", nàng liền kinh hách không thôi, hút một ngụm khí lạnh. Không thể tin được, "nó" khổng lồ như vậy lại có thể chui vào trong cơ thể của nàng. Khó trách, mấy lần hoan ái đầu tiên đều làm nàng đau muốn chết, nếu không phải Tuấn ca ca nói với nàng về sau sẽ không đau nữa, thì dù có đánh chết, nàng cũng không cần lại cùng hần làm loại sự tình này nha.

Cảm giác nơi riêng tư của nàng mật dịch càng lúc càng thấm ướt ra ngoài, hần thô thổ gấp, một tay vươn ra, chụp lấy bàn tay bé nhỏ của nàng, đưa tới cự long thô dài, chà sát qua lại, bàn tay còn lại cũng không "rảnh rang", hữu lộng trong hoa huyết, phiến giảo

Gương mặt ửng hồng, đôi mắt che kín sương mù tình dục, vì tò mò mà hơi sanh lại. Nàng cảm nhận được "nó" của hần ở trong tay nàng càng lúc càng nóng, hình như còn biết "lớn lên", lại biết "nhúc nhích" nữa nha, hảo "thần kì", nhin không được, liền giữ lấy "nó", kéo kéo vài cái thì lại nghe được tiếng rên rỉ dật ra từ miệng hần.

Nàng hoảng sợ, ngẩng đầu, lập tức phát hiện biểu tình trên mặt hần vừa giống như thống khổ lại giống như khoái trá mà vận vẹo .

Tuấn ca ca..... Người..... Người làm sao vậy? nàng chần chờ, muốn buông tay ra.

Đừng buông tay! hần đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, ngăn cản nàng

Tiếp tục.....

Lại vươn tay nắm lấy bàn tay nàng, "chỉ dẫn" một chút, tăng thêm chút lực đạo, miệng thấp thanh

nha! Chính là như vậy..... Dùng sức..... thanh âm lúc này hoàn toàn khàn khàn, gần như là thì thào trong rên rỉ.

Nghe được hần phát ra tiếng kêu thỏa mãn, lòng của nàng đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác vừa lòng, phát hiện, thì ra chính mình cũng có thể làm cho hần "sung sướng" như thế a!

Mà loại nhận thức này làm cho động tác của nàng càng thêm lớn mật, nàng cố gắng qua lại vỗ về chơi đùa "nó", nhìn "nó" ở trong bàn tay trở nên càng thêm trưởng đại, cứng rắn..... Mà ngay tại đỉnh đầu của "nó",

có một thứ chất lỏng kì dị không ngừng tiết ra, hảo "kinh dị" nha, tò mò nheo nheo mắt, cũng không chú ý tới hai tay hắn đã buông lỏng, rời khỏi hoa động, khẽ xiết thành quyền.

Nhìn nàng "chuyên tâm" nhìn cự long rung động, dục hỏa trong người cấp biến thành đại hỏa, thiêu cháy sạch sẽ chút kèm chế còn sót lại trong người hắn.....

Đủ..... hắn gầm nhẹ, thanh âm trầm khàn mùi dục vọng. Ông trời! Nếu không ngăn cản nàng tiếp tục động tác "ngây ngô" của mình, chính là sẽ chọc hắn phát cuồng, hắn sẽ thực mất mặt, trút xuống toàn bộ ở trên tay nàng mất!

Hắn cẩn thận ly khai bàn tay nhỏ bé đang muốn gây "đại họa", cũng nhanh chóng phủ phục lấy cặp móng tuyết trắng mềm mại, cự long cũng đã gấp chịu không nổi, ngấn dầu, ma sát ngay trước cửa động mê người...

Nhất kích, cự long lập tức chôn sâu tận gốc vào trong hoa tâm ướt át phong tình của nàng!

A – Cừu Y nùng hét lên thành tiếng, cả người căng như dây đàn, hạ thân bị tấn công bất ngờ co rút mãnh liệt.....

Miễn Tử Tuấn thô suyễn một tiếng, bàn tay to dùng sức đem cặp móng tròn lẳng mềm mại của nàng dùng sức ép xuống thắt lưng, cảm thụ hoa kính chật hẹp lại ẩm ướt không ngừng mút vào, bao lấy nam cứng sừng phồng của mình.....

Hắn vận vẹo thắt lưng, dùng đưa cái móng, hung hăng ở chỗ sâu kín nhất trong cơ thể nàng nhu cạo, một tay lại nắm lấy tuyết phong trước mặt, ra sức xoa nắn...

A..... Ân.....

Cái cảm giác này nàng đã "cảm thụ" nhiều lần, nhưng lần nào cũng không thể tự khống chế, hoàn toàn mất đi tự chủ.....tiểu đầu vô thức lắc lư, toàn thân ửng đỏ, miệng lại ngậm nga những thanh âm rên rỉ dâm dăng mê hoặc lòng người.....

Thấy nàng bị dục tình tra tấn, bức đến toàn thân đều đỏ hồng, ánh mắt mờ mịt sương mờ, ánh mắt của Miễn tử Tuấn càng thêm thâm nùng, bạo phát cuồng loạn, nam cứng sừng to càng thêm tiến sâu vào hoa tâm, biến hóa góc độ, khiêu khích toàn bộ nơi tư mật của nàng.....

A.....

Thân thể của nàng cứng đờ, hai mắt kiều mị khẽ khép lại, trong cơ thể đột nhiên một trận run rẩy kéo đến, hạ thân bỗng dưng trào ra càng nhiều mật dịch.....

Hắn thở hào hển, gầm nhẹ từng trận, cự long rất nhanh rút ra, sau lại dùng lực cấm xuống –

Tiếp theo, động tác mạnh mẽ không hề gián đoạn, hắn tới tới lui lui, đâm vào, rút ra, hữu lực không ngừng nơi động hoa tràn đầy mật dịch hoan ái.....

A..... Tuấn..... Tuấn ca ca.....

Cao trào dư ba chưa hoàn toàn trôi đi, động tác sát nhập cuồng bạo của hắn lại không ngừng tiến công làm nàng không thể chống đỡ được, rên rỉ thổ dốc, thân mình kiều nhỏ bị hắn va chạm, lực đạo biến thành lay động, tuyết phong trước ngực cũng "nhún nhảy" theo từng nhịp cuồng bạo của hắn, hình ảnh phiếm tình, xuân sắc ngập tràn.....

Hắn cuồng dã ở trong cơ thể nàng lần nữa thẳng tiến, thắt lưng thẳng tắp, động tác hữu lực ra vào, không ngừng nghỉ, lại cúi đầu, cắn lấy nụ hoa đỏ bồng, tà tứ cuồng hút, hạ thân mãnh liệt tiến công, ngập sâu trong hoa tâm ướt át.....

Liên tục mãnh liệt trạc đâm, hắn rốt cuộc không thể tự khống chế, gầm rú ra tiếng, đem nóng rực mầm móng phóng thích mà ra.....

Sau, hắn ôm lấy thân thể nhuyển miên vô lực trên bàn, đem nàng đặt lên giường. Miễn Tử Tuấn nhanh chóng cởi bỏ y phục còn sót lại ở nửa người trên, rồi trườn đến bên người nàng, hài lòng nhìn khuôn mặt đáng yêu đỏ bồng, một mối muốn ngủ...

Hắn vươn tay, yêu thương vuốt ve những lọn tóc ướt mồ hôi, lùa xòa trên vầng trán thanh tú, ngón tay khẽ lướt qua vùng mềm mại, cảm giác dục vọng trong người vẫn chưa thỏa mãn hoàn toàn, nam căng to dài sau một hồi phát tiết vẫn trường dài, ngạo nghễ đứng thẳng.

Đang lúc ma trảo đang kèm không đặt mà mò tới nơi tư mật giữa hai chân nàng, thì trong đầu hắn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, lập tức mở miệng.

Nùng nhi... nhẹ nhàng lay động thân hình đang cuộn tròn như một chú mèo con của nàng, hắn muốn nàng tỉnh táo một chút. Không được, chuyện này hắn nhất định phải nói rõ ràng với nàng.

ân..... nàng đầu tiên là phát ra một tiếng kháng nghị, sau đó mới miễn cưỡng chớp chớp đôi mắt, Tuấn ca ca, có việc sao? Ta muốn ngủ nha! Có chuyện gì chúng ta không thể để ngày mai hãy nói sao..... nàng liên tục nhắm mi mắt nặng trĩu, khẩu khí làm nũng mười phần.

Không được. hắn cự tuyệt, nói dù sao ta chỉ nói một câu, nàng nghe xong là được.

Nha! nàng lập tức ngoan ngoãn đồng ý. Hoàn hảo, chỉ cần nghe hắn nói một câu mà thôi. Tuấn ca ca, mời nói.

Bắt đầu từ ngày mai, ta chỉ sợ mình sẽ bận rộn với một số công việc, không có thời gian để chơi cùng nàng, ta muốn nàng ngoan ngoãn ở trong phòng, không cho phép chạy loạn ở chung quanh, cũng không cho phép làm ra cái gì nguy hiểm khiến mình bị thương. Quan trọng nhất là, ta muốn nàng cách xa hai đệ đệ của ta một chút! Hiểu không?

Nha! nàng mơ hồ hưởng ứng.

Không phải chỉ có một câu mà thôi sao, vì sao Tuấn ca ca lại nói một đồng dài dòng như vậy, hại nàng trừ bỏ tiền vài câu đầu tiên cùng câu cuối cùng nghe lọt vào tai, những cái khác đều không có chú ý nghe nha!

Di, câu cuối cùng ?

Ngốc ca ca, vì sao muốn ta cách xa hai đệ đệ của ngươi một chút? nàng nghi hoặc mở nửa mắt.

Bởi vì ta chịu không nổi nhìn thấy nàng nói nói cười cười với hai thằng tiểu tử đó!

Hai đứa nó nói mười câu thì hết tám câu không phải sự thật, ta không muốn cho bọn chúng dạy hư nàng. Miễn Tử Tuấn nói dối thì có chút không được tự nhiên, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Nga! Thì ra là như vậy nha. kỳ quái, có người lại thích nói dối như vậy sao? Bất quá.....

Như vậy thật đáng tiếc nha! nàng không tự chủ được, đem nghi hoặc trong đầu lẩm bẩm nói ra.

đáng tiếc? hắn lập tức giận tái mặt, ngay cả tiếng nói cũng âm trầm vài phần. Chẳng qua bảo nàng cách xa hai tiểu quỷ 'mưu đồ bất chính' kia một chút thôi, nàng thể nhưng.....

Đúng là như vậy nha! hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt âm trầm của hắn, nàng còn nột nột mở miệng:

Tuấn ca ca không phải đã biết ta là con gái một sao? Cho nên ta rất hâm mộ Tuấn ca ca có nhiều huynh đệ như vậy nha. Hơn nữa cảm tình của các người lại tốt như vậy, hại ta cũng thật muốn thân cận với bọn họ như vậy, cảm giác giống như ta cũng có rất nhiều thân nhân. Đáng tiếc..... nàng không khỏi tiếc hận buông tiếng thở dài.

Thân cận?! Miễn tử tuấn càng nghe, sắc mặt càng khó coi.

Nàng muốn thân cận với bọn họ, kia cũng phải nhìn hắn có chịu hay không nha! "Tiểu nha đầu khờ khạo" này là của hắn, hắn sẽ không làm cho nàng bị người khác mơ ước đâu!

Dù sao, nàng chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói là được. hắn lại dặn dò, ngữ khí kiên quyết.

Được rồi! Tuấn ca ca, ta nghe rồi mà. Hiện tại, ta có thể ngủ được chưa? nàng nhin không được ngáp một cái, còn thuận tiện xoay người, điều chỉnh một chút tư thế ngủ thoải mái cho chính mình. Nàng ở xoay người, cái móng tuyết trắng quét qua nam căng sưng to mà không hề có "cảm giác".

Miền Tử Tuấn rút một hơi, nhìn tấm lưng nuốt nà đối diện với mình.

Lời nói của nàng dường như còn xen lẫn tư vị "chán nản", coi hấn đang "quấy rầy" giấc ngủ của nàng, thẳng thừng quay lưng lại với hấn? Có lầm hay không a!

Hấn trừng mắt nhìn lưng của nàng, bỗng dưng, hấn làm như nghĩ thông suốt cái gì, nhếch miệng cười!

Cứ việc ngủ đi! Nùng nhi của ta, bất quá, ta vẫn sẽ làm chuyện vẫn phải làm, mặc kệ nàng có bao nhiêu mệt mỏi! (T_____T, BT quá!!!)

Bàn tay khẽ vuốt ve tấm lưng nuột nà, cẩn thận cảm thụ từng tác da thịt m62m mại nhẵn nhụi.

Tiếp theo, đã muốn kiềm chế không được, bạc môi ấn xuống, cái lưỡi thô nóng liếm hoạt một đường trên tấm lưng, trên da thịt trắng hồng sau một hồi hoan ái đã có vô số những vết hôn ngân lưu lại một tơ chỉ óng ánh, phiếm tình.

Ấn..... Cừu Y Nùng nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ, thần trí sương mù, cảm giác thân mình lại bị kích thích mà dựng lên xôn xao, cảm giác mơ ngủ cũng dần mất đi.

Thấy nàng bị hấn khơi mào đã phản ứng trở lại, Miễn Tử Tuần vừa lòng cười. Xem nàng làm sao tiếp tục ngủ đây!

Khẽ xoay người, Miễn tử Tuần dùng đại chưởng đem hai chân nàng bài khai, chen đầu vào giữa, làm cho động hoa hoàn toàn hé mở trước mắt mình....Hoa thần sau một hồi hoan ái vẫn còn đỏ bừng, hạt châu sưng mọng, mắt dịch loang loáng phong tình....

Ách..... Tuần ca ca, người đang làm cái gì nha..... tư thế "kì lạ" này chưa từng trải qua, làm Cừu Y Nùng hoàn toàn tỉnh ngủ, xấu hổ ngượng ngùng làm á phần đỏ bừng.

Này..... Loại này tư thế này thật....."kì cục" nha! Nàng vừa muốn di động thân mình, đại chưởng lập tức chế trụ eo nhỏ, ngăn ý đồ muốn "tẩu thoát" của nàng.

Vô kế khả thi, nàng đành phải vùi đầu vào trong chăn đệm trốn tránh..... Kỳ thật, nàng đã cảm giác rõ ràng được đầu ngón tay của hấn đang ở hạ thân tà ác nhu động

Ngón tay ở nàng hoa thần tảo động, trượt vào qua lại trong u kín, hấn nhìn nàng bị châm mồi mà phản ứng, nam tính cương cứng càng thêm sưng dài phần khởi.

Vươn đầu lưỡi, liếm quanh hoa thần, tà tứ hấp thụ tư vị động tình của nàng, vẽ một vòng tròn quanh cửa động, rồi đột ngột xuyên thẳng vào hoa tâm!

a..... cơn buồn ngủ của Cừu Y Nùng dĩ nhiên hoàn toàn biến mất, dục vọng bị khơi mào, bừng cháy làm cho thân mình phát run, tiếng thét chói tai từ trong đệm chăn mơ hồ truyền ra. Hấn "thuần thực" như thế, nàng làm sao có khả năng chống đỡ a!

Cho đến khi hấn rút cuộc kiềm chế không được, nam căng bức rức, căng tức khó chịu đến phát đau, hấn mới thôi trêu đùa hoa thần, xoay người một cái đã đem đầu nam căng cọ sát ngay cửa động, nhưng vẫn chưa thống khoái mà tiến vào .

Ấn..... nàng cảm thụ được hấn cứng rắn ma sát, nội tâm khát cầu làm nàng khó nhịn lay động cái mông, phối hợp động tác của hấn, chờ đợi hấn tiến vào.

Muốn ta yêu nàng sao?

Nhìn tiểu đầu vẫn còn chôn trong đệm chăn, hấn nhịn không được muốn nghe chính miệng nàng nói ra khát khao muốn được hấn yêu giữ. Cố gắng dùng hết định lực kìm nén xúc động, đầu nam căng càng nhanh hơn tốc độ, ma sát qua lại hữu lực trước động hoa.

a..... chờ đợi nửa ngày, cảm giác hấn nửa như tiến vào lại nửa như không, loại hành động này dường như càng làm tăng thêm khát cầu dục vọng sâu thẳm trong người nàng, cơ thể đòi hỏi, mong muốn được lấp đầy làm nàng khó chịu vô cùng. Rốt cuộc nhịn không được, nàng đành chui ra từ trong đệm chăn, ngẩng đầu, miễn cưỡng quay đầu cầu xin.

Tuần ca ca..... Nùng..... Nùng nhi thật là khó chịu nha..... lời nói vô thức, thì thảo mà ra.

Muốn ta đi vào sao? Nùng nhi. hần thô suyễn hỏi, nhất định phải nàng để nói ra khát cầu của bản thân, cho dù hần cũng đã sắp nhận nại không được .

Toàn thân của nàng nóng quá, thật là khó chịu nha.....

Muốn..... Tuấn ca ca..... nàng vẫn chưa nghe lời nói yêu cầu của hần, chính là thân mình khó chịu làm nàng không tự kìm chế mà tự hỏi, đành phải nức nở, vô tình trả lời lung tung, lại không biết, đây đúng là lời mà hần muốn nghe.

Vừa nghe được đáp án mà mình mong muốn, nam tính kiên định bị bức muốn nổ tung lập tức không lưu tình, dùng sức trạc đâm, xâm nhập vào hoa kính của nàng, hơn nữa không có tạm dừng, bắt đầu qua lại mãnh liệt trều đưa.....

A..... nàng hò hét một tiếng, vặn vẹo nâng cái hông, thỏa mãn đón nhận xâm chiếm, cũng nhiệt tình phối hợp luật động của hần.

Một bàn tay chế trụ eo nhỏ, kèm giữ nửa người nàng, giúp cho cự long cuồng dã hữu lực ra vào. Hần thở hào hển, nam căng cứng phồng ở trong hoa huyết cảm nhận cảm giác mất hồn của vách tường hoa bót chặt mang lại, trong tai lại thỉnh thoảng truyền đến tiếng sung sướng yêu kiều của thiên hạ dưới thân, làm cho động tác càng thêm kịch liệt, cuồng dã.....

Thẳng đến hần cảm nhận được mình đạt tới cao trào run rẩy, cự long vẫn cuồng liệt trều đưa..... Rốt cục, hần đạt tới đỉnh cao hoan lạc, lần nữa đem toàn bộ mầm móng nóng ấm phóng thích trong cơ thể nàng.....

Đêm càng sâu...

Mấy ngày qua đi, Cừu Y Nùng rốt cục cũng không chịu nổi buồn chán, không muốn tiếp tục quanh quẩn trong bốn bức tường vắng lặng cô tịch, nên đã lén chạy đến cửa Đông của mã phòng (chuồng ngựa) , chờ đợi Miễn Tử Tuấn.

Quả nhiên, nàng đứng chờ chưa được bao lâu, thân ảnh của hần lập tức xuất hiện, bên cạnh còn có Miễn lão Tam, Miễn Tử văn, hai người đang hướng đến cửa Đông mà đi đến.

Tuấn ca ca! có chút ảo não, giọng nữ kiều nhuỷ vang lên. Đây..... Đây thật sự là rất vũ nhục người ta nha! Nàng, một người bằng xương bằng thịt đứng ở chỗ này, bọn họ thể nhưng có thể nhìn như không thấy, lướt qua mặt nàng mà đi qua?!

Vóc dáng của nàng có thấp bé như vậy sao?

Nùng nhi?

Miễn Tử Tuấn kinh ngạc quay đầu lại, thể này mới dựa vào thanh âm mà xác định phương hướng, nhìn thấy thân ảnh kiều nhỏ đang dựa sát vào cánh cửa. Ngay cả Miễn Tử Văn cũng miễn cưỡng kinh ngạc.

Nàng ở chỗ này làm cái gì? vừa rồi xuống giường, hần nhớ rõ ràng nàng vẫn còn ngủ say nha! Như thế nào, mới nháy mắt một cái, nàng đã tiến đến chỗ này?

Tuấn ca ca, ta biết người có việc muốn làm,, nhưng cho ta cùng đi với người được không? thấy hần rốt cục cũng nhìn thấy nàng , Cừu Y Nùng lập tức đưa ra thỉnh cầu.

Không được. Miễn Tử Tuấn lo lắng, lập tức cự tuyệt

Ta không phải đã sớm nói qua với nàng rồi sao, gần đây ta sẽ bề bộn nhiều việc, không có thời gian thường xuyên ở bên cạnh nàng, mà nàng cũng đã đáp ứng ta, ngoan ngoãn ở trong chủ ốc, không chạy loạn khắp nơi nha.

Tuy nói hôm nay hần chỉ đi xung quanh thị sát trong phạm vi chặn thả của mục trường, nhưng hần vẫn không muốn cho nàng đi cùng. Bởi vì sau khi hần tập hợp tất cả tin tức cùng tư liệu, mục trường quả nhiên có tiềm tại nguy cơ, mà hần tuyệt không hy vọng, có bất cứ chuyện gì phát sinh trên thân thể của nàng, dù là nhỏ nhất. Huống chi nàng không có võ công, không hề có năng lực tự bảo vệ mình.

Ân..... Nhưng mà ta rất nhàm chán nha! Tuần ca ca, cho ta theo người cùng đi làm việc, ta sẽ thực ngoạn, sẽ không gây trở ngại công việc của người mà. nàng nhón nhón chân, ngử khí cầu xin, hết sức triu mến, ánh mắt to tròn lúng liếng đáng yêu.

Không được! Miễn Tử Tuần nhìn thấy ánh mắt đáng yêu của nàng thì thiếu chút nữa mềm lòng mà gật đầu đồng ý, may mà lý trí đúng lúc hồi phục.

Nàng ngoạn ngoạn ở lại hạ viện đợi một lát, không có sự đồng ý của ta không cho phép tùy tiện chạy loạn.

Ân..... Nhưng hoa viên nhà người ta đã dạo hết mấy lần rồi, vốn tưởng cùng bá mẫu nói chuyện phiếm, nhưng hôm nay bá mẫu cũng bận rồi, một mình ta ngồi trong phòng thêu hoa suốt mấy ngày rồi! Tuần ca ca..... nàng lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, miệng thì thảo oán giận.

Bác thượng từ Giang Nam đến nơi này, Tuần ca ca mỗi ngày đều cùng nàng vui đùa, du ngoạn khắp nơi, khi đó nàng mỗi ngày đều thật vui vẻ nga! Nhưng mà, hiện tại..... Mỗi đêm nàng đều chờ hấn, chờ đến ngủ quên, hấn mới trở về, trời vừa hừng sáng, nàng còn chưa tỉnh, hấn đã rời đi rồi.....

Nàng biết hấn có chính sự cần làm, nàng sẽ không tranh cãi ầm ĩ, gây trở ngại cho hấn nha! Tuần ca ca vì sao lại nhất quyết không chịu làm cho nàng cùng đi?

Dù sao ta nói không được là không được! Miễn Tử Tuần cố gắng xem nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, đang ủ dột nản lòng, hướng mã phu sai vật trong mã phòng phát phát ngón tay ra hiệu, ý bảo hấn dắt ngựa cùng yên ngựa mang ra.

Nùng nhi, nàng ngoạn ngoạn ở lại chủ ốc, chờ ta đem sự tình làm thỏa đáng, ta lại mang nàng dôi du ngoạn khắp mục trường, có được không? nhện nửa ngày, vẫn là không thể bỏ qua ánh mắt thất vọng, thần sắc ủ dột của nàng, vì thế hấn đành phải hoãn hạ âm điệu, trấn an nàng, ưng thuận hứa hẹn.

Thật sao? Cừu Y Nùng đang nản lòng nghe thấy vậy thì hai mắt lập tức sáng ngời, Vậy ta muốn Tuần ca ca dạy ta cưỡi ngựa nga!

Trên đường từ Giang Nam đến đây, nàng vẫn cùng Tuần ca ca cưỡi cùng một con ngựa, lá gan "phiêu lưu" cũng lớn lên không ít, nhưng làm thế nào để khống chế ngựa thì đúng là không biết gì cả. Mà suốt mấy ngày nay, nàng nhận ra, ở mục trường này, không ai là không biết cưỡi ngựa!

Nàng muốn học cưỡi ngựa? Miễn Tử Tuần khẽ chau mày.

Đúng vậy! Tuần ca ca dạy ta được không? nàng tròn xoe hai mắt, mang theo hi vọng, chờ mong nhìn hấn.

Nhưng ta lại thích cùng nàng cưỡi cùng một con ngựa! nhìn thấy mã phu đã dắt ngựa đến, hấn vươn tay, tiếp nhận dây cương.

Tuần ca ca..... nàng nghe được câu trả lời của hấn, lập tức lại cảm thấy suy sụp, ảo não cúi hạ khuôn mặt nhỏ nhắn. Hấn..... Hấn thể nhưng không chịu dạy nàng cưỡi ngựa, hảo keo kiệt nha!

Miễn Tử Văn cũng cùng lúc tiếp nhận dây cương, thấy bộ dáng ủ dột của nàng, không đành lòng, buông xuống một câu

Không sao, nếu nhị ca không chịu dạy muội, Miễn Tam ca dạy muội thì được rồi!

Vừa mới nói xong, Cừu Y Nùng còn chưa kịp hoan hỉ, quay đầu cảm ơn với Miễn Tử Văn, thì hấn đã nhận được một ánh mắt "hình viên đạn" của ai đó, nếu ánh mắt có thể sát thương thì hấn đã thê thảm rồi!.

Ai nói ta không dạy? đoán được Nùng nhi sẽ muốn nói cái gì, Miễn Tử Tuần nhanh chóng cắt đứt lời nàng.

Miễn Tử Văn từ lúc nhận thấy ánh mắt đầy "sát khí" của nhị ca thì đã câm như hến, không dám lên tiếng. Cừu Y Nùng còn lại đang giương cái miệng nhỏ nhắn, ở giật mình sửng sốt một hồi, sau mới phản ứng lại.

Thật sao? Tuần ca ca, người sẽ dạy ta cưỡi ngựa sao? nàng hỏi, thanh âm trong trẻo, réo rắt, vẻ mặt vui mừng nhẩy nhót.

Miễn tử tuấn nhảy lên ngựa, rũ mắt nhìn nàng, nhìn nàng hưng phấn, ánh mắt như biết cười, hờn giận trong lòng cũng tan biến mất, hần không khỏi nhếch miệng mỉm cười.

Đương nhiên. Nếu không, toàn bộ Võ Uy mục trường, chỉ còn lại một người không biết cười ngựa, khả năng lớn nhất chính là... hần chế nhạo, cũng khoái trá nhìn nàng tức giận đến mặt đỏ hồng, bộ dáng thật đáng yêu nha.

Tuấn ca ca! Người..... không nghĩ tới đột nhiên bị hần giấu cọt, Cừu Y Nùng nhất thời tức giận đến nói không ra lời.

Nàng cũng rất muốn học a! Nhưng lại hần vẫn không rảnh dạy nàng thôi! Làm sao như bây giờ lại quay ra cười nàng!

Miễn tử Văn ở một bên cũng nhin không được mà mỉm cười. Nàng thật sự là quá đơn thuần, ngay cả nhị ca hay nói giỡn, trêu đùa nàng, nàng cũng không hiểu, còn bị chọc cho tức giận thành đáng dấp như vậy!

Nữ nhân thuần khiết, vừa xinh đẹp lại vừa đáng yêu như vậy, cũng khó trách nhị ca như thế nào cũng không chịu cho nàng bước ra khỏi chủ ốc nữa bước. Đối lại là hần, chỉ sợ so với nhị ca còn khấn trương hơn!

Lại nói đến nhị ca..... hần rốt cuộc trong lòng đang có chủ ý gì? Rõ ràng vô cùng để ý đến người ta, nhưng lại nghe đại nói, nhị ca không có ý định thú nàng vào cửa. Đây..... Đây rốt cuộc là làm cái trò gì a!

Chỉ cần nàng ngoan ngoãn, chờ ta xử lý tốt chuyện trong tay, ta liền lập tức dạy nàng cười ngựa. Hiện tại ta còn có việc phải làm, nàng đi về trước đi!

Miễn Tử Tuấn công đạo xong, lập tức thét to một tiếng, phóng ngựa rời đi, làm Miễn Tử Văn có chút sững sờ, phản ứng không kịp.

Miễn Tử Văn thấy thế, lập tức xoay người lên ngựa, dây cương nhất xả, gấp đuôi theo.

Trước một câu "ngoan ngoãn", sau cũng một câu "ngoan ngoãn"..... Tuấn ca ca nên sẽ không đem ta trở thành tiểu hài tử ba tuổi đi!

Đứng ở cửa mã phòng, nhìn theo hai bóng người đã khuất xa, lại nhìn thấy mã phu lạ tất bật trở lại với công việc trong mã phòng, Cừu Y Nùng ai oán tự lẩm bẩm, nhắc đi nhắc lại câu nói của hần, không tình nguyện xoay người, hướng chủ ốc trở về.

Ai bảo nàng đã đáp ứng với Tuấn ca ca, nàng phải "ngoan ngoãn" nha..... Cừu Y Nùng nhin không được lại tiếp tục lẩm bẩm.

Nếu như người thật sự là tiểu hài tử ba tuổi, Miễn Tử Tuấn làm sao có thể hàng đêm cùng người cùng phòng đồng tắm, thậm chí còn không cho phép người rời khỏi hạ viên nửa bước!

Tiếng nói từ phía sau Cừu Y Nùng truyền đến, nàng kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Cừu Lý Hương, một thân kỳ trang (trang phục cưỡi ngựa) đứng ở cách đó không xa, trên mặt tựa tiểu phi tiểu, ánh mắt có chút kỳ lạ.

Tỷ đang nói chuyện với ta sao? Cừu Lý Hương biểu tĩ. Cừu Y Nùng nhỏ giọng hỏi, vẫn chưa nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng ta.

Bởi vì Cừu Lý Hương so với nàng lớn hơn hai tuổi, cho nên nàng cũng giống như Miễn gia huynh đệ, xưng hô với nàng là biểu tĩ.

Người nhìn thử xem, nơi này ngoài ta với người thì còn có ai nữa không?! Cừu Lý Hương có chút trào phúng, khinh thường hỏi vặn lại.

Nói cũng đúng. Cừu Y Nùng ngây ngô, nở nụ cười.

Thực xin lỗi nha! Cừu Lý Hương biểu tĩ, vừa rồi tỷ muốn hỏi ta cái gì sao? Ta nhất thời không nghe rõ, tỷ có thể nói lại lần nữa không?

Ánh mắt Cửu Lý Hương đột nhiên lóe lên một tia quỷ dị, nàng ganh tỵ với Cửu Y Nùng, nhan sắc này quả nhiên rung động lòng người, nụ cười thánh thiện như thiên sứ...

Nhưng mà...

Cùng lắm chỉ có thể thôi, phản ứng cũng rất trì hoãn..... Tuy nói bộ dạng nhất đẳng, xinh đẹp cũng có xinh đẹp, nhưng không thể xứng đôi với Tử Tuấn được, làm sao khiến mọi người không dè pha, hẳn lại muốn xem một ngọc nữ làm bảo vật, trân quý cả đời sao.

Xem ra nàng thật sự không nên đánh giá cao Cửu Y Nùng, nhiều nhất, Miễn Tử Tuấn bắt quá là đem nàng trở thành công cụ làm ấm giường thôi; Bởi vì, ngày hôm qua, nàng mới từ miệng Nhậm Hồng Mai biết được, Miễn Tử Tuấn căn bản không tính đem ngọc nữ này thú vào cửa. Mà tin tức này thật đúng là làm nàng vừa mừng vừa sợ. Kể từ đó, kế hoạch trong lòng nàng còn có rất lớn phần thắng.

Xem ra nàng phải nhanh chóng tiến hành mới được.

Cửu Lý Hương biểu tĩ? Cửu Y Nùng khó hiểu nháy mắt, không hiểu biểu tĩ vì sao không trả lời câu hỏi của nàng, ngược lại cứ dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng chằm chằm.

Đừng tưởng rằng Miễn Tử Tuấn kiên trì muốn người ở tại hạ viện, chính là đối xử đặc biệt với người hơn những người khác. Cửu Lý Hương thỉnh linh mở miệng, một đôi mị nhãn lóe ra khinh thường, nhìn chằm chằm Cửu Y Nùng vẫn còn ngây ngốc chưa hiểu

Người ta đã ngụ ý rõ ràng như vậy, người quả là ngu dốt nên mới không hiểu, tốt nhất là đâm đầu vào tường chết đi cho xong.

Cửu Lý Hương biểu tĩ..... Y Nùng hơi hơi sanh mắt to, ý của tĩ là..... nàng bỗng dưng ngây ngô cười, ta nghe không hiểu gì cả nha!

Đúng là đồ ngu ngốc! Không hiểu Tuấn ca ca coi trọng người ở điểm nào! Cửu Lý Hương day nghiêng nói, ánh mắt càng thêm khinh thường

Ta cũng lười nói chuyện với đồ ngốc như ngươi, dù sao, nhìn ngươi ngu ngốc như vậy, Tử Tuấn nhất định sẽ mau chóng chán nản mà vứt qua một bên thôi! nàng lại bỏ xuống mấy câu, lập tức xoay thân mà đi.

Cùng với ngọc nữ ở trong này lãng phí thời gian, còn không bằng ở bên cạnh Miễn tử tuấn bỏ ra chút công phu. Về phần Cửu Y Nùng, không đáng phải lo!

Cửu Lý Hương mới vừa quay người lại, gương mặt ngây ngô cười của Cửu Y Nùng lập tức suy sụp xuống dưới, đôi mắt to tròn nổi lên ụy khuất.

Nàng quả thật nghe không hiểu hết ý tứ trong lời nói của biểu tĩ, nhưng đại khái vẫn hiểu được nàng ấy muốn nói cái gì.

Huống chi thái độ của Cửu Lý Hương biểu tĩ tựa hồ rất chán ghét nàng, còn không ngừng mắng nàng "ngu ngốc", ánh mắt lại rất lạnh lùng, làm nàng nói không ra lời.

Nàng cũng chưa quên, trước khi rời khỏi Cửu gia trang, lúc đường ca nói muốn nạp nàng làm thiếp, đường tẩu có một đoạn thời gian luôn chạy tới nơi nàng ở, nói một đống lời rất khó nghe.

Khi đó, lúc đường tẩu mắng nàng, nàng tuy rằng chưa hiểu rõ hết, nhưng cũng hiểu được, lời nói kia nhất định cũng tràn đầy địch ý, không tốt đẹp gì.

Cho đến khi Tuấn ca ca đến Yên Liễu trang, mang nàng bác thượng, làm nàng cùng người ngoài tiếp xúc nhiều hơn, cơ hội nói chuyện với mọi người cũng nhiều, nàng rốt cục hiểu được lời mắng nhiếc của đường tẩu trước kia đối nàng lúc còn ở Cửu gia trang!

Cho nên, lời nói của Cửu Lý Hương biểu tĩ đối với nàng, nàng đã sớm nghe hiểu ác ý trong đó. Nàng sợ dĩ không hề rảnh, làm bộ như nghe như không hiểu, là vì nàng tuyệt không hiểu được, Cửu Lý Hương biểu tĩ vì sao lại nói như vậy với nàng.

Đường tẩu lúc trước mắng nàng, là vì đường ca muốn nạp nàng làm thiếp, đường tẩu không hy vọng tương công của mình bị người khác đoạt đi, cho nên mới hội chán ghét nàng, mắng nàng cho hả giận.

Nhưng tình huống bây giờ thì không giống nhau a! Tuấn ca ca chưa nói muốn thành thân với nàng, nạp nàng làm thiếp, vậy Cửu Lý Hương biểu tĩ sao lại tức giận đến như vậy? Huống chi Cửu Lý Hương biểu tĩ cũng không phải là thê tử của Tuấn ca ca nha.....

Khuôn mặt trái đầu đăm chiêu suy nghĩ, thật lâu, thật lâu...

Ai nha! Tiểu Nùng, mới sáng sớm sao lại ngẩn người đứng đó như vậy? Nhậm Hồng Mai mới vừa đi đến gần mã phòng, liền thấy vẻ mặt ngây ngô, đứng sững sờ một mình của nàng.

Cửu Y Nùng bị đánh gãy suy nghĩ, có chút mờ mịt chuyển động tròn mắt

Là bá mẫu a.....

Đúng vậy! Kêu con mấy tiếng , cũng không biết con đang suy nghĩ cái gì. Đúng rồi, mới sáng sớm, con chạy đến mã phòng làm cái gì? Nhậm Hồng Mai tò mò hỏi. Nàng nhớ rõ Tiểu Nùng không biết cưỡi ngựa mà.

Vốn muốn nói với Tuấn ca ca mang con cùng xuất môn, nhưng hấn lại không chịu, cho nên..... nàng thành thật trả lời.

Ai! Tử Tuấn đang bận rộn việc trong mục trường mà! Đại khái là sợ con sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới không chịu mang Tiểu Nùng đồng hành. Con đừng để ý a! Nhậm Hồng Mai nhìn đôi mắt của nàng có chút u buồn thì nhẹ nhàng trấn an .

Không đâu, bá mẫu. Tuấn ca ca đã hứa với Nùng nhi, chờ hấn giải quyết xong chính sự, sẽ dạy con cưỡi ngựa! nhớ tới chuyện hứa hẹn của Miễn Tử Tuấn với mình, Cửu Y Nùng không khỏi mặt mày hớn hởi, hoàn toàn đã quên vừa rồi còn đang tự hỏi một vấn đề rối rắm kia...

Vậy thì tốt lắm a! Vậy Tiểu Nùng có muốn vào mã phòng, chọn trước ình một con ngựa không? Có lẽ trước khi Tử Tuấn trở về, chúng ta có thể đã chọn được một con ngựa thích hợp với con rồi. Nhậm Hồng Mai lập tức hưng phấn bưng bưng đề nghị.

Có thể chứ? ánh mắt Cửu Y Nùng tỏa sáng, ngữ khí mang theo hưng phấn.

Đương nhiên có thể. Nhậm Hồng Mai mỉm cười, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vui thích hoàn toàn hiện lên mặt, thân ái nắm lấy tay nàng

Đi, bá mẫu đến giúp tiểu Nùng chọn.

8. Chương 8

Đêm, ánh trăng trên cao bị vài áng mây mờ che phủ, ngay cả ánh sáng bàn bạc cũng âm u vài phần, không khí có phần ngưng trọng.

Trong đại sảnh của "Vô Uy mục trường", không khí cũng là một mảnh trầm mặc, mọi người tụ tập một chỗ, nhưng không khí lại không hề náo nhiệt như bình thường.

Phụ phụ Miễn Vĩnh Thanh - Nhậm Hồng Mai ngồi ở vị trí chủ tọa, phía dưới là bốn người con trai của họ, còn có huynh đệ Ô Hạo, Ô Lạc.

Trải qua một đoạn không khí ngưng trọng, trầm mặc nặng nề, Miễn Vĩnh Thanh rốt cuộc không còn đủ kiên nhẫn, sốt ruột nhìn về Miễn Tử Tuấn, hỏi hấn nguyên nhân rốt cuộc tại sao lại tụ tập mọi người đông đủ tại đại sảnh thế này.

Lão Nhị, con kêu cả nhà đến đây, không phải chỉ để nhìn nhau ngẩn người thế này đi! Miễn Vĩnh Thanh đánh vỡ trầm mặc, không khí này thật ngột ngạt, ông cũng không muốn cứ ngồi nhìn nhau thế này mãi.

Cha, người kiên nhẫn một chút, để cho nhị ca từ từ nói, chuyện này vô cùng nghiêm trọng mà. Nhị ca, cứ nói đi. lão Tứ, Miễn Tử An giành mở miệng trước, cũng hướng Miễn Tử Tuấn cười lấy lòng.

Có chuyện gì quan trọng mà cứ rào trước đón sau thế này? Sao không nói thẳng ra đi. Miễn Vĩnh Thanh trừng lớn mắt, lão Tứ, con đang nói bậy bạ cái gì vậy!

Con nào có nói bậy bạ! Con chỉ là thay nhĩ ca... Miễn Tử An đột nhiên im bặt, bởi vì ánh mắt "cực đáng sợ", đầy "sát ý" của Miễn Tử Tuấn đã bắn về phía hắn!

Miễn Tử Tuấn trừng mắt nhìn Tử An, khiến cho cái miệng lạnh chanh của hắn không còn dám hó hé. Sau mới di dời ánh mắt sang song thân, rồi quay sang đối diện với đại ca, ánh mắt đầy ẩn ý, nhìn thấy Miễn Tử Hào nhún nhún vai, khẽ gật đầu, ngụ ý đồng ý.

Tất cả những gì đang diễn ra đều lọt vào ánh mắt của mọi người đang ngồi ở đây.

Rốt cuộc ở đây đang diễn cái tiết mục gì đây? Miễn Vĩnh Thanh không còn chút kiên nhẫn nào, trừng lớn ánh mắt nhìn Miễn Tử Tuấn, trong mắt hiện lên nghi hoặc.

Cha, trước hết hãy bình tĩnh, nghe con nói. Người chắc cũng biết rõ, mấy ngày nay, con đều xuất môn sớm, ra khắp vùng phụ cận quanh mục trường điều tra về việc đạo phỉ hoành hành trong mục trường?!

Đúng vậy. Như thế nào, con rốt cuộc đã tra ra cái gì? Miễn Vĩnh Thanh hai mắt bật ra hy vọng, nhanh chóng hỏi.

Bốn tháng gần đây, các mục trường ở vùng Thái Sơn luôn luôn an bình, lại bắt đầu bị một đám đạo phỉ không biết từ đâu đến xâm nhập, quấy rầy. Chúng cướp bóc hàng hóa, ngân lượng, ngựa của các hộ thương.

Đám đạo phỉ này tuy nhân số không nhiều lắm, nhưng lại phi thường giáo hoạt, xuất quỷ nhập thần, làm người ta khó lòng phòng bị. Các mục trường cũng đã đưa ra nhiều sách lược để ứng phó, nhưng lại chưa có cái nào khả thi, đàn áp được chúng, điều này khiến cho cư dân trong toàn khu vực lo lắng không yên, canh cánh đề phòng ngày đêm.

Cư dân sống trong ngoài các mục trường, ngoài thân cường thể kiện, thì không ai mang trong mình tuyệt thế võ công, cùng lắm chỉ luyện một số quyền cước đơn giản để rèn luyện sức khỏe mà thôi. Bởi vậy nhân lực dùng để bảo vệ, phòng hộ cho các hộ thương sống trong ngoài mục trường là trách nhiệm của chủ nhân mục trường, nên thật ra nhân số cũng không nhiều. Cho nên, một khi gặp phải đám đạo phỉ đánh lén, căn bản chính là lấy trứng chọi đá, không thể ứng phó.

"Vô Uy mục trường" bốn tháng gần đây chính là cũng gặp phải tình trạng này, bị một đám đạo phỉ đánh lén. Nhưng so sánh với các mục trường khác trong khu vực, Vô Uy mục trường trừ bỏ có người bị thương, tài vật thật ra chưa hề có tổn thất.

Con đã cẩn thận điều tra, dò hỏi tất cả những người đã từng bị đạo phỉ cướp bóc, suy xét, cuối cùng có thể kết luận, đám đạo phỉ lần này là vì mục trường của chúng ta mà đến. Miễn Tử Tuấn trầm giọng nói ra kết luận.

Cảm giác của con quả nhiên không sai! Cha, hiện tại, ngay cả nhĩ ca cũng nói như vậy, người cũng nên tin đi! Miễn Tử Văn lại nhao nhao xen vào.

"Vô Uy mục trường" chưa bao giờ có kẻ thù, bên ngoài cũng tận lực không gây thù hằn, kết oán với người khác, sao lần này lại có người vì chúng ta mà đến? Đây thật sự là rất kỳ quái! Miễn Vĩnh Thanh mãi mãi nghi hoặc.

Lần trước, con trai thứ ba của ông, Miễn Tử Văn, đích thân hộ tống đàn ngựa của hộ thương trong mục trường giao cho thương lái thì bị đạo phỉ tập kích bị thương, Tử An mới một mực chắc chắn rằng đám đạo phỉ này là nhằm vào Miễn gia mà đến. Bởi vì mục tiêu của bọn chúng căn bản không phải ngựa, mà là người nhà Miễn gia.

Khả năng duy nhất chính là, đám đạo phỉ này chính là đám dư nghiệt tàn dư của bọn sơn tặc mà năm đó nhĩ ca dẫn người đi tiêu diệt, cho nên bọn chúng mới ghi hận trong lòng, đem mục tiêu nhắm ngay "Vô Uy mục trường" của chúng ta! Miễn Tử An nói năng hùng hồn, tỏ vẻ đầy lý lẽ nói xong.

Miễn Vĩnh Thanh trừng mắt quát, Ta lại không hỏi ngươi, đừng có lời thôi, xen mồm không ngừng như vậy!

Cha nói đúng. Trước mắt vẫn chưa thể chứng thật đám đạo phỉ này là dư nghiệt của bọn sơn tặc ở Thái Hành sơn. Miễn Tử Hào lên tiếng bác bỏ đoán của Miễn Tử An.

Chuyện trọng yếu nhất hiện nay chuyện mà trong quá trình điều tra lão nhị đã phát hiện được Tử Hào có chút bất đắc dĩ nói.

Chuyện gì? mọi người đồng thanh hỏi.

Miễn Tử Tuấn lại nhìn mẫu thân, liếc mắt một cái rồi mới nói:

Đám đạo phỉ đến cướp bóc các mục trường ở vùng Thái sơn này, lại lại nhiều lần đánh lén mục trường của chúng ta, các người chẳng lẽ chưa từng có ai hoài nghi: là có người mật báo, thông báo tin tức cho bọn chúng biết, địa điểm cùng thời gian giao dịch hàng hóa của chúng ta với các chủ thương sao?

Thật sự là chuyện "trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường" a! Miễn Tử Tuấn có chút cảm thán nghĩ kĩ. Lúc này đây, trừ bỏ hắn cùng đại ca, mọi người còn lại trong đại sảnh, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc cùng không dám tin.

Có cần như vậy kinh ngạc không? Cho dù Miễn gia luôn luôn đối đãi ôn hòa, thân ái với mọi người, cũng khó nói sẽ không có người vì lợi ích cá nhân, tư lợi cho riêng mình mà bán rẻ Miễn gia nha! Mà loại tình huống này, từ khi tiếp nhận chức vị tổng quản của "Minh ký thương hành", trải qua cũng không ít. Có rất nhiều việc không như vẻ bề ngoài của nó, lòng dạ con người không phải ai cũng đơn thuần, nghĩ gì nói đó!

Cá tính người nhà của hắn luôn luôn ngay thẳng, phóng khoáng, cũng ít khi hoài nghi người khác, cho nên cho dù có bị người ta dùng tâm kế, hắn cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái.

Là ai? Miễn Vĩnh Thanh hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

Miễn Tử Tuấn lại nhìn mẫu thân liếc mắt một cái. Dù sao việc này sớm muộn gì cũng giấu giếm không được.

Là..... Là Cửu Lý Hương. hắn do dự một lúc, vẫn phải nói ra kết luận mà mình cùng đại ca đã thương nghị kỹ lưỡng mới đưa ra.

Hắn biết mẫu thân đã xem Cửu Lý Hương như con gái trong nhà, hết lòng yêu thương, cũng biết sau khi mẫu thân nếu biết được chuyện này chắc chắn sẽ thực thương tâm thất vọng, nhưng mà, hắn cũng hiểu, cho dù hắn muốn âm thầm giải quyết, giấu diếm chuyện này, chỉ sợ cũng là không có khả năng!

Bậy bạ! quả nhiên, Nhậm Hồng Mai là người đầu tiên phản ứng; vẻ mặt không tin trách mắng.

Đúng vậy! Làm sao có thể như vậy? Cửu Lý Hương, đứa nhỏ này ôn nhu lại nhu thuận, làm việc luôn luôn thủ lễ không khinh suất, làm sao có thể làm ra loại chuyện bán đứng người khác này? Miễn Vĩnh Thanh cũng đồng ý với phu nhân mình.

Về phần Miễn Tử Văn cùng Miễn Tử An, hai người cũng đối với Cửu Lý Hương không có ác cảm gì, nhưng cũng không lên tiếng thay nàng biện hộ, chính là bảo trì trầm mặc, chờ đợi Miễn Tử Tuấn tiến thêm một bước, giải thích rõ ràng.

Cha, nương, các người trước hết nghe con nói, con hoài nghi Cửu Lý Hương là có căn cứ. Đầu tiên, Cửu Lý Hương vừa đến "Võ Uy mục trường", thì chưa đến nửa tháng sau, đám thổ phỉ kia cũng bắt đầu tấn công mục trường. Đương nhiên, con nói như vậy có hơi vô đoán, nhưng là cần thận suy nghĩ một chút, mỗi một lần mục trường của chúng ta bị tập kích đều là lúc ở bên ngoài ra giao hàng, và lúc ấy đều có người nhà Miễn gia ở đó, đúng không?! Miễn Tử Tuấn nhìn mọi người, li tiếp: Hơn nữa, đám đạo phỉ này khi triển khai hành động đối với "Võ Uy mục trường", mục tiêu của chúng hoàn toàn không giống với những mục trường khác, không cướp bóc đoạt tài sản, mà chỉ một lòng muốn đả thương người, mọi người không thấy kì lạ sao?

Đúng vậy, điều này rất kỳ quái! Miễn Vĩnh Thanh hưởng ứng nói.

Mặt khác, nghe nói Cửu Lý Hương cưỡi ngựa rất giỏi, cho nên nàng thường đi theo cha mẹ xuất ngoại đến khu vực chăn thả. Mà theo lời mã phu trông coi mã phòng nói với con, thì Cửu Lý Hương ước chừng cứ cách nửa tháng sẽ cùng tỷ nữ Tiểu Hồng của nàng ra ngoài cả một ngày, cũng chưa từng nói là đi nơi nào. Đây là một tình hình rất kì quái, không phải sao?

Cũng..... Có lẽ nàng chỉ là cười ngựa đi chơi a! Nhậm Hồng Mai nghe được lời này, sắc mặt đã phi thường khó coi, nhưng là nàng vẫn không quên thay Cửu Lý Hương nói vài câu công đạo.

Nương, con biết người thực thích nàng. Ta cũng không muốn hoài nghi nàng a! Nhưng mà nương có nghĩ tới hay không, một nữ nhi danh môn khuê tú, con gái một của một phú thương, thân là kim chi ngọc diệp, lẽ thường chỉ suốt ngày chỉ ở sương phòng thêu hoa, học cầm, kì, thi, họa,; có lý nào lại giỏi cười ngựa như vậy?

Cửu Lý Hương nói nàng ấy học được trong khoảng thời gian nàng ấy tới tìm chúng ta. Nhậm Hồng Mai nói ra giải thích của Cửu Lý Hương đã từng nói với bà. Lúc ấy, tuy rằng trong lòng bà cảm thấy có chút không đúng, nhưng vẫn không tiếp tục truy vấn.

Nương! Miễn Tử Tuần bắt đắc dĩ nhìn mẫu thân cá tính lương thiện, tâm địa từ bi của mình, khê thở dài.

Người ngẫm lại xem, Cửu Lý Hương không phải cũng đã nói, trên đường nàng đến tìm chúng ta, vì để duy trì sinh kế, nàng cùng Tiểu Hồng đã phải ngâm đắng nuốt cay, làm đủ mọi việc khổ cực mới có thể chống đỡ mà tìm đến nơi này. Nếu sự thật đúng như lời nàng nói, thì làm sao nàng có thể học cười ngựa trong khoảng thời gian này?

Nhậm Hồng Mai ngăn ra. Đúng nha! Nếu nàng "vất vả" như vậy, thì làm sao nàng có thể học cười ngựa?

Hơn nữa, lời nói của nàng cũng không chặt chẽ, có rất nhiều điểm khiến con hồ nghi. Cửu Lý Hương nói, trên đường du ngoạn, song thân của nàng đều bị phi tặc giết chết, nàng cùng Tiểu Hồng phải thật vất vả mới chạy thoát khỏi tay bom nổ chúng. Nương, người chưa từng nghĩ đến, một tiểu thư chân yếu tay mềm, thiên kim nhà giàu có như vậy, có thể dễ dàng thoát sự đuổi giết của phi tặc sao? Miễn Tử Tuần lại nhắc đến một điểm đáng ngờ.

Con không nói, ta thực sự cũng không nghĩ đến. Trong ánh mắt của Nhậm Hồng Mai có chút tỉnh ngộ, nói như vậy, Cửu Lý Hương đến "Vô Uy mục trường" là có mục đích! trong giọng nói của bà có nồng đậm thất vọng.

Chỉ sợ là như vậy. Miễn Tử Tuần có chút không đành lòng nhìn ánh mắt thất vọng của mẫu thân. Hắn không muốn làm ấu thân khổ sở, đau lòng.

Vậy con tính làm như thế nào? Dù sao, không bằng không chứng, cũng không thể đem phỏng đoán của mình mà áp chế thành tội danh gán lên người kẻ khác như vậy! Miễn Vĩnh Thanh trầm giọng hỏi.

Cha, con đương nhiên biết điều này. Con đã phân phó cho Ô Hạo cùng Ô Lặc, muốn bọn họ thay phiên giám thị chủ tử Cửu Lý Hương. Nếu con không đoán sai, các nàng định kỳ ra ngoài, nhất định là vì muốn truyền lại các tin tức có liên quan mục trường. Cho nên, con muốn tìm hiểu các nàng rốt cuộc là đem tin tức truyền cho ai, có lẽ chúng ta có thể nhân cơ hội này tìm được cách giải quyết đả đảo phi.

Nói đúng lắm. Miễn Tử Văn nhiệt liệt hưởng ứng, kể từ đó, bóng dáng của bọn chúng sẽ không còn xuất hiện vùng Thái Sơn này nữa!

Từ dạo lần trước, hắn sơ ý bị đạo phi đánh lén, gây thương tích, hắn liền lập lời thề, nhất định phải tìm nhóm người này để rửa nhục! Bất quá tâm tư của hắn không thâm sâu, suy nghĩ cũng không thấu đáo như nhị ca, cho nên đến nay vẫn không chưa làm được.

Nếu nhị ca đã sớm nghi ngờ Cửu Lý Hương, hội phải chán ghét nàng ta mới đúng. Vì sao, lúc này ở phía Đông khu vực chặn thả, huynh gặp được nàng ta lại cười cười nói nói thân thiết, vui vẻ như vậy? Không phải là đang đóng kịch cho nàng ấy xem chứ? Miễn Tử An đặt câu hỏi.

Miễn Tử Tuần nghe vậy, đôi mày rậm lập tức gắt gao nhăn lại

Ta thật sự cũng không rõ, ngay cả Nùng nhi cũng không biết ta mỗi ngày đi đâu, làm chuyện gì, vì sao Cửu Lý Hương lại có thể rõ ràng hành tung của ta như vậy, lại còn nhiều lần chạy tới phiên ta? Nếu không phải sợ đả thảo kinh xà, ta đã sớm trở mặt! Hắn nén giận mắng.

Cửu Lý Hương nhiều lần tìm tới hắn, nhiều lần ám chỉ, rồi đến thẳng thẳng nói ra, muốn "qua lại" với hắn, hành vi cử chỉ cùng ngôn hành căn bản là không giống tiểu thư khuê các, ngược lại có vẻ giống nữ tử! thanh

lâu phóng đảng hơn! Giơ tay nhắc chân đều tràn đầy nhục dục, câu dẫn, dụ dỗ, làm cho hấn tâm sinh phản cảm.

Không thể phủ nhận, Cửu Lý Hương là nữ nhân vừa có nhan sắc lại biết khôn khéo, nếu đổi thành hấn của trước kia, có khả năng cũng sẽ tùy tính, cùng nàng "phong hoa tuyết nguyệt" một phen, cùng trải qua một đoạn tình chi hoan tàm lạc.

Đáng tiếc, lúc này cho Cửu Lý Hương có mỹ mạo hơn, kiều mị hơn, đều không thể làm cho hấn có một tia rung động hoặc hứng thú. Có lẽ vì hấn đã có Nùng nhi, cũng có lẽ là Cửu Lý Hương chính là nhìn không hợp nhãn của hấn đi!

Miễn Tử Tuấn lại nghĩ đến, đã mấy ngày chưa cùng Nùng nhi ngoạn một chút, tiểu nha đầu này chắc là đã rất buồn chán rồi đây. Nếu trước mắt tạm thời vô sự, việc còn lại chỉ là chờ đợi, không bằng ngày mai mang Nùng nhi đến...

Ách, Tử Tuấn, cái kia..... Cửu Lý Hương biết hành tung của con là..... Khụ..... áp a áp ứng, côi lòng đầy áy náy, tiếng nói lấp bắp đến từ vẻ mặt không được tự nhiên của Nhậm Hồng Mai.

"Nương!"

Miễn Tử Tuấn giương mắt, bỗng dưng kêu to ra tiếng, trên mặt xuất hiện biểu tình khó chịu, cũng không thể tin.

là nàng nói muốn có thêm cơ hội ở cạnh con thôi! Cho nên ta..... Nhậm Hồng Mai giải thích.

Nương! Miễn Tử Tuấn trừng lớn mắt, gần như đè nén tức giận trong lòng muốn hét lên;

Người đã quên con đã có Nùng nhi sao? hấn có chút hờn giận nói.

Nhưng con cũng sẽ không thú tiểu nùng! Ta còn tưởng, có lẽ con cũng như nương, thích Cửu Lý Hương..... Ta nào biết đâu rằng, Cửu Lý Hương, nàng ấy..... Nhậm Hồng Mai mím môi, khẩu khí thập phần bất đắc dĩ.

Nương, người đừng quên, người không phải chỉ có một mình Tử Tuấn là con. Miễn Tử Tuấn có chút cắn răng nhắc nhở.

ta biết a! Nhưng trước lúc con trở về đây, ta đã thử qua bọn họ . Nhậm Hồng Mai chỉ vào mặt ba đứa con còn lại, bọn họ ngay cả một chút hưởng ứng cũng không có!

Cho nên người mới có thể đem mục tiêu đặt trên người con sao. Miễn Tử Tuấn ngữ khí bất đắc dĩ tự nói. Tiếp theo, hấn nghiêm sắc mặt, nghiêm túc đối với mẫu thân nói

Nương, người trăm ngàn lần đừng ở trước mặt Cửu Lý Hương lộ ra dấu vết, làm cho nàng biết chúng ta đã đối với nàng nổi lên lòng nghi ngờ, để con còn phải người giám thị nàng!

Nương của con tuy có già nhưng còn chưa lẫn nha, sự tình nặng nhẹ ta còn phân biệt rất rõ ràng, con không cần "đặc biệt" dặn dò! Nhậm Hồng Mai tức giận, trừng mắt nhìn con thứ hai, liếc mắt một cái.

Nương! Miễn Tử Tuấn nhất thời không biết nên khóc hay cười

Con không có ý gì khác, chỉ là nương thường xuyên ở bên cạnh nàng ta, mà nương luôn luôn "nhanh mồm nhanh miệng", con chỉ là sợ người không khéo sẽ lộ hết mọi chuyện.

Yên tâm ! Sự tình quan trọng đại, nương tự biết đúng mực ! Nhậm Hồng Mai lại trừng nhìn hấn, liếc mắt một cái. "Bất hiếu tử" này thế nhưng dám xem nương của nó đánh đồng như "đồng đẳng", không biết phân nặng nhẹ?! Đợi giải quyết xong việc này, xem bà làm thế nào hảo hảo sửa chữa hấn!

Chỉ hy vọng như thế. Miễn Tử Tuấn tự lẩn bả, nhìn mọi người, trên mặt họ đều là đồng dạng biểu tình. Chỉ hy vọng mẫu thân không "nhanh miệng", thì có thể tìm được chứng cứ chính xác, xem Cửu Lý Hương có bán đứng mục trường hay không .

Sự tình đã có chút rõ ràng, cũng quyết định tiến hành phương pháp "rình mồi", lấy tĩnh chế động, bất biến ứng vạn biến, Miễn Tử Tuấn cũng không cần sớm đi tối về, bận rộn mỗi ngày không thấy bóng dáng, vì thế hẳn thực hiện hứa hẹn lúc trước đã nói với Nùng nhi, bắt đầu dạy nàng cưỡi ngựa.

Bị "nhốt" nhiều ngày trong sương phòng, rốt cuộc cũng có thể ra ngoài vui chơi, hơn nữa còn được Tuấn ca ca dạy cưỡi ngựa, Cửu Y Nùng mừng rỡ như điên, căn bản không hề phát hiện không khí kì dị đang bao trùm... báo hiệu ột trận cuồng phong, sóng gió sắp đổ xuống người nàng. Nàng chỉ biết Tuấn ca ca của nàng lại giống như dĩ vãng, mỗi ngày làm bạn cùng nàng.

Không hề hay biết, Miễn Tử Tuấn dạy nàng cưỡi ngựa, đồng thời cũng nhân cơ hội bảo hộ nàng. Dù sao nguy cơ trong mục trường vẫn chưa giải trừ.

Bất quá, hành động của Miễn tử Tuấn, nhưng lại làm Cửu Lý Hương trăm phương ngàn kế muốn tiếp cận hẳn bị chọc tức. Bởi vì nàng phát hiện, Nhậm Hồng Mai cũng không thể giúp nàng, cho nên... Một ngày rồi lại một ngày đi qua, nàng phát giác, càng lúc càng khó có cơ hội tiếp cận Miễn Tử Tuấn, mục tiêu trước kia tựa hồ cách nàng càng lúc càng xa.

Cửu Lý Hương bắt đầu cảm thấy lo lắng; Hơn nữa, thái độ của Nhậm Hồng Mai làm cho nàng cảm thấy có chút kỳ quái, hại nàng không khỏi có chút không yên....

Không phải "đi" đã nghi ngờ cái gì rồi chứ?

Rời khỏi mã phòng, vừa mới bước vào phạm vi của chủ ốc, Cửu Y Nùng liền bĩu môi, tuân theo "phân phó" của Miễn Tử Tuấn, dọc theo đường nhỏ quen thuộc, hướng tới hạ viện của nàng và hẳn, có vẻ "giận dỗi" bước đi.

Có phải có chuyện gì mà nàng không biết đã xảy ra hay không? Nếu không vì sao Ô nhị ca mới chạy tới, cùng Tuấn ca ca thì thăm vài câu, Tuấn ca ca lập tức đem nàng đuổi khỏi mã phòng, cũng mệnh lệnh nàng lập tức hồi hạ viện, chờ hẳn, không cho phép chạy loạn?

Cửu Y Nùng bộ pháp thông thả, trong lòng tức giận, bất bình nghĩ: Hừ! Chỉ biết bảo nàng trở về phòng, chính mình lại chạy mất, vô tung vô ảnh, hơn nữa hỏi như thế nào cũng không chịu nói cho nàng biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chắc! Hẳn không nói, chẳng lẽ nàng không biết đi hỏi, tự thăm dò sao? Nàng cũng không phải là hài đồng mới ba tuổi, nàng cũng muốn thay hẳn, chia sẻ một ít phiền não nha! Vì sao hẳn không chịu hiểu chứ?

Hẳn chuyện gì cũng không chịu nói cho nàng biết, thì nàng phải làm như thế nào giúp được, "cống hiến sức lực" đây?

Nàng một bên miên man suy nghĩ, ánh mắt lại đột nhiên nhìn thấy một đạo thân ảnh đang vội vàng mà đi.

Di, kia không phải bá mẫu sao? Bá mẫu vội vàng như vậy là đã xảy ra chuyện gì sao?

Cửu Y Nùng lập tức quên mất nàng phải "chấp hành mệnh lệnh" lập tức trở về phòng, xoay người, tò mò đuổi theo thân ảnh của Nhậm Hồng Mai vừa mới lủi qua cửa hông ra ngoài.

Bá..... Bá mẫu.....

Phía bắc của "Vô Uy mục trường" là hồ Chiếm Pha.

Thượng nguồn bắt đầu từ Thái Hành Sơn, những dòng suối uốn lượn từ trên cao tụ về đây, tạo thành hồ Chiếm Pha, một nhánh của hồ nằm ở giáp ranh phía bắc của "Vô Uy mục trường", tạo thành ranh giới giữa hai mục trường kề cận.

Phần lớn diện tích còn lại của hồ là giáp với bìa rừng, hàng canh bên hồ kéo dài, nối tiếp với từng lâm trong Thái Hành sơn, liên tiếp trùng điệp. Mà ngay tại nơi này, cách bìa rừng một khoản, nơi này cũng là chỗ mà Cửu Lý Hương cùng Tần Khinh Phan hẹn gặp nửa tháng một lần.

Theo thường lệ, Tiểu Hồng đứng ở ngoài bìa rừng canh giữ, Cửu Lý Hương một mình tiến vào nơi hẹn định. Vừa mới đi được vài bước, từ phía sau, một cánh tay cứng như thép nguội đã vòng từ sau sau lưng, choàng qua người nàng, chụp phủ lên vùng tuyết lê mềm mại, dùng sức bóp nắn, hơi thở nam tính nóng rực ồ ồ phả vào gáy nàng, làm cho thân người của nàng nhôn nhạo.

Nửa tháng mới gặp một lần thật sự là lâu lắm . một giọng nam thô lỗ, mạnh theo oán giận vang lên, bàn tay đang xoa nắn tuyết phong lại gia tăng thêm lực đạo, khe cấu lấy đỉnh hoa, dùng lực kéo ra. Nam căng bên dưới cứng rắn như đá, trương dài ra sức cọ sát, thúc đẩy vào cặp mông tròn lẳn của nàng .

Mỗi lần gặp mặt đều là cái dạng này! Trước đó nàng có lẽ còn có thể phối hợp một chút, nhưng là hiện tại đã muốn bất đồng . Chỉ cần an bài thoả đáng, đây sẽ là lần gặp mặt cuối cùng giữa nàng và Tần Kính Phan.

Tâm tư thông suốt, Cửu Lý Hương cố đè xuống dục hỏa bị hấn liêu khởi, thừa dịp hấn đang phân tâm, dùng sức giãy khỏi ôm ấp của hấn, lui xuống ba bước, cách xa hấn.

Người làm cái gì vậy? Lại đây! Tần Kính Phan mất hứng gầm nhẹ, lên tiếng mệnh lệnh.

Quan gia, người không biết là chúng ta còn có chính sự cần bàn sao? Dù sao sự tình trọng đại, không thể qua loa nha! Cửu Lý Hương ôn nhu nói.

Chờ ta muốn người xong thì nói cũng không muộn. Còn không mau lại đây! Tần Kính Phan phất tay, lại quát.

Không, quan gia, tin tức này so với trước kia trọng yếu hơn, chúng ta vẫn là trước đem chính sự làm tốt. Tần Kính Phan bỗng dừng nheo lại đôi mắt âm ngoan, ánh mắt chứa đựng nguy hiểm, gần từng tiếng:

Dám khước từ ta! Không phải người ở Võ Uy mục trường đã mê đắm tên nam nhân nào rồi chứ! hấn dùng ngữ khí hoài nghi nói xong, trong mắt hiện lên một chút âm độc, tàn ác như loài dã thú.

Cửu Lý Hương rung mình, lập tức phát hiện biểu hiện của mình quá rõ ràng, vì thế nàng thay đổi lẽ lối, giả vờ giậm chân, trên mặt mang theo ủy khuất, rồi triển khai cước bộ, ngã nhào vào lòng hấn.

Quan gia, người sao lại hoài nghi nhân gia như vậy chứ! nàng rũ mắt xuống, đôi bàn tay mềm mại khe vuốt ve vòm ngực của Tần Kính Phan, nũng nịu nói:

Nửa tháng không gặp, Cửu Lý Hương cũng là rất muốn, rất muốn được quan gia yêu thương nha. Chính là..... nàng khe nâng mắt, dùng ánh mắt phóng đảng câu mị thoáng nhìn hấn, thấy hấn lộ ra thần thái vừa lòng, mới tiếp tục nói: chính là nhân gia muốn nói cho người nghe một chuyện quan trọng, Miễn Tử Tuấn đã trở lại mục trường rồi .

Tần Kính Phan đột nhiên toàn thân cứng đờ, mạnh đem Cửu Lý Hương đang ồng ẹo trong lòng đẩy ra

Người nói, Miễn Tử Tuấn, kẻ giết chết đại ca ta, đã trở lại? hấn bắt lấy hai vai nàng, ánh mắt ngoan lệ hỏi.

Không phải hấn thì là ai? Cửu Lý Hương câu môi cười, Người trong Miễn gia mà quan gia muốn giết nhất đã trở lại, cho nên tin tức này đủ trọng yếu đi, nhân gia mới vì lo nghĩ cho đại sự mà nghĩ muốn bàn chính sự trước mà thôi!

Người nói dối! Tần Kính Phan buông bỏ vai của nàng ra, gần giọng:

Nói đi! Dem chuyện người thám thính được nói cho ta biết.

Hảo. Mười ngày nữa, Mã gia ở Dương Tuyền huyện, vùng Tây Giao cử hành lễ hội "đại thảo nguyên" nửa năm mới tổ chức một lần, đương nhiên " Võ Uy mục trường" cũng sẽ giống như thường lệ, đến đó tham gia. Đây chính là cơ hội tốt nhất cho quan gia ra tay, bởi vì lần này đến Mã thị, tất cả người nhà của Miễn gia đều đi.

Phải không? hai mắt Tần Kính Phan lập tức sáng lên, Đây quả nhiên là một cơ hội tốt.

Đúng vậy, đó là một cơ hội tốt. Nhưng là có một điều, quan gia cũng đừng quên, mỗi người trong Miễn gia đều là cao thủ, võ công không tầm thường, quan gia với thủ hạ của người có nắm chắc là một lần ra tay là có thể tung lưới bắt gọn hay không, phải tiêu diệt sạch sẽ mới không lưu hậu hoạn? Cửu Lý Hương hỏi.

Người nói vậy là có ý gì?! Người là đang nói võ công của ta không đủ để ứng phó với người nhà Miễn gia? Người cũng đừng quên, người Miễn gia tuy có chút thực lực, nhưng không phải ai cũng là cao thủ nhất đẳng. Điều này ta đã sớm hỏi thăm rõ ràng. Tần Kính Phan tức giận, phản bác.

Điều này ta biết. Nhưng dù sao thì nhân số vẫn là không ít, cẩn thận một chút thì tốt hơn. Cửu Lý Hương tiếp tục nói những lời quan tâm giả dối, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Vì để tiến hành kế hoạch của riêng mình, nàng đã sớm tìm hiểu thực lực bên phía Tần Kính Phan.

Người nghĩ lực lượng bên ta không đông đảo? Tần Kính Phan có chút tức giận, trừng nàng

Thôi! Nói cho người biết, tháng trước, ta đã dùng một số tiền lớn mời "Hoàng thành ngũ sát" đến. Đến lúc đó, có bọn họ trợ giúp một tay, Miễn gia, già trẻ sáu người, một móng cũng đừng mong chạy thoát! ánh mắt hằn lờ ra vẻ đắc ý dào dạt.

Trong mắt Cửu Lý Hương hiện lên một chút hào quang, khoe miệng cũng là gợi lên tươi cười

Vậy thì thật tốt quá, Cửu Lý Hương an tâm rồi. Quan gia, ta đem lộ trình từ mục trường đến Dương Tuyền huyện của người nhà Miễn gia nói cho người biết, quan gia cần phải nhớ kỹ, vạn vạn không thể sai a!

Nhiều lời. Còn không mau nói! Tần kính Phan trách mắng.

Là như vậy, Võ Uy mục trường thừa dịp giao một đám ngựa cho Mã thị, vì để thuận tiện, bọn họ sửa đổi hành trình so với trước một chút, đi đường nhỏ này..... Cửu Lý Hương đem những gì nàng biết được từ miệng của Nhậm Hồng Mai nói ra, một chút cũng không có hoài nghi, in tức này là do là Miễn gia "có ý" khiến nàng biết được.

Mà Tần Kính Phan lại từ miệng của Cửu Lý Hương biết được lộ trình của Miễn gia, cho rằng lộ trình mà người nhà Miễn gia chọn lại là một đường nhỏ ven rừng, địa điểm vô cùng thích hợp để triển khai tập kích, không khỏi đắc ý, cười to ra tiếng. (há, ăn dưa bỏ :D)

Lần này ta có thể trả mối thâm thù quyết hận cho đại ca, lại vừa có thể tung lưới bắt gọn Miễn gia, chiếm lấy Võ Uy mục trường, thật sự là nhất cử lưỡng tiện, nhất tiễn hạ song điều a! Ha ha..... hần nhìn sang Cửu Lý Hương, Việc này mà thành công thì công thần lớn nhất chính là người. Ta thật sự may mắn, lúc trước đem người đoạt trở về,

Chính sự đã đảm hoàn, sắc tâm dục vọng lại thâm nung đôi mắt gian tà của Tần Kính Phan, hần nhanh chóng kéo xé y phục trên người Cửu Lý Hương.

Quan gia..... Cửu Lý Hương giả vờ hờn dỗi, nhuỷên thân, cả người uốn éo không xương như măng xà quẩn lấy hần.. Dù sao cũng tránh không được, không bằng cứ hưởng thụ lần cuối cùng này đi! Dù sao Tần Kính Phan trong chuyện ân ái đúng là bậc thầy, dũng mãnh làm cho nàng khoái hoạt Hơn nữa, nếu đúng như tính toán của nàng, lần này tập kích, hần nhất định "có đi không về", vậy thì cứ thỏa nguyện cho hần đi!

Tiểu yêu tinh, hôm nay ta sẽ tưởng thưởng công lao cho người thỏa đáng! Tần Kính Phan cười đậm dăng, đem thân mình đè ép lên thân thể nhu thuận, nhuỷên miên, ngả ngón trong lòng.....

Một tiếng hô nhỏ làm cho Tần Kính Phan cùng Cửu Lý Hương đang dây dưa cùng một chỗ lập tức cứng đờ, nhất là Cửu Lý Hương, nàng phát hiện thanh âm này thực quen tai, nhanh chóng ngẩng đầu, hướng chỗ phát ra thanh âm nhìn lại –

Nhất thời, sắc mặt của nàng đại biến, không biết ứng phó thế nào.

Ở một góc cây đại thụ to lớn, Nhậm Hồng Mai, phu nhân yêu quý của chủ thượng Võ Uy mục trường, Miễn Vĩnh Thanh, bỗng nhiên xuất hiện. Biểu tình trên mặt của bà khi nhìn Cửu Lý Hương đã không còn ánh lên cảm giác yêu thương, chiều chuộng mà chỉ còn lại sự thất vọng và mất mát.

Cửu Lý Hương á khẩu, một câu cũng nói không nên lời.

Bà ta là ai?

Tần Kính Phan nhìn thấy người xuất hiện chỉ là một phu nhân trung niên, trước hết cũng thấy yên tâm, đoán rằng phu nhân này chắc là người giúp việc ở trong mục trường. Nhưng mà, y phục trên người phu nhân này thì lại được làm bằng chất liệu đắt tiền, hạ nhân sao có thể...

Bà ta là Nhậm Hồng Mai. Cửu Lý Hương mấp máy nhiều lần mới có thể mở miệng, trong lòng vô cùng tức giận, thấy không cam lòng chút nào.

Nhậm Hồng Mai vì sao đột nhiên lại xuất hiện vào lúc này ? Việc này làm sao nàng có thể bào chữa đây? Kế hoạch đi đến bước cuối cùng lại thất bại trong gang tấc !

Cái gì?! sát khí trong mắt Tần Kính Phan lập tức xuất hiện. Sự tình đã tiến hành đến giai đoạn này, hẳn tuyệt không cho phép có người ngăn đường!

Sát ý rõ ràng trong mắt Tần Kính Phan làm cho Nhậm Hồng Mai cùng Cửu Lý Hương, hai người đều có thể cảm nhận được.

Cửu Lý Hương hiểu rõ tính tình của hắn.

Mà Nhậm Hồng Mai lại vờ như không thấy, trực tiếp hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình

Cửu Lý Hương, vì sao con phải làm như vậy? Vì sao lại muốn liên hợp với người khác để gây bất lợi với Miễn gia?

Bà vẫn không thể tin được, một người ôn nhu, hiền lành như thế lại có thể là kẻ đầu sỏ, đưa người của Miễn gia vào hiểm cảnh, uống công cho bà có mắt như mù, dẫn sói vào nhà, còn hết lòng yêu thương nàng, muốn thay nàng tác hợp lương duyên với cốt nhục thân sinh của mình. Tất cả, như một giấc mộng phù du, đều tan biến khi bà nghe được mấy câu đối thoại giữa Cửu Lý Hương và người đàn ông kia .

Anh mắt âm trầm của Cửu Lý Hương xoay chuyển không chừng, tâm tư rất nhanh chuyển động, cân nhắc thiệt hơn, cuối cùng cho rằng, giờ phút này, giết chết Nhậm Hồng Mai rồi tính tiếp, nên cũng lập tức hừ lạnh, đáp lời:

Ta không nhất thiết phải giải thích với người!

Nàng rất nhanh hạ quyết định, vì thế nàng hướng Tần Kính Phan biểu hiện ánh mắt sát ý, sau đó thân hình nhanh chóng thối lui vài bước, nhìn hắn tới gần Nhậm Hồng Mai đồng thời cũng giờ lên chuông ...

Đột nhiên, một giọng nam không biết từ hướng nào trong rừng cũng truyền đến, cũng thuận đường ngăn trở động tác của Tần Kính Phan...

Ta cũng rất muốn biết, vì sao hai vị đều kiên trì muốn toàn bộ nhân tánh mạng của Miễn gia ta?

9. Chương 9

Lời nói vừa dứt, một đạo thân ảnh xuất hiện như tia chớp, không một tiếng động hiển hiện giữa rừng thông, mà phía sau hắn còn có một thân ảnh khác, trầm mặc không nói.

Miễn Tử Tuấn! Tần Kính Phan vừa nhìn thấy người tới là ai, lập tức sắc mặt đại biến, vẻ mặt dữ tợn. Hắn chưa bao giờ từng quên, chính là tên này đã dẫn dắt một đám người xông lên núi, hoàn toàn tiêu diệt sơn trại của đại ca hắn, Tần Bình Lượng. Đang suy nghĩ thù cũ hận xưa, Tần Kính Phan đột nhiên bình tĩnh, nhìn thân ảnh của Miễn Tử Tuấn đang phi thân đến gần, mới lùi một bước, không thể xem nhẹ thân thủ của tên này được.

Miễn Tử Tuấn thi triển khinh công thượng thừa, đáp xuống ngay giữa Tần Kính Phan và Nhậm Hồng Mai, đề phòng hắn ra tay đã thương mẩu thân.

Kỳ thật Miễn Tử Tuấn đã nhận được ám hiệu của Ô Hạo, thông báo về việc Cửu Lý Hương gặp mặt kẻ tình nghi hãm hại mục trường, một đường đi theo ký hiệu mà Ô Hạo lưu lại, đuổi tới đây, cùng Ô Hạo xảo diệu

ẩn mình trong tàng cây, nghe được tính toán âm độc của Cửu Lý Hương và Tần Kính Phan, mưu đồ sát hại cả nhà Miễn gia. Trong lòng hần âm thầm tính toán, muốn âm thầm theo dõi tên này, tìm ra hang ổ của bọn chúng, đem toàn bộ đám dọa phỉ có liên quan, toàn bộ thanh trừ, để tránh lưu hậu hoạn.

Ai ngờ, kế hoạch của hần chưa kịp tiến hành đã bị mẫu thân đột nhiên xuất hiện cấp đánh hồng rồi, làm hại hần không thể không hiện thân, ngăn cản nam tử thâm tà kia vì muốn diệt trừ mối họa mà giết hại mẫu thân, bịt đầu mối.

Nương, người chạy đến nơi đây tới làm cái gì?

Miễn Tử Tuấn tức giận hướng mẫu thân gầm rú, trong lòng cảm thấy bất lực vô cùng. Mẫu thân vì sao một chút ý thức bảo vệ bản thân, tránh khỏi nguy hiểm cũng không có! Chẳng lẽ bà một chút cũng không phát hiện, giả như hần đến chậm một bước, ánh mắt hung ác của nam nhân trước mặt này biểu hiện cho việc sẽ đối với bà đoạn hạ sát thủ? Mà biểu hiện này của mẫu thân cũng làm cho hần bất giác nhớ tới Nùng nhi, nàng dường như cũng y như vậy, luôn không biết đề phòng người khác.....

Miễn Tử Tuấn tức giận gào rống một hồi, vừa quay đầu lại, nhìn nam tử xa lạ trước mặt, nhận thấy rõ ràng ánh mắt của hần tràn ngập địch ý, cừ hận thâm thù.

Người là ai? Miễn Tử Tuấn không nhớ rõ mình đã từng gặp qua người này chưa, nhưng tại sao hần lại nhìn mình bằng ánh mắt như mình đã giết cả nhà hần như thế?

Tần Kính Phan. hần cắn răng bật ra từng lời, bàn tay đã ngưng tụ nội lực, vận sức chờ phát động.

Chúng ta có cừ oán? Miễn Tử Tuấn hỏi lại. Nếu không Tần Kính Phan này vì sao lại muốn giết cả nhà hần?

Miễn Tử Tuấn, người thật đúng là dễ quên a! Người còn nhớ rõ, tám năm trước, người dẫn người lên núi, hủy Thiết Hổ trại ở Thái Hành sơn không?

Người là người của Thiết Hổ trại. Miễn Tử Tuấn ngưng mắt. Thì ra Tử An đã không đoán sai, chuyện rắc rối trong mục trường lần này, quả thật là do dư nghiệt của đám sơn tặc tám năm trước gây nên.

Trại chủ Thiết Hổ trại, Tần Bình Lượng, là đại ca của ta! Tần Kính Phan nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt đầy tơ máu rất là dữ tợn.

Ta đã hiểu. Miễn Tử Tuấn gật đầu. Nguyên lai là vì huynh báo thù a! Cho nên mới trăm phương ngàn kế đả kích "Võ Uy mục trường", thậm chí phái người tiến đến mục trường làm nội gián.

Bất quá, Tần Kính Phan vì sao không thử nghĩ lại, Thiết Hổ trại trước kia đã làm bao nhiêu việc ác, cướp bóc bao nhiêu mục trường, sát hại bao nhiêu tánh mạng vô tội. Nếu thật muốn truy cứu, những huynh đệ có thân nhân chết trong tay đại ca hần phải tìm ai trả thù báo oán đây?

Huynh trưởng của hần là người, huynh đệ của người khác không phải là người sao?

Bây giờ, người muốn ngoan ngoãn khoan tay chịu trói, hoặc là muốn ta động thủ bắt giữ người. Dù sao, hôm nay ta cũng không có khả năng thả người trở về. Miễn Tử Tuấn lạnh lùng nói.

Tình hình hiện nay, hần không thể tiếp tục thực hiện kế hoạch ban đầu. Trước mắt, chỉ có bắt trói Tần Kính Phan, sau lại ép hỏi hần, hang ổ phe cánh của hần ở đâu.

Thật mạnh miệng! Người nghĩ chỉ dựa vào chút kỹ xảo nhỏ của người có thể đã bại ta? Tần Kính Phan xuy thanh mắng, tự tin bằng công lực của mình, đối phó với thằng nhãi Miễn Tử Tuấn này cũng không cần tốn nhiều sức lực và thời gian.

Nga? Miễn Tử Tuấn nhướn mày. " Chút kỹ xảo nhỏ", quả nhiên khẩu khí thật lớn?

Đừng quên, ta cũng không phải đơn độc một mình đến đây. hần có ý ám chỉ, dẫn dắt, thâm mắng Tần Kính Phan không đủ thông minh, nhất định sẽ trúng kế.

Tần Kính Phan quả nhiên trúng kế, lộ ra vẻ mặt âm ngoan

Người nghĩ rằng ta ngốc như vậy, sẽ một mình một người tới ở đây? dứt lời, huyết sáo một tiếng, vang dậy trong không gian tĩnh lặng.

Chỉ chốc lát sau, trong rừng lại xuất hiện hai gã đáng người cao trắng, sắc mặt hung tàn.

Quan gia, có việc?

Ta muốn các người thay ta giết kia hai người. Tần Kính Phan đưa tay chỉ vào Nhậm Hồng Mai cùng Ô Hạo đang đứng ở phía sau Miễn Tử Tuấn.

Về phần người, Miễn Tử Tuấn, hôm nay, ta muốn chính tay cắt đầu người, tể vong hồn đại ca ta linh thiên nơi chín suối! lời nói vừa dứt, đại chưởng cũng xuất kích, đáng về phía Miễn Tử Tuấn, hai thủ hạ phía sau cũng đồng loạt tiến lên.

Miễn Tử Tuấn, thân hình chợt lóe, đem mẫu thân chuyển đến vị trí cách đó năm bước, mắt thấy Ô Lặc, đang canh giữ ở bìa rừng, nghe thấy động tĩnh liền tiến vào; lập tức giao mẫu thân cho hắn.

Nương, người đợi ở đây! hắn công đạo một tiếng, lập tức trở lại nghênh hướng chưởng phong của Tần Kính Phong, đồng thời Ô Lặc cũng ra tay tiếp một chiêu của một thủ hạ Tần Kính Phan đang đánh tới.

Nhất thời, trong rừng, đao quang kiếm ảnh lóe sáng không ngừng, tiếng binh khí chạm vào nhau chói nằng vang lên từng trận dồn dập. Nhậm Hồng Mai núp nửa người sau một cây đại thụ, lo lắng quan sát ba cặp giao thủ, cho nên không chú ý tới, từ phía sau, Cửu Lý Hương, đang từ từ tiếp cận bà, trong tay còn cầm một chủy thủ.

Tần Kính Phan vừa mới giao đấu với Miễn Tử Tuấn, lập tức phát hiện mình cũng không phải là đối thủ của hắn. Nhưng trông không cam tâm, uất hận thù mới hận xưa, khiến hắn không chịu buông tay, ra toàn hiểm chiêu, muốn cùng Miễn Tử Tuấn đồng quy vu tận (ôm nhau cùng chết).....

Miễn Tử Tuấn nhẹ nhàng tiếp chiêu, nhận rõ chiêu thức của Tần Kính Phan là sát chiêu, muốn ôm hắn cùng vào địa ngục, không còn để ý đến tính mạng, liều mình mà đến, nhưng hắn lại muốn bắt sống tên này, đem về còn ép cung, nên bình tĩnh, lắng lẽ tìm cơ hội!

Rốt cục, sai vài vòng dò xét, ứng chiêu, Miễn Tử Tuấn nắm được sơ hở của hắn, điểm lên vài đại huyệt trên người Tần Kính Phan, làm hắn rớt cuộc không thể nhúc nhích.

Tiếp theo, Ô Hạo cùng Ô Lặc cũng lần lượt điểm được huyệt đạo của hai tên thủ hạ Tần Kính Phan, chế trụ bọn chúng.

Nhưng vào lúc này, Nhậm Hồng Mai lại phát ra một tiếng thét kinh hãi...

Buông nàng ra! bà kêu to.

Trong lòng Miễn Tử Tuấn căng thẳng, nhanh chóng xoay người, vừa thấy, Cửu Lý Hương tay cầm chủy thủ, lưỡi dao bén nhọn kề sát cổ Cửu Y Nùng, người mà hắn cứ đinh ninh rằng lúc này đang ngoan ở trong hạ viên chủ ốc!

Nàng..... Làm sao có thể....làm sao có thể chạy tới nơi này?

Miễn Tử Tuấn toàn thân cứng ngắc, sắc mặt đại biến. Chết tiệt! Tiểu nữ nhân này lại gây ra phiền toái cho hắn rồi! Tức giận trong mắt hắn ngưng tụ, càng lúc càng ác liệt.

Người muốn cái gì? nhìn Cửu Lý Hương nắm chặt Nùng nhi, càng lúc tiến càng gần về phía hắn, tức giận trong mắt Miễn Tử Tuấn càng sâu.

Ta muốn cái gì? Cửu Lý Hương cong môi, cười đến thật yêu tà, trong giọng cười hàm chứa âm ngoan tàn khốc...

Ta cứ tưởng rằng, trước tranh thủ chút tình cảm của người, sau đó thông báo cho người biết kế hoạch của Tần Kính Phan, theo đạo lý "bỏ gian tà theo chính nghĩa" hảo trở thành công thần của Miễn gia, cũng mượn tay người diệt trừ cái gai trong mắt. Nhưng hôm nay..... Người nói, ta sẽ muốn cái gì? mọi tính toán trong lòng đều như lâu đài trên cát, phút chốc bị cuốn phăng, nàng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, không thể cam lòng mà chấp nhận buông tay, mất hết tất cả !

Người thực nghĩ rằng tâm cơ của mình vô cùng hoàn hảo, không có nửa điểm sơ hở, nên không có ai hoài nghi sao? con người đen của Miến Tử Tuần thâm sâu khó dò, ngữ khí tràn ngập khinh thường cùng khinh bỉ.

Ánh mắt của Cửu Lý Hương nhìn ra thái độ khinh miệt của hắn, lập tức sanh lại, lướt giọng quát mắng

Người dám xem thường ta?! khuôn mặt hiền lành đáng yêu của Cửu Lý Hương giờ phút này vô cùng dữ tợn, lại thập phần đáng sợ.

Chẳng lẽ ngốc nữ này tốt hơn ta sao? Trừ bỏ gương mặt có điểm dễ nhìn, có thể chừa ra ngoài cho người khác thấy ra, tính tình còn lại thì vụng về, ngu ngốc hết thuốc chữa. Ta làm sao có thể thua nàng?!

Lại nhớ đến những lần bị Miến Tử Tuần từ chối nhục nhã, Cửu Lý Hương càng thêm điên tiết, chủy thủ kề sát trên cổ Cửu Y Nùng lại gia tăng thêm lực đạo, lưỡi dao bén ngót khăm một đường vào cổ Y Nùng. Một dòng máu đỏ tươi từ miệng vết thương chảy dọc xuống cần cổ trắng mịn, thập phần chói mắt...

A! Đau quá..... đau đớn làm cho lệ quang lóng lánh lấp đầy hốc mắt của Cửu Y Nùng.

Nhậm Hồng Mai dùng sức lấy tay bịt kín miệng mình, chỉ sợ mình phát ra thanh âm gì càng thêm kích thích Cửu Lý Hương. Ô Hạo, Ô Lạc đứng hai bên, toàn thân buộc chặt, đề phòng, mảy mảy nhíu lại.

Chỉ có Miến Tử Tuần nghe Cửu Lý Hương mắng nhiếc Nùng nhi, sau lại còn tổn thương nàng, sắc mặt vẫn như trước, hai mắt nhìn chằm chằm Cửu Lý Hương, thủy mâu lóa lên ánh sáng nguy hiểm.

Cho dù Nùng nhi vụng về, tâm tính đơn thuần, cái gì cũng không hiểu, vẫn tốt hơn một tâm địa như rắn rết, suốt ngày chỉ biết toan tâm cơ, thủ đoạn...rất nhiều! hấn gần từng tiếng, phun ra lời nói đả thương người, lời nói trêu chọc làm cho Cửu Lý Hương đang kích động càng thêm điên cuồng.

Mọi người thở hắt vì kinh ngạc, không thể tin được, Miến Tử Tuần thế nhưng không để ý đến sống chết của Cửu Y Nùng, ngược lại nói ra lời nói khiêu khích, chọc Cửu Lý Hương phát cuồng.

Quả nhiên, sắc mặt kịch biến của Cửu Lý Hương trong chớp mắt hiện lên thần sắc liêu linh ngoan độc, mỉm cười tà ác...

Hảo, người điên rồi! Miến Tử Tuần, người càng đem nàng trở thành bảo bối, ta liền không cho người được như ý nguyện! giọng nói danh lại, tức giận đến cực điểm, cũng thể hiện quyết tâm tàn độc.

Chủy thủ trong tay nàng khẽ nâng cao, nhấc khỏi cổ Cửu Y Nùng, dùng sức trạc hạ....

Trong nháy mắt đó, thân hình cường tráng của Miến tử Tuần thoát tiến lên như một tia chớp, một cường lực mạnh mẽ từ trong lòng bàn tay tung ra, đánh bay chủy thủ trong tay Cửu Lý Hương, cũng vươn tay, ôm lấy thân thể mềm mại của Nùng nhi! Thân thể nhuyển miên vừa nằm gọn trong lòng ngực, Miến tử Tuần lại bồi thêm một chuồng, đem Cửu lý Hương đánh bay.

Hành động mau lẹ chỉ trong nháy mắt hoàn thành, mọi người chỉ kịp nhìn thấy Cửu Lý Hương bị đánh bay xa mấy mét, va vào 2 đại thụ, chật vật ngồi dậy, phun ra một ngụm máu tươi.

Miến Tử Tuần nhìn Cửu Lý Hương đang nằm trên mặt đất hấp hối, lạnh lùng mở miệng:

Người rất xem nhẹ ta . Chỉ cần là chọc giận ta, cho dù là nữ nhân, ta cũng nhất định không bỏ qua!

Oa! Con..... Nhậm Hồng Mai biết thân thủ của hắn không tệ, nhưng chiêu thức ấy quả thực là tuyệt kỹ, xuất quỷ nhập thần nha, làm người ta không thể tin được. Hắn từ khi nào thì đem võ công luyện được tốt như vậy ?

Nương! Miến Tử Tuần tức giận chưa tan, hai mắt trừng trừng, danh giọng

Con thật sự rất muốn biết, vì sao nương không chịu nghe người theo lời con nói, an tâm ở lại mục trường, ngược lại, còn vụng trộm theo tới nơi đây, làm cho đạo tặc thừa dịp cơ hội, hơn nữa..... Người... một người thập hiểm còn chưa đủ, thể nhưng còn mang Nùng nhi cùng nhau đến ! hấn sanh mắt, liếc mắt một cái nhìn thiên hạ trong lòng.

Ách..... Tử tuần..... nguy rồi, con trai lúc này giống như thật sự phát hỏa

Người hồi mục trường nói với cha đi! Miễn Tử Tuấn không để ý tới mẫu thân, quay đầu lại, phân phó Ô Hạo, Ô Lạc, nơi này giao cho các người xử lý. Cần phải từ trong miệng họ lấy được thông tin chính xác, biết được hang ổ của bọn vậy cánh còn lại ở đâu.

Vâng, nhị gia.

Ta mang Nùng nhi hồi mục trường trước, không có chuyện gì trọng yếu cũng đừng đến quấy rầy ta. hấn trừng mắt nhìn Cửu Y Nùng tự biết đuối lý, cảm như hén yên lặng nấn trong lòng, lại công đạo nói: Hộ tống nương của ta hồi mục trường giao cho cha ta, cũng đem việc hôm nay báo cáo rõ ràng cho cha ta biết.

Dứt lời, mặc kệ mẫu thân lộ ra biểu tình sầu khổ, ánh mắt khẩn khoản "ăn năng", Miễn Tử Tuấn buộc chặt cánh tay, xoay người mà đi.

Khoái mã một đường thẳng tiến, khuôn mặt tuần tú của Miễn Tử Tuấn lúc này âm lãnh dị thường, trầm mặc không nói trở lại mục trường, ôm Cửu Y Nùng đi vào hạ viện.

Cửu y nùng cảm không dám rút xuống nước mắt, một đường cảm như hén, đầy đủ cảm nhận được miễn tử tuần cả người phóng xạ mà ra cuồng mãnh lửa giận.

Nói thật, nàng một chút cũng không nghĩ tới, nàng chỉ muốn hảo ý giúp đỡ hấn, vậy mà "giúp đỡ" chưa được, ngược lại càng gia tăng gánh nặng cho hấn, thậm chí còn bị người khác khống chế để uy hiếp hấn. Kết quả, nàng không chỉ có "giúp đỡ" không xong, ngược lại gặp phải phiền toái..... Ô..... Tuấn ca ca lúc này sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng đi!

Miễn Tử Tuấn đem thiên hạ trong lòng đặt lên giường, sau đó xoay người, từ một bên tủ bát lấy ra thuốc trị thương, thuận tiện còn thấm ướt một cái khăn sạch sẽ.

Hấn cẩn thận đem vết máu trên cổ Nùng nhi chà lau sạch sẽ, cũng rửa sạch miệng vết thương, lại nhẹ nhàng xức thuốc trị thương vào.

Đem những việc này làm xong thật tốt, khuôn mặt tuần tú âm trầm nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang cúi cúi đầu, đem cảm xúc trong lòng đều biểu hiện hết lên mặt.

Tốt lắm, còn biết sợ.

Cửu Y Nùng bị ánh mắt kì lạ của hấn nhìn đến da đầu run lên, đôi mắt to tròn lonh lonh ngán lệ. Ô ô..... Lúc này, nàng hình như là chạy trời không khỏi nắng nha!

Bỗng dưng, Miễn Tử Tuấn hành động...

Đôi tay cứng như thép nguội, không hề thương hương tiếc ngọc, đem thân hình mềm mại của nàng túm lấy, xoay người nàng lại, đặt trên đùi mình, làm cho nàng nằm sấp xuống, lưng hướng lên, tiểu đầu cúi xuống...

Tiếp theo, hấn nâng váy áo của nàng lên cao, lộ ra tiết khó trắng tinh, bao lấy cặp mông tròn lẳn, bàn tay to nhắc lên, một tiếng "chát" thanh thúy vừa vang lên, tiếng kêu khóc ai oán của ai oán của "ai đó" cũng đồng thời vang lên.

a đau quá nha..... Đừng đánh Nùng nhi về sau sẽ không dám nữa..... Ô ô.....

Miễn Tử Tuấn trừng mắt, nhìn thiên hạ trên đùi khóc đến thật đáng thương, cố đè xuống cảm giác không đành lòng trong lòng, cắn chặt răng tiếp tục "chiếu cố" tiểu thí thí (là cái mông ý >.<) của=" "nàng,=" "chính=" "là=" "lực=" "đạo=" "đã=" "sớm=" "giảm=" "bớt=" "tám=" ">

Chết tiệt! Lúc này ta phải trừng phạt nàng thật tốt, xem nàng lần sau còn dám không nghe lời như vậy nữa không! hấn hung hăng mắng. Tiếng khóc của nàng làm hấn đau lòng không thôi, nhưng chuyện tình mới phát sinh vừa rồi lại làm cho hấn vô cùng kinh hãi, thiếu chút nữa lâm vào điên cuồng.

Khi hấn thấy nàng bị Cửu Lý Hương dùng chủy thủ chế trụ chuyện này làm cho hấn có cảm giác như máu trong toàn thân đều chảy ngược, hấn đã âm thầm thề, kiếp này, hấn tuyệt không cho phép mình trải qua cảm giác này một lần nữa!

Sau, Cửu Lý Hương còn đã thương nàng, nhìn máu tươi của Nùng nhi từ từ lan ra, trái tim của hắn như bị ai dùng sức bóp chặt, đau đớn như muốn vỡ tung!

Khi đó hắn mới hiểu được, hắn đã sớm yêu thương Nùng nhi. Tôn trọng tự do cái chó má gì, hắn chỉ cần nàng, chỉ yêu nàng. Hắn....căn bản là không thể mất đi nàng!

Hắn đem nàng từ trên đùi thu khởi, mảy rậm nhíu chặt, trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem nước mắt.

Đây chỉ là khiển trách nho nhỏ thôi, xem nàng lần sau còn không chịu nghe lời, chạy loạn khắp nơi nữa hay không! Hắn nắm cái cằm bé nhỏ của nàng, trách móc hờn dỗi.

ô ô..... Ta là muốn giúp Tuấn ca ca thôi! Ta nào biết..... Ô..... Thực xin lỗi thôi! Ô..... Ách! nàng khóc đến thương tâm, ủy khuất mếu máo, cầu xin tha thứ, Tuấn ca ca..... Thực xin lỗi thôi! Ta lần sau..... Lần sau không dám nữa..... Tuấn ca ca đừng giận nữa mà, tiểu thí thí của nàng đã đau muốn chết.

Bỗng dưng, hắn đem nàng sủng nhập vào trong ngực, ngũ khí dồn dập lại ôn nhu, thì thầm bên tai nàng:

Nàng có biết hay không, nàng đau ta còn đau hơn gấp trăm lần, chẳng khác nào muốn lấy mạng của ta! Nàng có biết, khi ta nhìn thấy nàng bị Cửu Lý Hương chế trụ, bị nàng ta..... cổ họng của hắn như bị thít chặt, kinh hãi trong lòng lại lần nữa hiện diện, không khỏi buột chặt cánh tay.

Nghe ra thanh âm rống giận của hắn toàn bộ bay biến, thay vào là giọng nói ôn nhu, nhẹ nhàng thì thầm, tiếng khóc của nàng cũng im bật, trong lòng như có một dòng nước thật ấm áp, thực ngọt ngào chảy lan khắp toàn thân. Thì ra Tuấn ca ca cũng quan tâm đến nàng như vậy!

Nàng hút hút cái mũi, ở trước ngực hắn ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt chứa chan thâm tình, nét mặt dịu dàng của hắn thì khóe môi vô thức mỉm cười.

Tuấn ca ca, người đối với Nùng nhi thật tốt nha! Nùng nhi thật sự rất thích, rất thích Tuấn ca ca! cái miệng nhỏ nhắn cong lên, như một đóa xinh đẹp mê hoặc lòng người nở rộ trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt toát lên sự yêu thương cùng tín nhiệm tuyệt đối mà nàng vẫn còn không hay biết.

Trong lòng Miễn Tử Tuấn bỗng dưng mừng rỡ như điên. Hắn không phải chưa từng nghe thấy nữ nhân nói yêu thích hắn, nhưng mà, tuyệt không có một nữ nhân nào giống như Nùng nhi vậy, thản nhiên vô ngại, không chút nào che giấu thô lỗ, làm yêu thương của hắn dành cho nàng càng thêm dâng trào.

Hắn phủng trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Nùng nhi thực thích Tuấn ca ca? hơi thở nóng ấm của hắn khẽ lướt trên bờ môi đỏ tươi.

Cửu Y Nùng bị hơi thở ấm nóng, đầy nam tính của hắn phả vào mặt, làm cho sắc mặt ửng hồng, có chút 'ngứa', nhưng cảm xúc nhôn nhạo trong lòng vẫn không ngăn nàng thành thật trả lời.

Àn, Nùng nhi thật sự, thật sự rất thích Tuấn ca ca!

Nếu Nùng nhi thích Tuấn ca ca, vậy Nùng nhi làm nương tử của Tuấn ca ca được không? ngũ khí mềm nhẹ, tuy là câu hỏi, kì thực hắn đã hạ quyết tâm.

Đời này hắn phải cùng Nùng nhi trải qua, không bao giờ nữa buông ra.

Về phần hắn trước kia luôn miệng nói "tự do", cái đó đã sớm bị hắn quăng đến góc tường, quên không còn một mảnh.

Nương tử? Y Nùng đầu tiên là mờ mịt trong chớp lát, sau đó bỗng dưng tỉnh ngộ.

Dát? Tuấn ca ca muốn kết hôn với Nùng nhi? không thể nào! Nàng có phải nghe lầm hay không?

Àn. Miễn Tử Tuấn gật gật đầu, chứng thật thính lực của nàng không có lầm. Đúng vậy, Tuấn ca ca đã quyết định phải thú nùng nhi làm thê tử, muốn Nùng nhi làm nương tử của Tuấn ca ca. tâm của hắn từ ngày đón nàng từ Yên Liễu trang đã bị nàng đánh cắp rồi, thật đáng giận, trải qua thời gian lâu như vậy hắn mới nhận ra tâm ý của mình.

Không được! xác định mình không nghe lầm, nàng bỗng dưng quát to một tiếng, Nùng nhi không thể làm nương tử của Tuấn ca ca! thần sắc lo lắng hiện lên trong đáy mắt của nàng.

Miễn Tử Tuần nghe vậy thì biến sắc, Nàng nói cái gì? Nói lại cho rõ ràng!

Cừu Y Nùng có chút bất đắc dĩ, hai mắt to tròn trong veo nhìn hần chớp chớp

Ách, Tuần ca ca, lần trước Nùng nhi không phải đã nói với huynh rồi sao? Nùng nhi đã hứa với Tiểu Nhi, hai người muốn tìm một trụ lại, vui vui vẻ vẻ vượt qua nửa đời sau..... Ách, Nùng nhi không thành thân.

Miễn Tử Tuần trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, vô tội của nàng, trong lòng thập phần khó chịu. Nói cả nửa ngày, thì ra địa vị của hần trong lòng nàng lại sắp sao cái người tên Nam Lạc Nhi kia sao? Chắc! Tiểu Nhi gì đó thực tốt như vậy?

Thì ra nàng vì một nha hoàn kiêm tỷ muội, Nam Lạc Nhi, mà lại đành lòng bỏ mặc ta, cũng chỉ muốn cùng nàng ấy ở cùng một chỗ. hần âm trầm phun ra mấy câu, sau lại tiếp, Nàng đã thích Nam Lạc nhi như vậy, sao lại còn nói thích ta?! hần hờn giận quát, trong giọng nói ầm ầm chút uy hiếp cùng nồng đậm "ghen tuông".

Không, không, không phải như thế. Cừu Y Nùng vẻ mặt kinh hoảng, chân tay luống cuống, bối rối vội vàng kéo kéo y phục trên người hần, Tuần ca ca, Tiểu Nhi là tỷ muội của ta, ta thực thích nàng. Ân, nhưng mà..... Nhưng mà so với "thích" của Tuần ca ca là..... Là không giống nhau. Ta cùng Tiểu Nhi ở cùng một chỗ, cũng có thể thích Tuần ca ca a! Tuần ca ca vì sao lại tức giận? Nùng nhi chỉ là tuân thủ lời hứa mà thôi.

Miễn Tử Tuần đau đầu cắn chặt răng, hạo, nàng tuân thủ lời hứa cùng hạo tỷ muội Tiểu Nhi ở cùng một chỗ, vậy thì ta ở đâu? Nàng đem ta đặt ở chỗ nào? Nàng đã quên mấy ngày nay, nàng đều cùng ta ở cùng một chỗ sao?

A! Cừu Y Nùng hô nhỏ. Đúng nha! Nếu nàng cùng tiểu Nhi ở cùng một chỗ, kia nàng cũng sẽ không thấy được Tuần ca ca ! Ô..... Nàng không muốn như vậy ! Vậy..... vậy tiểu Nhi, nàng ấy.....

Có! trong mắt nàng linh quang chợt lóe

Bằng không như vậy đi ta cùng tiểu Nhi không cần tìm địa phương nào khác, chúng ta đến đây, cùng Tuần ca ca ở cùng một chỗ, không phải được rồi sao? Ta vẫn có thể tuân thủ lời hứa, lại có thể cùng Tuần ca ca ở cùng một chỗ, chẳng phải là ngô..... đang thao thao bất tuyệt, lời nói của nàng bỗng dừng gián đoạn.

Một nụ hôn cuồng nhiệt ấn hạ, làm nàng không thể tiếp tục huyền thuyên cái miệng nhỏ nhắn nữa.

Đáng giận! Nói nửa ngày, nàng vẫn là cảm thấy tỷ muội kia mới là trọng yếu chứ không phải là hần, thật sự là làm người ta chán nản kiêm tâm lý bất bình hành!

Hần hờn giận, đem thân hình mềm mại của nàng áp chế lên giường –

Dù sao hần cũng mặc kệ nàng kiên trì với mấy cái lý do vớ vẩn gì, hần đã hạ quyết tâm muốn thú nàng làm thê tử!

Đại cường vươn ra, lập xả toàn bộ y phục trên người nàng, lực đạo mãnh liệt thể hiện quyết tâm kiên định của hần.....

Đáng giận! Nàng dám cự tuyệt của hần cầu thân, chỉ vì một người không đáng kể cùng một cái lý do bạc nhược kì cục!

Hần nhìn thiên hạ dưới thân đã không còn gì che đậy, da thịt tuyết trắng mềm mại như bạch mộc hiển lộ, nhanh chóng châm ngòi dục hỏa cuộn cuộn trong người.

Đáng giận! Hần mặc kệ nàng có chịu gả hay không gả, cùng lắm thì hần đem nàng buộc thượng lễ đường, xem nàng làm như thế nào nói ra ba chữ không thành thân !

Dùng đại cường xoa nắn tuyết phong trắng mịn, mềm mại, hần nhìn nàng đơn thuần, thiên chân vô tà, ngoan ngoãn trong lòng hần, ai dạy hần làm thế nào để dùng thủ đoạn bức nàng đi vào khuôn khổ đây?

Bạc môi nóng rực ngậm lấy đỉnh hoa đỏ tươi.....

Thôi thôi! Vẫn là trước giúp nàng đem tiểu Nhi gì đó tìm đến, sau đó còn nghĩ biện pháp thuyết phục nàng đồng ý cùng hần thành thân đi!

Quyết tâm cuồng bá, áp chế nhảy mất biến thành "chiến dịch chinh phục trái tim".

Ai! Dù sao hấn vẫn không nhẫn tâm làm cho nàng khổ sở Bây giờ, phải để nàng "an ủi" nội tâm bị kinh hách của hấn đã! (_____!)

Rất lâu sau đó, nội thất hạ viện vẫn truyền đến anh anh rên rỉ cùng tiếng thở dốc thô dạt.

Sự kiện trong rừng ước chừng trôi qua khoảng một tháng, Miễn Tử Tuần mới có thể mang theo Cừu Y Nùng cùng huynh đệ ô Hạo, Ô Lặc trở lại kinh thành, giải quyết thương vụ bỏ bê suốt thời gian qua.

Trước khi trở lại kinh thành, từ miệng của Tần Kính Phan, rốt cuộc cũng điều tra được hành ổ của lũ vây cánh. Miễn Tử tuần phối hợp cùng quan phủ, truy bắt toàn bộ bọn đạo phỉ còn sót lại, giải quyết mối nguy cho dân cư vùng Thái hành sơn.

Miễn Tử Tuần xử lý thỏa đáng xong mọi chuyện ở mục trường, dùng tốc độ nhanh nhất hồi kinh. Hấn muốn nhanh chóng tương ngộ với Phong Dục Vũ, cũng đồng thời gặp được Nam Lạc nhi, hoàn thành tâm nguyện của Nùng nhi, mới có thể tiếp tục "dụ dỗ" nàng cam tâm tình nguyện thành thân với hấn.

Kết quả, tất cả đều nằm ngoài dự tính của hấn. Phong Dục Vũ đã hồi kinh từ sớm, chờ đợi hấn ở biệt viện trong kinh thành. Hơn nữa.....

Các người đã thành thân ! Miễn Tử Tuần vừa mừng vừa sợ hãi, nhìn vẻ mặt ôn nhu của Phong Dục Vũ nhìn Nam Lạc Nhi.

Lúc này, đầu kia, chủ tớ kiêm tỷ muội hai người đang tay bắt mặt mừng, như là vừa mới trải qua "sinh ly tử biệt" mà ôm đầu khóc rống.

Đúng vậy. Khóe miệng Phong Dục Vũ gợi lên một chút giảo hoạt lại đắc ý tươi cười, ngay tại thời điểm người bắt đi Cừu cô nương, một tháng sau, ta liền thú nàng vào cửa .

Miễn Tử Tuần bưng tỉnh đại ngộ Thì ra người muốn ta bắt Nùng nhi đi, không phải "đơn giản" chỉ vì giúp nàng, mục đích của người là Nam Lạc Nhi bên cạnh nàng ! hấn nhận không được trào phúng nói.

Chính xác! Nếu không đem các nàng hai người tạm thời tách ra, ta làm sao có cơ hội thuyết phục Tiểu Nhi làm thê tử của ta đâu! Phong Dục Vũ bình thản thừa nhận, khóe miệng gợi lên một chút ái muội tươi cười, hướng chi, giúp ta đem Cừu cô nương bắt đi, chuyện này đối với người cũng không có cái gì tổn thất mới đúng!

Từ lúc hai người gặp mặt, hấn đã nhìn ra ánh mắt của Miễn Tử Tuần nhìn Cừu Y Nùng tràn đầy ôn nhu cùng thâm tình. Nói như vậy, Miễn Tử Tuần chỉ sợ còn phải trả một bao "hồng nương" cho hấn nữa nha!

Miễn Tử Tuần cũng không phủ nhận Đúng vậy, ta đã tính thú nùng nhi làm thê tử. Nhưng mà.....

Cái gì? Các người còn chưa thành thân?! Phong Dục Vũ khó hiểu đánh gãy lời nói của hấn. Cá tính của Miễn Tử Tuần hào sảng, như thế nào lại kéo dài đến nay?

Miễn Tử Tuần bắt đắc dĩ nghiêng răng một cái

Còn không phải đều do nương tử của người ban tặng! hấn đang muốn đem chuyện hứa hẹn của hai nữ nhân nhày đó nói ra, thì Cừu Y Nùng đang "bận rộn" ở bên kia lại đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi –

Tiểu Nhi, người..... bụng của người trở nên thật lớn nha!

Cảm xúc xúc động, mừng rỡ khi gặp lại vừa mới trôi qua, tâm trạng bình tĩnh một chút, nàng lập tức phát hiện, Nam Lạc Nhi, thân hình của nàng vốn gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hơi tròn, thân mình cũng đầy đặn một chút, mà thay đổi lớn nhất chính là..... Bụng của nàng.

Tiểu thư. Nam Lạc Nhi lộ ra tươi cười thẹn thùng nhưng sung sướng, Đừng lo lắng, ta chỉ là trong bụng có tiểu oa nhi thôi!

Tiểu oa nhi? Cừu Y Nùng giật mình ngây người. Đây..... Đây.....sao.....

“Làm sao có thể đâu?” nàng lấp bắp hỏi, vẻ mặt kinh ngạc. Nghe nói chỉ cần thành thân, về sau, nữ nhân sẽ có tiểu oa nhi, nói như vậy tiểu Nhi, nàng ấy.....

Tiểu thư, ta đã thành thân. Nam Lạc Nhi hàm súc nói xong, biết tiểu thư vẫn giống như trước, đối với chuyện nam nữ vẫn đều thực ngây thơ, nên cũng không ngạc nhiên khi thấy nàng có biểu hiện như vậy.

Thành thân? Cừu Y Nùng hoang mang nháy mắt, hỏi theo phản xạ thành thân với ai?

Với ta. Phong Dục Vũ đã sớm đi đến bên cạnh, xen mồm vào, nhẹ nhàng ôm lấy Nam Lạc Nhi, ngồi lên ghế, cho thê tử ngồi trên đùi mình, cẩn thận che chở cái bụng tròn tròn mang thai mấy tháng của nàng.

Phong thiếu gia! Cừu Y Nùng kinh ngạc, tròn mắt nhìn Nam Lạc Nhi bị Phong Dục Vũ âu yếm đặt ngồi trên đùi, ý niệm đầu tiên hiện lên trong đầu nàng chính là: Tiểu Nhi sao lại có thể lỡ hẹn, cùng một nam nhân khác thành thân?

Ngay tại lúc đang nàng sững sờ, Miễn Tử Tuần cũng nhẹ nhàng ôm lấy Cừu Y Nùng, hai người cùng nhau ngồi vào một cái ghế khác. Trong lòng hẩn lúc này thật rất sung sướng, bởi vì Nam Lạc Nhi nếu đã cùng Phong Dục Vũ thành thân, tự nhiên sẽ không cùng Nùng nhi yêu thương của hẩn nói cái gì “cuộc sống đồng cam cộng khổ”, “tuyên ngôn độc thân” chết tiệt gì gì đó.

Tiểu thư, người làm sao vậy? đã lâu chưa nhìn thấy tiểu thư như vậy, tình hình “ngây người” của tiểu thư hình như càng lúc càng nghiêm trọng a! (=.=)

Cừu Y Nùng chậm rãi phục hồi tinh thần lại, Tiểu Nhi, chúng ta không phải đã nói, chờ sau khi chúng ta rời khỏi Cừu gia trang, chạy đến một nơi mà đường ca ta mãi mãi không tìm thấy, sau đó cùng nhau sống qua ngày, nương tựa lẫn nhau sao? nàng nháy đôi mắt to, hoang mang khó hiểu.

Phong Dục Vũ đang ôm Nam Lạc Nhi trong lòng khẽ nhủ mi tâm, khẽ kiếc mắt nhìn về phía Miễn Tử Tuần.

Miễn Tử Tuần gật đầu bất đắc dĩ, nhìn ánh mắt cảm thông của bạn hữu.

Thì ra đây là nguyên nhân mà bọn họ chưa thành thân a! Phong Dục Vũ lập tức hiểu được vừa nãy Miễn Tử Tuần muốn nói chuyện gì với hẩn. Hẩn liền muốn mở miệng, ai ngờ thanh âm kinh ngạc của Nam Lạc Nhi đã giành lên tiếng trước.

Tiểu thư, người nghĩ sai rồi! Khi đó chúng ta nói là, để tránh bị đường ca của người tìm được, chúng ta mới muốn tận lực rời xa thành Tô Châu, tìm một nơi mà hẩn mãi mãi không tìm được chúng ta trải qua cuộc sống mới. Nhưng mà ta cũng không có nói, muốn tiểu thư độc thân cả đời nha! nàng là muốn chờ hai người sau khi ổn định cuộc sống, sẽ giúp tiểu thư tìm một người đáng tin cậy lại biết trân trọng tiểu thư, làm phu tể của Y Nùng, làm cho nửa đời sau của tiểu thư có thể nương tựa, cũng an ủi linh hồn của lão gia và phu nhân chốn suối vàng, khiến họ có thể an lòng nhắm mắt.

Nếu tiểu thư cô đơn cả đời, nàng làm sao còn mặt mũi nào sau này nhìn lão gia cùng phu nhân nữa?

Dát? Cừu Y Nùng trợn mắt há hốc mồm. Ách, chẳng lẽ thật sự nàng đã hiểu lầm ý tứ của tiểu Nhi rồi?

Nàng chợt dạ gục đầu xuống, trong lòng một trận bối rối. Vì nàng không chịu thành thân, Tuần ca ca đã muốn tức giận đến phát điên, nay..... Ô..... Cái này, nàng nên giải thích như thế nào đây? Tiểu thí thí của nàng có phải lại sắp gặp ‘tai ương’ rồi không?

Việc này, ta xem nàng giải thích như thế nào, cho ta một cái công đạo đây! Miễn Tử Tuần kẻ sát vào bên tai nàng, uy hiếp nói xong.

Nữ nhân đáng chết lại mơ hồ này, thế nhưng ngay cả ý tứ trong lời nói của người khác cũng nghe không hiểu, làm hại hẩn mấy ngày này hao hết lời lẽ, đem hết khí lực, chính là vẫn không thể thuyết phục nàng gật đầu đáp ứng cùng hẩn thành thân.....

Không quan hệ, việc quan trọng nhất hiện nay, là nhanh kiếm ngày lành tháng tốt, thú nàng nhập môn.....

Cừu Y Nùng đầu càng cúi càng thấp, da đầu từng đợt run lên. Nàng có thể rõ ràng cảm giác được, ở phía sau đầu, có một ánh mắt “rực lửa” đang muốn hào hảo trừng trị nàng nha!

Nam Lạc Nhi ngồi ở một bên gọi to hai tiếng vẫn không thấy Y Nùng trả lời, nhịn không được quay đầu, dùng ánh mắt hoang mang nhìn tướng công của mình.

Phong Dục Vũ lập tức hiểu được nghi hoặc của nàng, chỉ thấy hắc câu môi cười, nghiêng đầu, tiến lên để sát vào bên tai của nàng, nhỏ giọng nói vài câu.

Cái gì?! một tiếng thét kinh hãi vang lên từ miệng Nam Lạc Tử.

Phong Dục Vũ chỉ cười không nói, vuốt vuốt cằm.

Sự tình..... Khụ, tựa hồ còn không có nhanh như vậy là có thể giải quyết đâu!

Toàn thư hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-lo-khanh-tam>